

DAN CHIȘU
SINGUR SUB DUȘ

Coperta: Dan CHIȘU

Desene: Oana SELEGEAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIȘU, DAN

Singur sub duș / Dan Chișu.

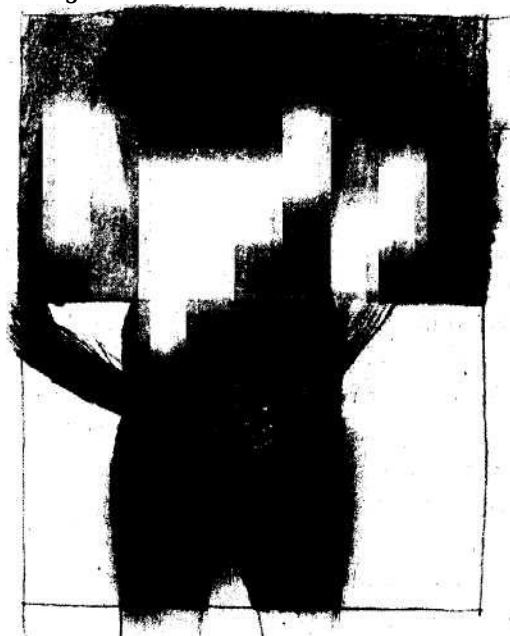
— București: Nemira 2004

ISBN 973 - 569 - 710 - 6 821.135.1 - 31

Editura Nemira, 2004

ISBN 973 - 569 - 710 - 6

D OJO

I

Mă pregătesc să intru în baie. Mă pregăteam de foarte mult timp. Cred că am stat pe canapea, cu ochii nicăieri, aproape două ore. Fixam undeva un punct, pe

care nu pot să-l descriu și nici măcar să-l regăsesc vreodată. Eram atât de absorbit în a nu face nimic, încât nici nu-mi păsa dacă stau așa de un minut sau de câteva ore. Am avut o zi grea, cu multe probleme create artificial și, probabil, ajunseseam acasă pe la 9 seara. Nu am stat să mă joc cu cățeei, deși mă așteaptă, în fiecare seară, măcar să le dau de mâncare, dacă nu o mângâiere. Am intrat direct în casă, am aprins toate luminile din living, am luat telecomanda, mi-am dat haina jos, chinuindu-mă îngrozitor să nu o scap, de parcă n-ar fi fost mai ușor să o las o secundă jos, sau chiar să dau drumul la televizor dacă tot pusesem mâna pe ea. M-am chinuit așa, fără sens, și am și uitat să-l mai aprind. Stăteam, cum ți-am spus, cu gândul precis că mai stau puțin și apoi intru în baie să fac un duș.

Există momente în care înțepenești așa, conștient că stai ca prostul fără rost, fixând un punct, știind că-i poți comanda corpului să se miște când vrei tu, unde vrei tu. De exemplu, acum aș putea să mă ridic și să fac ce mi-am propus, adică duș, nu-mi rămâne decât să comand picioarelor să se miște și, gata, am plecat. Dar nu o fac sau poate o fac și picioarele nu mă ascultă, iar atunci prefer să cred că pot să o fac când vreau eu, numai că pentru moment nu vreau. Nu vreau nici măcar să dau drumul la televizor, deoarece am înțepenit cu telecomanda în mână. Nu vreau nici să o las din mână pentru că poate mai târziu o să am chef să-i dau drumul. De fapt, nici nu știu ce vreau. Știu doar că pot să vreau orice, dar pentru moment nu vreau nimic. Nu vreau să vreau nimic. Sau poate că nu pot să vreau ceva. Sunt paralizat. Descopăr o fisură în perete pe care nu o știam. Înseamnă că m-am mai uitat în locul acela, dacă știam că înainte nu era nicio fisură acolo. De fapt, nici nu îmi pasă dacă era sau nu era acolo. Cred că am vrut să dau drumul la televizor ca să văd dacă merge. Cablul nu mergea azi-dimineață. Oare chiar vreau

să fac duș? Mi-ar fi mult mai bine dacă m-aș întinde pe canapea sau măcar dacă mi-aș scoate pantofii; apoi m-aș lăsa ușor pe spate și poate aș avea alt orizont asupra tavanului pe care-l studiam de două ore sau de câteva minute, care, oare, mi s-au părut mie ore? spuneam că am telecomanda în mână, ei bine, nu mai sunt așa de sigur, pentru că nu mai simt nimic. Parcă plutesc. Aș putea să mă uit dacă o mai am, dar nu vreau pentru că nu mă interesează. Sau nu pot să îmi controlez capul și să cobor ochii până la nivelul mâinii. De fapt nici nu trebuie să fac asta pentru că atunci când am simțit ultima dată telecomanda aveam un deget pe on. Dacă o mai am în mână, nu trebuie decât să apăs cu degetul și atunci televizorul va porni. Nici măcar nu trebuie să îmi cobor privirea, pentru că, odată pornit, televizorul va începe să cânte sigur muzică populară, pentru că femeia mea de serviciu ascultă numai Etno TV când face curățenie: Și pentru că am o casă mare, dă sonorul tare, să-l audă peste tot. Întotdeauna când mă întorc acasă și dau drumul la televizor, începe câte o horă sau cine știe ce cântec moldovenesc dat la o așa intensitate, încât se sperie și câinii din curte, care brusc încep să latre. Măcar pentru ei ar trebui să mă ridic, să le dau de mâncare. Pot să o fac când vreau, dar acum vreau să stau așa, nemișcat, și nu vreau nici să apăs cu degetul, pe care nu mai sunt sigur că pot să-l mișc, pe butonul de la telecomandă, pentru că sigur va țâșni la maximum o muzică populară care mie nici nu îmi place. E drept că aș mai putea să apăs repede pe un alt buton, să schimb canalul sau să îl dau mai încet, dar nu sunt sigur dacă nu vreau să fac chestia asta sau chiar nu pot. Parcă sunt un cartier în pană de lumină, care stă nemișcat în întuneric, așteptând să vină curentul. Totul ar putea funcționa, dar nu funcționează, pentru că nu-i curent. Sau totul va funcționa când sau dacă va veni

curentul.

Așa sunt și eu. Aștept să îmi vină curentul. Curentul meu, care să mă. pună în mișcare. Și dacă am, de fapt, curent și nu vreau să apăs pe comutator? Dar dacă nu pot să apăs pe comutator? Sau poate îmi trebuie curent și ca să apăs pe comutator, să văd dacă am curent sau nu, ca să mă mișc de pe canapea spre baie. Curent în casă am, tocmai ți-am spus că am aprins lumina în living. Sau poate că stau pe întuneric și am doar senzația că stau pe lumină, pe canapea, cu telecomanda în mână, gata să mă uit la televizor sau nu, gata să mă duc la duș.

Deci mă pregăteam să intru în baie, când am auzit acel zgomot pe care nu pot să îl identific din prima. E un zgomot tipic al caselor în care trăiești singur. Un zgomot care nu vine de undeva anume, dar sigur nu vine de la cineva care ar fi cu tine în casă, pentru că tu stai singur de o viață. Și când spun tu, nu este vorba despre tine, cel care citești. Deci ești singur, trăiești singur în casa asta de zece ani și știi că zgomotul nu poate să îl facă altcineva, ci doar casa însăși. Dar casele nu fac zgomote din astea, casele trosnesc, pâraie. Asta ce auzi e un zgomot parcă făcut de cineva care umblă prin casă. Și tu, adică eu, că despre mine vorbesc, nu crezi în fantome. Deci este un zgomot clar, ca de la o ființă care trăiește acolo. Nu este prima dată când îl aud. De data asta a venit la țanc pentru că nu știam dacă să mă ridic de pe canapea și să mă duc la baie. Am 48 de ani și sunt singur. GATA. A venit curentul. Cobor privirea, în timp ce apăs pe telecomandă și cu dexteritate dau sonorul mai încet, dar tot mai prind două acorduri din Dolănescu. Mâna cealaltă a și desfăcut șireturile, piciorul drept executând o descălțare rapidă, ca de armată. Pantoful celălalt l-am aruncat la intrarea în baie și, imediat, regretând parcă ce am făcut, mă încălț la loc. Dacă m-ar privi cineva, ascuns, dintr-un colț al tavanului,

pe acolo, prin crăpătura cea nouă, ar zice că sunt nebun: „A stat două ore nemișcat pe canapea, după care, brusc, a deschis televizorul, s-a descălțat îndreptându-se către baie, țopăind într-un picior după care, tot brusc, s-a întors și de aici de la mine nu s-a mai văzut ce a făcut, dar cred că și-a pus pantofii înapoi, pentru că a revenit cu ei în picioare, fără să-i mai încheie la șireturi. Apoi a ieșit din casă”. Ai ghicit, când m-ai văzut cu punga de Pedigree în mână, te-ai prins. M-am dus să dau de mâncare la câini. Și dacă te uiți la ceas, o să vezi că am bătut câmpii, nu am stat mai mult de douăzeci de secunde pe canapea. A pierdut noțiunea timpului până și ăla ascuns în colțul din tavan care ți-a zis că sunt nebun.

Mă întorc în casă și intru în baie. Înainte, mă dezbrac mecanic aruncându-mi lucrurile, ca de obicei, pe unde apuc. Sub duș, în general, oamenilor le place să cânte sau să nu se gândească la nimic Mie îmi vin în minte tot felul de lucruri, la care nu m-aș gândi decât la serviciu, de pildă probleme grave nerezolvate în timpul zilei. Norocul meu este că am început să mă piș. Îmi place să simt urina caldă prelingându-se pe picioare, mai ales când e apa mai rece. Și în copilărie ne pișam pe picioare când ne loveam sau ne zgâriam mai tare, așa ne învățase un ȋigan prin curtea blocului, că pisatul e dezinfectant deși ustură puțin. Ne mai pișam pe picioare și din greșeală, când ne tăia în timpul vreunui joc și nu aveam chef să urcăm până la trei, sau la patru, unde stătea fiecare, deoarece ne trăgeam puțulica pe crac, pe lângă chiloți, și dădeam drumul jetului, de obicei cu capul întors la joc, nu care cumva să pierdem vreo fază importantă, stropindu-ne de cele mai multe ori până la genunchi. Mai târziu, în liceu, a venit faza cu pișatul după ce terminai, când mergeai la vreo gagică, leac împotriva blenoragiei auzit tot de la vreun ȋigan care nu văzuse în viața lui un prezervativ. Eram

îndrăgostit de Liliana pe atunci. Ce chestie, mi-am adus aminte de ea în momentul în care m-am gândit la liceu. Ciudate conexiuni se fac în mintea omului, te gândești la ceva și apoi din aproape în aproape faci legătură după legătură și ajungi în copilărie sau în liceu, călătorind în timp și în spațiu fără niciun fel de problemă. Era foarte frumoasă. Nu știu de ce-mi apare-n minte numai îmbrăcată în sarafan. Știi ce-i ăla? Habar nu ai, dacă ești mai tinerel. Sarafanul, pustiule, era cel mai excitant obiect de îmbrăcăminte pe care-l purta eleva de liceu, strâmtat prea tare, scurtat prea mult, scăzând de multe ori nota la purtare, așa bleumarin cu cămășuța aia bleu pe dedesubt, tocit și frumos cum era el, mai ales când se chinuia ea, săraca, să-l scoată, fix pe corp, de nu ieșea nici cu Miliția Capitalei, mai pârâia pe la cusături, dar până la urmă tot îl scoteam noi, ce dracu', că eram profesioniști pe vremea aia. Mi-aduc aminte ce tehnică de imobilizare aveam. După ce o culcam pe pat, sau unde avea loc acțiunea, trebuia prinsă de mâna stângă, ușor, de preferat cu dreapta mea, pe sub corpul ei, asta într-un sărut lung, să nu se prindă de manevră, apoi cu restul corpului te lăsai ușor, dar totuși greu pe cealaltă mână a ei, repet, ușor, în sensul că încetișor, atât ca timp, cât și ca greutate, să nu se prindă fata că e pe cale să fie în imposibilitate de a te mai apuca de mână exact când ți-e lumea mai dragă și degetul mai bine plasat, din moment ce, dacă mai citești o dată fraza, te prinzi și tu că fata are ambele mâini blocate, iar tu ai una liberă cu care poți să începi să umbli la sutien și apoi chiar la chiloței, dacă ea se face că nu simte. Tot cam în vremea aia știința deschisului sutienului cu o singură mână era obligatorie pentru că fetele de liceu aveau prostul obicei, dacă nu le desfăceai din prima butonașul ăla mic din plastic, la a doua sau la a treia încercare, parcă dintr-odată se prindeau brusc de ce tot faci tu acolo, și locul

devenea cu desăvârșire interzis pentru vreo câteva minute bune. Dacă aveai răbdare și mai încercai o dată, și-ți ieșea din prima, a doua oară, ea se făcea că nu știe și reacționa ca și cum sutienul ăla blestemat ar fi fost bine mersi închis și la locul lui, nu înghesuit și mototolit undeva între bluză și gât.

Partea cea mai proastă cu Liliana era că învățam amândoi în aceeași clasă și ne vedeam tot timpul. Asta implica și schimbul de bilețele penibil, care se producea aproape la fiecare oră, recreațiile fiind petrecute separat, fiecare cu gașca, eu cu băieții, ea cu cele mai bune două prietene ale ei, niște fete extraordinare, dar pe care la vremea aceea le vedeam niște scorpii. Toată clasa era la curent cu relația noastră și foarte des bilețelele noastre erau interceptate de câte o admiratoare geloasă. La început ne bulăneam pe la ceaiuri, ca după o perioadă să rupem băncile prin Grădina Mare, iar către finalul clasei a XI-a să încep să o duc pe la mine pe acasă când lipseau ai mei. De întâmplat nu s-a întâmplat nimic. Mozol. Mult mozol, aproape chiar și în pielea goală, cu erecții monstruoase și dureri de coaie toată ziua de după. Îmi venea să urlu: „VREAU SĂ NE FUTEM!”, dar pe vremea aia nu știam să spun decât: „Vreau să facem dragoste”. Am mai fi putut merge la ea acasă, dar noi învățam dimineța, așa că terminam cursurile pe la 1.30 - 2 și chiar dacă am fi vrut să mergem la ea, până am fi ajuns acolo, s-ar fi făcut 3 și pe la 3.30 apărea maică-sa. Și ce să faci în timpul ăsta, că pe vremea aia de-abia dacă apucam să-i dau sarafanul jos. Ne-am chinuit așa până la vacanța de vară, dar fără niciun rezultat. Nu voia să șadă nici în ruptul capului.

Ca să faci rost de bani de mare când ai terminat a XI-a, n-ai altă soluție decât să te angajezi pe vară undeva, de preferință noaptea, ca să nu pierzi ziua de ștrand de pe malul Dunării, așa că iată-mă la fabrica de mobilă din oraș,

întorcând de zor, în fiecare noapte, plăci aglomerate, îmbibate bine cu un miros înțepător de nu știu ce substanță, până dimineața la 7 când plecam către casa ei. O mai blangodeam prin parc până dispăreau ai ei la serviciu, după care băteam cu semnal în poarta mare, verde, nu înainte de a suna de trei ori scurt.

Apoi înlemneam cu ochii pe „zăvorulălamare” din fier, cu vopseaua căzută pe alocuri.

Despre „zăvorulălamare” pot să vă vorbesc ore în șir, l-am privit, studiat, măsurat, în speranța că se va deschide cât mai repede. De fapt, cred că în secunde alea de așteptare, care mi se păreau ore, l-am botezat așa. Îl țin minte și acum, după treizeci de ani. Avea o formă ovoidală, se vedea clar că fusese făcut dintr-un rest de drug de fier-beton pătrășos, gros ca degetul mare, mai apoi rotunjit cu bătaia de ciocan. Vopsit de mai multe ori, strat peste strat, lăsa să se ghicească nuanța inițială, un maro-gălbui de țeava de gaz metan, acoperit cu un verde scorojit deja de timp, dar mai ales de loviturile în opritor. Acolo se vedea metalul plumburiu care se termina cu un capăt lucitor, ușor răsucit sau mai bine zis răsfrânt, așa ca o ciupercă, ca să nu-i spun pulă, că la vârsta aia nu aveam tupeu să vorbesc așa de urât ca acum, stropită cu mercur. STOP Fiți atenți. Recitiți fraza asta. Patam-patam-patam... cu un capăt lucitor... răsfrânt... să nu-i spun... Hopa, stropită cu mercur. Capăt lucitor... stropită cu mercur... STROPIT cu mercur... așa se scrie. Băi, obsedatule, ai acordat „stropită” „cu pula” nu cu „lucitor”. Ai văzut ce prost sunt? Nici gramatică nu mai știu. Da’ ia stai, aș fi putut să spun că l-am acordat cu „ciupercă”, ciupercă... stropită cu mercur, perfecțiune... M-am dat singur în primire când te-am rugat să mai citești o dată fraza. Deci... capăt lucitor, răsfrânt ca o ciupercă stropită cu mercur, exact în locul în care se întâlnea cu fierul inelului în care intra cu zgomot.

Da' ce zgomot.

Habar nu aveți cum sună opritorul când îl lovești în forță cu „ZĂVORULĂLAMARE”. Da, acest zăvor despre care vă vorbesc, pe care nu o să-l uit toată viața, trebuia să-l închid fără nicio urmă de zgomot, în nopțile târzii, când bineînțeles că ajungeam după ora permisă, de pe la vreun ceai, și când, odată ajunși în fața porții, dacă luminile erau stinse, semn că părinții dormeau de mult, mai trăgeam un mozol cu săruturi de zece minute bucata, cu schimb de limbi, erectat ca rachetele „purshing”, dar cu urechea ciulită ca nu cumva să apară cineva din curte și să ne surprindă într-un „sărutus captivus”. Dacă îl trăgeam tare și brusc, „zăvorulălamare” nu făcea zgomot aproape deloc, dar riscam să nu-l pot opri înainte de inelul opritor, ceea ce ar fi fost fatal, nu atât pentru zgomotul pe care l-ar fi făcut, cât pentru vibrația în care ar fi intrat tabla din poarta aia de căcat; care ar fi reușit să trezească tot cartierul, nu doar părinții, dacă nu aș fi apăsător ușor, atenție, ușor cu genunchiul, cât să nu înceapă să vibreze urlând, dar nu prea tare, ca nu cumva să se arcuiască și să sară în partea cealaltă, provocând tunete, nu zgomote, în timp ce cu mâna cealaltă trebuia să ridic ușor de poartă, ca nu cumva, odată deschisă, să o ia la vale hârșâind infernal tot pietrișul de pe caldarâmul din curte. Te-ai jucat vreodată cu o bucată de tablă de zinc, imitând tunetele cu ea? Ei, cam așa făcea și tabla aia din poarta ei, când nu reușeam să strunesc „zăvorulălamare” și îl loveam de opritor, dacă, repet, nu o apăsam, mai ții minte, nu, cu genunchiul, dar nu prea tare, asta era, ca să nu sară, în pula mea, în partea cealaltă, și să declanșeze al treilea război mondial de zgomote. Unde am rămas? A, la zăvor, „zăvorulălamare”, cum îl alintam eu. E dimineață. Am ieșit de la slujba de noapte, am băut o sticlă de șampanie că să-mi fac curaj, până au plecat ai ei la serviciu, am ascuns

sticla în boschete ca să o vând mai târziu (trei lei luam pe ea, două intrări la strand), mă postez în fața porții, dau semnal, dau bașii mai tare la bătăile inimii și încep să aștept, fixând zăvorul. E vacanță de trei săptămâni și cunosc bine drumul ăsta. L-am făcut de multe ori și de câteva dăți zăvorul s-a mișcat. Frumoasă muzică hârșăitul ăla de metal pe metal, când știi că ea îți dă drumul în casă. Ne-am ținut în brațe și ne-am mângâiat ore în șir de câteva ori. Când a vrut ea. Nu mă primea tot timpul. Așteptam de obicei minute întregi fixând poarta, neînțelegând de ce și nevenindu-mi să cred că nu-mi dă drumul, că doar ne înțelesesem să ne vedem. Mă uitam ca prostul la poarta aia, fostă galben-maronie, acum verde-scorojit, în care redescopeream hărți imagine (sau capete de oameni), descoperite încă de pe vremea când printr-a X-a așteptam în fața porții să o scot la o plimbare de mână pe strada mare. Cu timpul, harta imaginară de pe poarta Lilianei mele s-a modificat, smălțul vopselei sărind la fiecare nouă vibrație a tablei pe care o știți foarte bine, parcă urmărind mișcarea continentelor din ora de geografie, atunci când s-a desprins Africa de America de Sud. Și capetele de oameni desenate de rugină sau de straturile sărite de vopsea sufereau modificări, ba crescându-le barbă sau coarne, ba transformându-se în elefanți sau balene, în funcție de lumină sau de anotimp.

Acum, în dimineața asta, ușor amețit de șampanie, chipurile și hărțile mă interesau mai puțin, deși îmi făcusem un obicei din a observa ce schimbări mai apar, de fiecare dată când mă găseam din nou în fața porții. Acum fixam zăvorul. El era singurul care mă interesa. Fusesem și ieri și degeaba. Nu se deschisese. Am sunat la telefon și mi s-a justificat că nu a auzit semnalul meu, acum, pentru că data trecută când nu m-a primit mi-a spus că plecase cu noaptea în cap de acasă. Aseară la telefon mi-a promis că

azi ne vedem sigur, pentru că urma să plece din oraș în vacanță cu părinții și ar fi fost cam printre ultimele noastre întâlniri matinale din strada Chiralina nr. 6. Așa că mă înțelegeți. Fixam doar zăvorul. Minutele păreau interminabile, am repetat semnalul, trei tiruri scurte și apoi trei bătăi în tabla vibratoare.

Visez, plutesc, iubitul meu, „zăvorulălamare”, se răsucesce ușor, sclipindu-și capul argintiu în soarele dimineții. Apoi se înfinge cu forță în inelul opritor, declanșând cea mai frumoasă muzică din lume: ciocan de fier pe metal, acompaniat de hârșăit scârțâitor de pietriș pe ciment, iar prim-solista apare ea, somnoroasă sau diafană, parcă valsând, cu palmele făcute pumni, ștergându-și urdorile dimineții. Ne pupăm ca verișorii și mă iau după ea în casă. E foarte sumar îmbrăcată și miroase a somn. Casa o cunosc foarte bine, v-am spus că am mai gustat din mofturile iubitei mele. Așa că mă îndrept către camera ei, în care patul, prea mic pentru doi, mai păstrează încă forma corpului ei în cearșaful mototolit. Nu știu ce i-a venit în dimineața aia, că m-a luat de mână și m-a tras către scara care ducea în dormitorul părinților, după știința mea. Casa nu era prea mare. Avea un vestibul din care dădeai într-un hol cândva foarte generos, acum umplut cu tot felul de trențe inutile, în stânga era bucătăria și lângă ea o ușă care dădea în sufrageria de la stradă în care servisem noi o dată dulceața cu sifon sau șerbet întărit pe lingurița înecată în paharul cu apă rece, pe vremea când, avansat la gradul de prieten oficial, eram invitat în casă! În loc să aștept pe stradă și să văd cum se deplasează continentele de pe poartă verde, fostă galben-maronie, spre disperarea chiar și a lu’ „zăvorulălamare”, cu care abia mă împrietenisem. Din mijlocul holului, cam din dreptul ușii de la bucătărie, pleca o scară pe care nu urcasem niciodată până atunci. Mă lăsam purtat de mână,

intuind ceva, dar fără contur precis. Sus, descopăr un pat uriaș, imediat ce intrăm în cameră, și gândul nu-mi stă decât la cum o să o alerg eu prin tot patul ăla gigantic. Ne aruncăm în el și nu apuc să o răsucesc de două ori, că Liliana mea dispăre în fugă pe scări. Nici până în ziua de azi nu știu după ce a răscolit atât prin camera ei, răsturnând cutii și dărâmând maldăre de cărți, ce știu e că eu, muncit fiind și cu șampania în bot, am adormit fără să-mi dau seama. M-au trezit săruturi și mângâieri, dar se pare că fața mea era atât de șifonată, încât iubita mea și-a mai luat o dată zborul în jos pe scări să-mi facă o cafea. Stai așa și nu mișca! Spatele ăla arcuit și frumos bronzat pe care l-am văzut plecând din coapsele alea minunate era complet gol. Ce am văzut eu săltând erau două buci frumoase și rotunde, cele mai frumoase buci din lume? Spune-mi, nu-i așa că asta ai văzut și tu? Te rog, nu te supăra, mai citește o dată și zi-mi dacă mă înșel. Liliana a coborât din pat goală, fără chiloți pe ea, asta am văzut eu. O să crezi că nu am mai văzut femeie în pielea goală, de mă agit în halul ăsta. N-ai înțeles nimic, bătrâne! CHILOȚII. Asta-i șpilul. NU O CUNOȘTI PE LILIANA. Ți-am povestit că în mai multe dimineți din vara asta am petrecut în patul ăla mic (pe care l-ai văzut și tu la intrare, când am aruncat un ochi în camera ei, ăla cu metafora cu forma corpului) câteva ore nemaipomenite. Dar niciodată nu s-a întâmplat nimic, adică nu s-a întâmplat ce mi-aș fi dorit eu să se întâmple. Pentru că Liliana nu renunța niciodată la chiloți, acest ultim bastion de necucerit al întâlnirilor noastre de până acum, chiar dacă la începutul sedinței câte un deget mai îndrăzneț ridica ușor marginea chiloților și atingea câte un flocișor, iar mai târziu chiar și câte o labie și, către final, cel mai norocos deget, de la cea mai îndrăzneată mână, ajungea înăuntru, atunci când, de fapt totul ar fi trebuit să înceapă și să renunțe la ei, EA

spunea: „Nu, asta nu se poate, nu mă respecti dacă nu te oprești acum”... bla, bla, bla. V-ați prins acum de ce am reacționat așa? Liliana nu mai avea chiloții pe ea de când a urcat în cameră, vreți să vă fac un desen? S-a hotărt, înseamnă că azi e ziua cea mare. Hai, lăsați-mă că am treabă, trebuie să strig în gura mare, în gând: „Nu are chiloți pe ea, nu are chiloți pe ea!” Constat că-mi pierd timpul cu voi, explicându-vă tot felul de lucruri pe care nu sunt sigur nici că le credeți, nici că le înțelegeți, în loc să mă dezbrac, pentru că eu sunt încă îmbrăcat, pe când ea jos e deja goală și-mi face mie cafeaua, ca să nu adorm tocmai în ziua cea mare și parcă văd că imediat urcă cu ceașca plină, căreia îi și simt mirosul, și ne găsește comentând aiurea. Blugii zboară, chiloții aterizează pe șifonier sau sub pat, habar nu am unde, acum nu mai contează decât că s-a hotărât. Ce frumoasă era Liliana fără sarafan! Abia acum mi-am dat seama că nu se dezbrăca niciodată în fața mea, nici măcar până la chiloți. Începeam să ne tăvălim îmbrăcați și eu îi scoteam, pe rând, întâi sutienul, apoi bluza, după care, ea fiind preocupată să-și acopere sânii cu orice preț, blugii, cu toată împotrivirea ei de formă. Abia acum realizez că, de fapt, nici nu știu cum arăta goală. Nu aveam perspectivă, eram prea aproape de ea, în brațele ei tot timpul. Era pentru prima dată când aveam ocazia să-i văd trupul perfect, bronzat, tăiat albicios doar de urmele costumului de baie. Și doar din spate.

Știi cum e când ești îndrăgostit. Parcă plutești și faci numai prostii. NU MAI JUDECI. Așa sunt și eu la 17 ani, gol-puşcă, în patul părinților iubitei mele, care s-a dus jos să facă o cafea, de care nici nu-mi mai arde, drept să-ți spun. O aud cum urcă pe scări, călcând apăsător ca să nu-mi verse mie cafeaua, și... nu-mi vine să cred nici acum ce-mi vine să fac. Și nu mă pot opri. Sar gol din pat și mă ascund după ușa. De-abia de aici văd patul, șifonierul cu blugii

cățărați pe o ușă și tablourile cu flori moarte de mult, sau pepenii cu sâmburi negri. Nu-mi văd chiloții. Uitați-vă la mine și la ce trece prin cap, să mă uit prin cameră, acum când o aștept pe iubita mea să o sperii, bău, de să-i sară ceașca din mână și să verse cafeaua pe ea, apoi, bosumflată, să încerce să mi se smulgă din brațe înainte de a apuca să o tăvălesc prin patul ăla mare cu așternuturi albe care miros a oameni mari. Se apropie. Aproape că îi aud respirația și simt mirosul de cafea. „Tadam!” am sărit în fața celei pe care o credeam Liliana mea, dar care, de fapt, era doamna Rusu, mama iubitei mele. Am înghețat amândoi, mai mult, femeia a scăpat sacoșele din mână, iar eu știți ce am făcut? Este că nici ție nu-ți vine să crezi, pentru că TU știi ce am făcut? I-am spus: „Vă rog să mă scuzați, săru-mâna”. Asta este tot ce a putut să spună bufonul nud de Brăilița după BĂU. Săru-mâna, vă rog să mă scuzați. Nu-mi mai aduc aminte mare lucru. Doar că m-am îmbrăcat în mare viteză, în timp ce păraseam locul faptei, și că mi-am uitat chiloții. Încercam să reconstitui imaginea camerei, din poziția „după ușă în curul gol”, de altfel ultimele mele amintiri coerente. Parcă îi văzusem undeva. Mă întreb ce-o fi zis domnul Rusu când mi-a găsit budigăii aruncați pe sub pat, asta în cazul în care Liliana ar fi negociat cu mama ei secretul trecerii mele pe acolo, lucru pe care nu-l cred după numărul și viteza palmelor care sfârâiau pe pielea goală a trupului frumos bronzat ce le-am auzit la trecerea mea țopăită, cu un crac pe un picior și cu celălalt în aer, cu T-shirtul înhămat doar la un umăr, pipăind în semiîntunericul verandei cu piciorul să nimeresc tenișii mei chinezești, nu vreo pereche de pantofi cu tocul în față dintre cei ai lui taică-su. Ați auzit vreodată cum sfârâie un strop de apă căzut într-o tigaie cu ulei încins? Ei bine, așa sfârâiau palmele mamei pe pielea iubitei, de la care fugeam ca un hoț care nu furase nimic deși fusese

prins. Și nu s-a mai întâmplat niciodată. În vara aceea nu ne-am mai văzut. Am telefonat degeaba, ea nu răspundea, iar când răspundea maică-sa, nu aveam eu curaj să vorbesc. Am suferit cumplit. A fost o vară groaznică. Mă plimbam pe strada ei în speranța că o voi zări măcar. Degeaba. Mi-erău mai dragi și „zăvorulâlamare”, și parcă chiar și poarta, cu tabla aia vibratoare nenorocită. Am început să mă maturizez. Atunci am înțeles că nu orice chiloți dați jos înseamnă neapărat un futut și că nu tot ce-ți spun fetele e adevărat. Jurămintele și promisiunile sunt foarte ieftine, le cumperi pe doi lei, cu două mângâieri pe o bancă în parc și le vinzi ta primul colț, pe un zâmbet mai frumos. Cuvinte ticluite, ce să mai vorbim, le găsești la orice supermarket de sentimente second-hand. Nu am avut în viața mea așa emoții ca la începutul clasei a XII-a. Parcă ți-am spus, eram în aceeași clasă. 15 septembrie 1973. Clădirea liceului era învăluită în culorile de toamnă ale bulevardului. Așteptam să apară. Nu-mi venea să cred că începe prima oră din noul an și ea nu apare. În prima recreație, m-am dus să le trag de limbă pe nesuferitele alea de prietene ale ei, dar n-am reușit să aflu mai nimic, pentru că nici ele nu știau mare lucru, în plus păreau sincere și la fel de surprinse ca și mine de absența ei. Nu voi ști niciodată de ce a lipsit atunci de la școală. Nu am mai apucat să o întreb. A doua zi pe noi ne-au dus la muncile agricole de toamnă, habar n-ai tu ce-i asta, tocmai în comuna Dropia. Aveam dormitorul direct în CAP și sortam cartofi toată ziua. Ar fi fost bine dacă nu aș fi suferit atât. Era ca o tabără golănească, cu beții crunte de vin crud, care încă fermenta, pe care îl cumpăram cu doi lei de la țărani. După prima săptămână, primim vestea că ne întoarcem acasă pentru o zi sau două să ne spălăm atât pe noi, cât și lucrșoarele pline de noroi uscat. Abia așteptam să ajung în oraș să văd ce-i cu ea. Eram răcit ca

dracu'. Tușeam și mă durea1 în spate, undeva sub omoplat. Dimineața, maică-mea m-a dus direct la spital unde m-au păstrat, suspect fiind de un început de pneumonie, cauzată de gluma clasică cu punga de plastic pusă sub cearșaf și pătură, peste care ne aruncam cum veneam de la: cartofi, și care bineînțeles că se spărgea și leorcăia patul. Urmau nopți dormite pe salteaua umedă, și gata pneumonia te îmbrățișa ușor pe la spate, fără să bagi de seamă.

Am stat două săptămâni în spital și o săptămână acasă, după care a început școala de-adevăratelea. Atunci ne-am văzut pentru prima dată după dimineața aia de pomină. Eu firav, slăbit de boală, ea mai frumoasă ca oricând, mândră și trufașă. Încolțită într-o pauză, mi-a spus că nu are ce să mai vorbească cu mine. La insistențele mele, m-a potolit, spunându-mi că are alt prieten de la alt liceu.

Analiza realizărilor mele variază în funcție de starea mea de spirit. Când sunt supărat pe mine, mi se pare că nu am făcut nimic în viață și că totul a fost superficial. Sunt foarte nemulțumit, iremediabil dezamăgit și îmi vine să îmi schimb locul, activitatea, în general, să mă înstrăinez... și să o iau de la capăt în altă parte. Asta pentru că am plecat devreme din țară și întoarcerea mea în România nu a fost niciodată acceptată definitiv de mintea mea, care nu mi-a spus încă: „GATA. De acum asta-i locul tău. Și aici e bine, ce dacă e România, Bucureștiul e un aeroport ca oricare altul, în trei ore ajungi oriunde în Europa și în șase-șapte, oriunde în lume, Aici ai prieteni, aici vorbești limba cel mai bine”. Îți aduci aminte faza cu înțepenirea pe canapea? Cam după câte o stare ca aia, în care inert constat că sunt singur, atunci îmi vine în cap varianta cu „ce ar fi dacă aş pleca mâine”. De fapt, e numai un joc al minții, pentru că, undeva, în străfundul meu, știu că nu mai am putere să

mai plec o dată. Așa că fac doar planuri „cum ar fi dacă”. Acest „cum ar fi dacă” începe întotdeauna cu o evaluare (mentală, bineînțeles) a proprietăților și a averii, continuă imediat și cu suma maximă pe care aş putea să o obțin din vânzarea lor, dacă aş avea timpul necesar. Dar întotdeauna urmează o variantă de urgență, cât aş lua dacă aş vrea să vând mâine, ca într-o săptămână să fiu deja plecat din țară. Ce obțin din vânzarea rapidă, plus ce mai am cash, prin bănci, nu mă satisface aproape niciodată, fiind întotdeauna cam jumătate din ce aş vrea eu să primesc. Dar jocul e frumos.

E ca și cum ai ține banii la saltea și, din când în când, i-ai mai număra ca să te simți în siguranță că sunt at t ai și că mai sunt acolo.

Acest exercițiu imaginativ, postparalizie, nu poți însă să-l faci decât dacă trăiești singur. Nu poți să-ți faci toate planurile pe care le-am enumerat mai sus dacă ești, de exemplu, însurat. Decizia trebuie luată împreună, chiar dacă este fictivă. Te încurcă în visele tale rău de tot o „ea”. Dacă mai ai și un copil, ești legat definitiv. De ce? Nu știu, știu doar că ești legat de copil, și de casă, și de nevastă. Acum, de exemplu, nu știu dacă nu-i mai bine să fii, pe bune, căsătorit și cu copil. Pentru jocul ăsta, „am curajul, oare, să fac ceva extrem și să îmi schimb viața și locul”, este mult mai grozav dacă ești însurat, pentru că e mult mai greu să te rupi, chiar și în gând, de o familie. Senzația este și mai tare. Să stai așa, moluscă, în fotoliu și să te gândești. Ce ar fi să îmi părăsesc nevasta și copilul, să vând totul și să dispar? Nu-i părăsesc pentru că nu-i mai iubesc, îi părăsesc, doar așa, în gând, ca să văd cum e. Sau, mai bine zis, cum ar fi. Cum ar fi ca mâine să fiu din nou liber și iar singur. Chiar și pentru câteva minute, în joacă, asta îți dă frisoane. După care îți pare rău, cred, nu știu, că eu nu am fost niciodată căsătorit, cu copil. Cred că

într-o zi am să mă las, tot în joacă, purtat de gândul cum ar fi să fii cu cineva, cum ar fi să faci un copil și cum ar fi să nu mai fi singur. Dar nu acum, poate altă dată.

Acum mă gândesc dacă să apăs sau nu pe butonul de la telecomandă ca să deschid televizorul în fața căruia eram, trântit de pe la ora 9, când am ajuns acasă, îți mai aduci aminte, se întâmpla acum câteva pagini, te-ai prins că la asta meditam când, fără curent, paralizat, stăteam pe canapea, cu ochii la crăpătura nou descoperită. Sau parcă era înainte de crăpătură, nu mai știu, cert este că sunt momente în viață când capul gândește fără tine, poate și el vrea să fie singur. Dacă acum am 48 de ani, înseam că mă gândesc la cinema de treizeci. Cred că, de fapt, atunci am început să visez, alături de realitate, de cele mai multe ori noaptea înainte de culcare. Asta când nu calificam în gând echipa României la vreun campionat mondial sau european, introdus în ultimele zece minute ale fiecărui meci. Puteam să îmi imaginez ore întregi aceleași lucruri, repet, ore întregi, ba pentru că nu-mi reușea vreau, ba ratam driblingul din care ar fi trebuit să marchez în ultimul minut. Ciudat pentru mine totuși, pentru că nu sunt microbist și nu am ținut niciodată cu vreo echipă din România, ci doar cu naționala. Chiar și acum, la vârsta asta, de oftică, mi se mai întâmplă să mă apuc să recalific echipa României, dar nu mai ajung niciodată la goluri, mă împotmolesc în amănunte, pentru că mă interesează doar povestea cum ajung eu, hodorog de peste 40 de ani, să joc în echipa națională. Și în vise, chiar dacă sunt numai ale mele, pot să fac ce vreau eu, dar nu am voie să îmi schimb vârsta. Totul trebuie rezolvat în condiții reale de vârstă, dar de obicei adorm până găsesc o soluție plauzibilă pentru intrarea mea pe teren în ultimele zece minute, când Hagi tocmai a fost accidentat și nu mai poate nici egala și nici înscrie până în minutul 90. Dar pe vremea aceea, cel

mai des făceam filme noaptea. Câte un film pe săptămână. Îl începeam luni seara și până duminică trebuia să fie gata. De cele mai multe ori eram influențat de filmele văzute în cursul zilei sau chiar în timpul orelor chiulite de la școală. Mi se mai întâmplă și acum să umblu în arhivele creierului și să mai găsesc rămășițe din visele mele. Mi se par puerile. Sunt alte filme însă, la care am lucrat nopți în șir, ani de-a rândul.

Primul și cel mai important l-am început după ce am citit Gog al lui Papini. Cred că sunt peste douăzeci de ani de când rulează filmul, la mine în cap, și cu ce distribuții selecte, toți marii actori au avut cel puțin o dată parte de rolul principal. Mai nou, după revoluție, chiar și câțiva actori români au dat probe pentru el, dar nu l-au obținut niciunul. Gog rămâne marele meu film de suflet și asta nu se putea imagina cu actori români, Nu că nu mi-ar plăcea, dar nu îl vedeam eu cu români, mai ales în perioada cât am locuit în Franța. Asta nu înseamnă că nu am niște distribuții extraordinare cu actori români, pentru filmele locale, cum le numesc eu pe cele pe care le visez în ultima vreme. Am cam obosit să visez internațional, cred că și de când m-am hotărât să mă stabilesc în România.

Muncesc mult, cu satisfacții mari, de aceea mi se întâmplă des să vin acasă foarte târziu. Nu mai am chef nici să mă joc cu cățeei mei, nu te speria, nu am uitat că ți-am mai spus o dată, dar vreau să fiu sigur că ai înțeles cât de tare mă frământă faptul că sunt singur. Și parcă nu am curajul încă să încep să-ți povestesc totul. Parcă te-aș mai aburi puțin, înveninându-te cu aceleași gânduri fără sens, doar ca să te hotărăști să nu mai citești cartea asta, pe care aș vrea să o găsești plictisitoare și necomunicativă până acum, destul cât să o arunci pe noptieră și să uiți de ea, ba chiar să mai spui și altora: „Aiurea, bate câmpii gagiul, nu am înțeles ce vrea să spună, n-am putut să

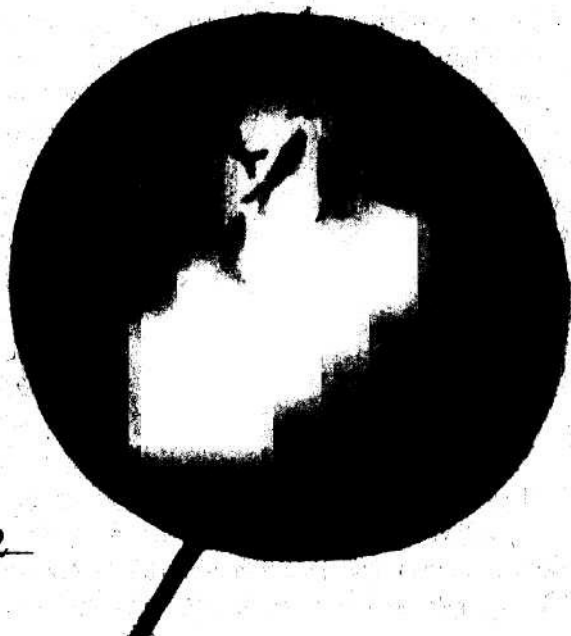
citesc mai mult de zece pagini și am aruncat-o”.

Parcă mi-aș dori să ajungă cât mai puțină lume să afle prin tot ce am trecut eu până acum, de am ajuns să paraliziez, singur, pe canapeaua din living, la 48 de ani, ba mulțumit, ba nemulțumit, în funcție de starea mea de spirit. Pentru că sunt lucruri pe care parcă nu aș vrea să le afle nimeni despre mine. Eu știu că în momentul în care citești aceste rânduri, cartea e la tine, cu toate grozăviile din paginile următoare, pe care le-am trăit, sau inventat, și pe care le-am scris, așa că nu mai pot face nimic, nu am cum să-ți smulg cartea din mână și să-ți spun: „M-am răzgândat, nu mai vreau să știi nimic din ce am trăit, ce-am făcut și prin ce am trecut, de am ajuns singur... dar tu, care citești acum, nu îmi place fața ta și ție nu îți dau voie să afli nimic despre mine”. Te rog, renunță, încă mai poți, n-ai aflat nimic interesant, încă nu te-a prins cu nimici povestea. Nu știi nimic despre mine, decât, poate, că sunt nebun. Știi, poate crezi că fac treaba asta intenționat, ca, din contră, să nu renunți și să o citești până la capăt. Ce crezi că o să găsești în paginile următoare? Cât de bun crezi că sunt ca să te fac să nu o lași din mână? Crime nu sunt, spion nu am fost și cele câteva femei care au trecut prin viața mea și au lăsat urme tot nu vei afla vreodată cum se numesc și cine sunt. Hai că te-am convins: pentru tine, cartea mea s-a terminat aici. Te felicit! Bravo, oricum să nu îți pară rău, nu ai pierdut nimic bun în paginile următoare și asta ți-o spun eu, cel care am și scris-o și am și citit-o de câteva ori să văd dacă stă în picioare. Oricum, îți mulțumesc că te-ai chinuit și să știi că te scuz pentru că ai spus ce ai spus și pentru că ai gândit ce ai gândit despre mine până ai ajuns aici. Spune-le și prietenilor tăi ca nu cumva să pună mâna pe carte.

Buun... Văd că ați mai rămas câțiva fraieri care vreți cu orice preț să știți pe ce ați dat banii. Vă înțeleg. Să știți

că și mie mi se întâmplă câteodată să mă uit fascinat la câte o emisiune de televiziune, îngrozitor de proastă, și, chiar dacă nu îmi vine să cred ce vād și cât de proastă e, tot continuu să mă uit, numai ca să aflu totuși până unde poate să ajungă cu imbecilitatea ei. Era o emisiune de duminică după-amiaza, parcă pe Tele 7, care mă fascina, și, de fiecare dată când dădeam peste ea, rămâneam parcă paralizat și nu mai puteam să schimb programul. Priveam ore în șir, fără să mă pot desprinde de ecran. Sper să fiu și eu la fel pentru tine. Fascinant. Oprește-te puțin. Ce te-a făcut să continui? Ești și tu singur și te regăsești puțin în degringolada mea sau vrei să vezi până unde pot bate câmpii?

Sau, pur și simplu, nu te poți desprinde și nu îți vine să crezi că încă mai citești. Dar să știi că, dacă ai rămas cu mine, sigur nu o să-ți pară rău. O să mă urăști, dar nu o să-ți pară rău.

II

Ești tânăr, freci menta pe la Buftea, asistându-l pe unul sau pe altul să-și facă norma de filme, știi că nu vei intra niciodată la IATC pentru că nu ai pile și situația din țară se înrăutățește pe zi ce trece. Ce faci? Ai trei soluții: să pleci din țară, să o tai în Occident sau să-ți bagi picioarele și să forțezi granița. Cam asta aveam în cap după ce am terminat liceul și vreo șase ani am tras de timp ca să nu fac armata, fentând tot felul de școli pe la Iași, pendutând între universitate și institutul pedagogic, în funcție de unde mă prindeau cu dosarul scos pe Mat pentru un nou examen la IATC. Nu mai știu dacă ți-am spus că am plecat din țară prin '82, în Franța.

M-am căsătorit cu o pariziancă de 17 ani (ca la țigani), fiica unor prieteni de-ai mei, să le zicem așa, care și-au sacrificat odorul pentru fericirea mea. De fapt, toată lumea a profitat de pe urma acestei căsătorii de formă. Agnes, soția, a primit de la prefectură o casă mare pe care altminteri n-ar fi primit-o niciodată, iar eu am plecat în Spania, după Ingrid, imediat ce am făcut rost de acte de rezident în orașul pe care l-am urât cel mai tare până am început să-l iubesc PARISUL. Poate vrei să știi cine este Ingrid și ce căutam în Spania după ea. Păi, hai să-ți povestesc. Acum câteva rânduri ai aflat ce aveam în cap – să mă car cu orice preț din România. Așa că singura soluție găsită de mine a fost angajarea pe litoral ca ghid, doar, doar voi pune mâna pe o fată, pe care ori să o aburesc să mă ia de bărbat, ori să o plătesc (cu ce bani nu știu) să o iau de nevastă, ca să pot pleca oriunde, numai afară din țară să fie. Deci înalt, 1, 85 metri, bine făcut, 80 de kilograme, și frumos bronzat, specialist în litoral, în bărci cu pânze și schi nautic, iată-mă la Mamaia pregătit să se îndrăgostească de mine prima albitură și să mă ducă la Sfat. Dar cum am vocație de popă și socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, m-am îndrăgostit eu de o nemțoaică bețivă și nici prea frumoasă, care pe deasupra nici nu era disponibilă pentru o căsătorie, având niște probleme mai mari ca ale mele, căsătorită fiind, cu copil și fără nicio perspectivă de divorț, care și-a găsit rezolvarea problemelor ei în vin, foarte mult vin, puțină apă și deloc mâncare. Așa am cunoscut-o eu. Beată moartă într-o discotecă, la sfârșitul programului, în genunchi, căutându-și pantofii ascunși de niște golani din Constanța, care abia așteptau s-o ia cu japca, i-am vorbit în germana mea aproximativă, dar ferm și tare, ca să nu se prindă brazilienii din Piața Chiliei că nu sunt de-ai ei. Am luat-o așa desculță și am târât-o din local, urmărit îndeaproape

de patru ochi lacomi, ar fi sfredelit noaptea în dreapta și în stânga ca să nu dau nas în nas cu vreo patrulă vigilentă de Miliție, care nu ne lăsa să ne băgăm pula în capitalism, prin și în reprezentantele lui cele mai de seamă. Nu știu dacă încerca să se opună sau mă ajută să o duc la hotel, al ei, bineînțeles, nu te gândeai la prostii, pentru că în al meu puteam să trec prin fața recepției un elefant călare pe un rinocer nechezând în călduri, fără ca să mă întrebe cineva de sănătate, dar niciodată o blondă, și nemțoaică pe deasupra, duhnind de la o poștă a sprîț amestecat cu Fa și Rexona. Și să presupunem prin absurd că aș fi trecut de recepție, era atât de mângă, încât abia își mai mișca picioarele (ce să le mai și desfacă) sau cel puțin și le-a mișcat până la ieșirea din discotecă, după care a abandonat orice urmă de motricitate. Și uite-mă cu caracatița aia blondă în spate, că avea 1, 80 metri pe puțin, firavă altfel, de la băutură, cred, de la care nu puteam să scot sub nicio formă numele hotelului în care locuia, să încerc măcar să o las la intrare și să fug, ca să nu mă toarne recepționarul la Secu'. Mai nasol a fost când au început să-i cadă mărcile din buzunare. De plecat cu ea așa, în spate, mi-era imposibil, orice flexare m-ar fi lăsat de tot la pământ și nu cred că aș mai fi avut puterea să o mai ridic de jos încă o dată, iar de lăsat mărcile pe trotuar nu mă înduram, să le găsească orice fraier cu privirea mai ageră. Mă vezi cum dau cu piciorul, discret, mărcuțele înspre iarbă? (Poate se confundă cu ea și le mai găsesc când mă întorc, să i le dau fetei înapoi sau poate să le predau la Miliție, ce ți-a trecut prin cap?) Așa... Eu sunt ăla, cu caracatița aia blondă căreia îi atârână brațele pe o parte și picioarele pe cealaltă și o claie de păr blond și creț, care-mi intra în ochi și-n nas, și-n gură, eu care dau șuturi imaginare unor hârtii albăstrui, în mijlocul unei străzi pustii, noaptea, într-o stațiune de pe litoralul Mării

Negre, lângă Constanța, Dobrogea, în estul României, Europa, emisfera nordică, pe planeta Pământ, sistemul solar, Calea Lactee etc. Te-am dus destul de sus, ca să ai o imagine de ansamblu a căcatului în care aş fi fost dacă în secunda aia ar fi apărut MILIȚIA, MILIȚIA ROMÂNĂ CU CADRELE EI DE NĂDEJDE, care te-ar fi luat la pulă mai mult de plăcere, că ce dracu' era rău în a schimba hormoni cu cineva din altă țară, dacă nu te băga la zdup pentru trei dolari mototoliți ascunși în pasta de dinți sau în borcanul de zacusca.

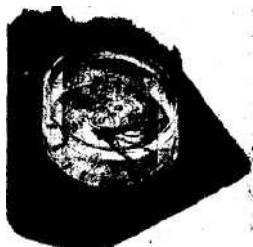
III

Mă simt, de la spălat, gras și cu mușchii fleșcăiți, căzuți, și îmi vine să ies de sub duș să verific în oglindă dacă e așa cum percepe mâna cu care mă frec peste tot parcă evaluându-mi fiecare parte a corpului. Mi-e lene să șterg urmele de apă pe care le-aș lăsa dacă aş ieși acum de sub jetul de apă binefăcător (nu cred că există scriitor să nu fi descris cu amănunte dușul în toate formele lui, singur sau în cuplu), așa că îmi promit că de mâine o să reîncep cura de slăbire anuală, îți aduci aminte de câte ori ai început să slăbești și n-ai prea terminat niciodată. Stai liniștit, nu ești singurul. Și eu îmi promit în fiecare an, de obicei primăvara, că voi slabi drastic, ca să pot să ies și eu pe plajă fără să merg cu burta suptă și respirația tăiată și

să nu-mi mai fie rușine de șuncile care atârnă dizgrațios, fără să lase măcar să se întrevadă corpul de atlet din tinerețe, ascuns atât de bine în maldărul ăsta de grăsime. Acum să nu vă închipuiți că oi fi vreun obez, am 1, 85 și în jur de 90 de kile dar, ca toți bărbații, sufăr și eu de cochetărie, chiar dacă majoritatea nu vrem să recunoaștem. Nu vrem să recunoaștem nici că nu ne ținem promisiunile, atât cele făcute altora, cât și cele, aici e mai grav, făcute nouă înșine, și nici nu ne mai afectează. Cred că asta se întâmplă doar pentru că, de fapt, începem să ne promitem lucruri încă din copilărie, fără să ne ținem de cuvânt. Mi-aduc aminte că, în școală, îmi făceam promisiuni, luând repere temporale; în zece minute termin cu joaca și intru în casă. Ajuns în casă, nu-ți vine să te apuci de învățat din prima, o mai freci puțin așa că îți spui: gata, de la 12 mă apuc. Nici vorbă. Când termini reperele orare, treci la zile: de mâine încep recapitularea pentru teză și, când ți-ai încălcat și promisiunea asta, te agăți cu disperare de săptămâni: de săptămâna viitoare nu mai chiulesc de la ore și, când și asta eșuează, te poți ancora cu nădejde de luna viitoare; ce e mai minunat decât să găsești salvarea unei promisiuni nerespectate în: de la întâi ale lunii mă apuc de curățenie, gata, și imediați toate remușcărilor pe care le aveai că ai frecat-o zile întregi fără să faci nimic dispar ca prin minune. Ai găsit rezolvarea, toate lucrurile serioase se fac de la întâi, începi o lună nouă cu o treabă nouă! Și dacă printr-o minune ratezi și asta cu luna, fii foarte atent că nu-ți mai rămân decât foarte puține alternative. O mai ai pe aia „de la ziua mea” pe care poți s-o folosești la chestii mai importante, cum ar fi: de la ziua mea mă las de fumat sau de băut și pe aia cu „de la anul nou”, pe care iar trebuie s-o gândești bine că anul nou nu vine în fiecare zi. Anul viitor îmi refac viața, dacă ai ratat-o și pe asta, nu-ți mai rămân decât foarte

puține momente-cheie în care să-ți faci promisiuni capitale, cum ar fi: la 40 de ani. Acum ai o problemă. Pentru că e o vârstă rotundă, aici trebuie să-ți promiți ceva tare, nu poți s-o irosești cu orice: de la 40 de ani mă schimb definitiv sau nu mai mint, sau nu mai fur. sau orice lucru de care ar trebui să te ții cât de cât, pentru că, după asta, odată cu jumătatea vieții, nu mai ai niciun reper nou și trebuie să te repeți, și nu se cade să revii la „de la revelion” sau la banalul „de săptămâna viitoare” pentru o promisiune atât de importantă. Și doar pentru noi, cei mai în vârstă, a existat acum câțiva ani oportunitatea unică a promisiunii secolului: de mileniul viitor nu mai... ce? O asemenea ocazie te copleșește, îți dai seama cât de puțini oameni (raportat la viața omului pe planetă) au avut ocazia să-și promită ceva important, dar important, să-ți aduci aminte toată viața de ea și eventual să o și respecti: „de mileniul viitor nu mai fumez”. Căcat, cui îi pasă că tu nu mai fumezi? Cum poți să-ți faci o asemenea promisiune într-un moment unic? Gândește-te că cei născuți după 1920 nu aveau cum să facă așa ceva. La 79 de ani, dacă apuci, ce dracu’ să-ți mai promiți, că de futut te-ai lăsat oricum, de fumat și băut nu mai poți, de mințit nu mai e cazul, că oricum te crede toată lumea orice ai spune, că, de ai părul alb, deci cam prin 1920 nimeni nu spera să-și poată propune ceva de genul „de mileniul viitor” pentru că mileniul viitor era foarte departe pentru ei... Iar cei născuți prin 1990 sunt prea mici pentru promisiuni așa de mari. Ce să promiți, cui să promiți? Cum ar fi să-ți promiți „de mileniul viitor nu mai fac pipi în pat”? Hai să facem o socoteală: 1990 minus 1920 rămân cam șaptezeci de ani în care ar trebui să te naști ca să ai dreptul la o asemenea șansă. Să poți să-ți promiți: de mileniul viitor nu mai... nici măcar nu știu ce să nu mai!!!... Eu am avut șansa și nu am fost în stare nici măcar să-mi fac promisiunea, dar să mai

mi-o și țin. Așa că apuc nervos prosopul și încep să mă frec de parcă aș vrea să iau și grăsimea de pe mine nu numai apa de care m-am săturat. Am stat prea mult sub duș. Revin în living, mă trântesc din nou pe canapea, de data asta aprind din prima televizorul, dar tot mă pierd într-o analiză amănunțită a tavanului, încercând să regăsesc crăpătura aia nouă sau veche, ce mai contează, pe lângă care ai stat și tu când ți-am propus să fii cineva care stă ascuns în colțul tavanului, să mă vadă cât sunt de caraghios, când, după ce am stat nemișcat două ore pe canapea, m-am ridicat brusc și m-am dezbrăcat decis să fac duș, dar m-am reîmbrăcat la fel de brusc, pentru că uitasem să dau de mâncare la căței. Parcă ai acceptat, nu? Nu cred că te-am convins, nu erai tu. Hai, pe bune nu pe tine te-am rugat? Să fii acel cineva din pasajul: «dacă m-ar privi cineva ascuns». Nu-ți mai aduci aminte?... întoarce-te, te rog, la a doua sau la a treia pagină și o să regăsești acolo textul hai, numai de data asta, îți promit că nu te mai plimb de acum încolo prin carte, hai, numai pe ăsta mai citește-l o dată, și poate te răzgândești și accepți să devii TU martorul meu la singurătate ce o să vină peste mine.

E cumplit să nu ai cu cine să împarți bucuriile vieții. Asta nu înseamnă că viața pe care o duc eu acum, în momentul ăsta, e vreo bucurie, mă refer la seara asta, din care încerc să-ți povestesc câte ceva, că sunt trist și că nu am cu cine să împart viața asta de doi lei, nu, mă refer la momentele frumoase ale vieții, în care te bucuri cu adevărat. Dar cum te poți bucura adevărat când pleci de la

premisea că, repet, „e cumplit să nu ai ci cine să împarți bucuriile vieții”. Bun, ești singur și dacă ești SINGUR viața e cumplită, iar într-o viață cumplită nu găsești niciun moment frumos, așadar n-ar fi trebuit să spun în fraza de mai sus că „ma refer la momentele frumoase ale vieții, în care te bucuri cu adevărat” atât timp cât am început cu „e cumplit să nu ai cu ei să împarți bucuriile vieții”. Este exact ca în raționamentul bețivului care zice așa: cu cât beau mai mult, cu atât îmi tremură mâna mai tare, cu cât îmi tremură mâna mai tare, cu atât vărs mai mult, cu cât vărs mai mult, cu atât îmi rămâne mai puțin în pahar, cu cât îmi rămâne mai puțin în pahar, cu atât beau mai puțin, deci cu cât beau mai mult, cu atât beau mai puțin. Nu mi-a plăcut niciodată să beau mai mult decât mi-a trebuit. Mi-e sete. Nu pot să cred că o iau de la capăt, pentru că, după cum citești, am ieșit din baie, m-am trântit pe canapea, am început să filosofez despre promisiuni sau bețivi și când, în sfârșit, am simțit ceva concret, cum ar fi setea, MI-E SETE, vreau să beau ceva, nu pot să comand creierului, sau creierul nu poate să comande corpului, pula mea, nu mai știu cine, cui, care, să comande ce, ca să mă scol dracului de aici și să mă duc în bucătărie, să deschid frigiderul și să-mi iau o bere, un suc, orice și să se termine odată cu paralizia asta, că mai am atâtea să-ți spun și în ritmul ăsta, dacă mai încep odată cu halucinațiile mele, n-o să termin cartea asta niciodată și deja simt cum te pierd. Nu știu ce să-ți spun ca să nu o lași din mână, stai liniștit, o să aflu totul, despre toate femeile din viața mea, îmi vine să-ți promit orice, chiar și că o să-ți dezvălui secrete pe care nu aveam oricum de gând să le fac publice.

Căsătoria pe care am făcut-o cu fata prietenilor mei parizieni a fost aranjată ca să pot pleca din țară. De fapt ea nu s-a consumat niciodată, pentru că ea avea 16 ani și ceva când am dus-o la Sfat și pentru asta am avut o dispensă

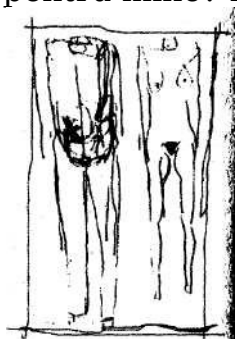
specială obținută de părinții ei de la prefectura din Pontoise, iar când am cunoscut-o cred că avea 12 - 13 anișori, venise cu ai bătrâni la schi în Poiana Brașov. Erau tare simpatici părinții și, impresionați de povestea mea cu Ingrid, pe care bineînțeles le-am spus-o din primul an de când au venit în România, de fiecare dată când se întorceau se bucurau că mă găseau tot aici, dar mă întrebau de ce nu sunt în Spania. Să le explic că Ceaușescu e nebun nu era greu, mai greu era să le explic de ce nu mă puteam eu căsători cu Ingrid, pe care speram că o iubesc, dar în realitate cred că iubeam pașaportul ei sau poate mirosul ei exotic pentru mine. Nu ai de unde să știi cum miroseau fetele astea care veneau din străinătate. Te ajutam noi, mi-au spus într-o seară, după ce au aflat drama noastră, a mea și a nemțoaicei bețive cu care nu mă puteam căsători, ea fiind deja măritată și divorțul ar fi durat foarte mult și câte și mai câte, multe alte obstacole în calea fericirii mele care atunci se numea Occident. Și atunci mi-au propus să o iau de nevastă pe fata lor, Agnes. Nu-mi venea să cred mă uitam la mucoasa aia pe care o știam de câțiva ani, bondoacă și ușor sașie, dar nu mi-o puteam imagina la Sfat cu mine, e drept doar pentru obținerea pașaportului!

Cu Agnes m-am întâlnit după mulți ani. Ne-am întâlnit din întâmplare prin oraș. Arăta foarte bine. Avea ceva de cucoană așa îmbrăcată executive, într-un deux pièces crem, cu o fustă prea scurtă care-i dezvăluia picioarele alea, foste bulănoase, acurm subțiri și elegante. Și machiajul era cam tare pentru zi, oricum surpriza a fost enormă. Imediat m-am gândit că totuși ea a fost soția mea și că între noi nu s-a consumat actul. Cred că asta m-a excitat cel mai tare, pentru că vorbeam cu ea, dar nu mă gândeam decât cum ar fi în pat. Ne-am oprit să bem o cafea, am schimbat numere de telefon, după care am

privit-o îndelung, până s-a pierdut prin mulțime. Se legăna bine. Am pus pariu cu mine că întoarce capul și, dacă o face, asta înseamnă că vrea să o mai sun și, poate, cine știe? Nu se întorcea și nu știam dacă să-mi pară răul sau bine. Mai vedeam puțin din corp și părul roșcat care sălta prim mulțime. Când nu mai aveam nicio speranță, s-a întors. M-a văzut că o urmăream cu privirea. A zâmbit. Atunci am știut că se va întâmpla. Am sunat-o a doua zi, am mâncat împreună și am convins-o să vină la mine. Mi-era puțin jenă de faptul că locuiam doar într-o garsonieră. Mi-ar fi plăcut să-i arăt că am reușit mai bine decât se vedea, dar am uitat imediat după ce ne-am dezbrăcat! Și ea ar fi vrut să arate mai bine decât arăta, pentru că totuși era puțin plinuță. Cunoști genul care îmbrăcata arata perfect, dar, după desțolire, îi mai apar totuși șunculițe. Mi-am dat seama de jena ei când m-a rugat să sting lumina. Avea gust de lapte. A început să plângă. Am terminat împreună cu sughiturile ei de plâns. Nu putea să vorbească, hohotea cuvinte pe care le înțelegeam cu greu. Mi-am dat seama cât de mult a suferit din cauza pietății mele, când mi-a povestit de fapt toată odiseea căsătoriei noastre din punctul ei de vedere. Uluitor cât de multe lucruri mi-au fost ascunse. Incredibil ce revelație am avut în noaptea aceea, privitor la mama celei care m-a scos din România. Dar cum să o judec pe cea care, de fapt, mi-a făcut un imens serviciu? Cel mai mare serviciu din viața mea. E groaznic să afli peste ani ce s-a întâmplat în realitate, cum totul a fost manevrat din dorința de a-i face toate poftele bondoacei îndrăgostite de mine pe bune. Ce m-a mirat cel mai tare este că nu m-am prins de situație. Am fost atât de imbecil, încât să cred că ei, părinții, și-au sacrificat fata doar așa, ca să mă scoată pe mine din căcat, adică din țară. A vrut să se sinucidă după plecarea mea. Nu înțeleg. Cât am stat la ei, trei zile, am dormit separat,

nu mi-am aruncat nici măcar ochii la ea, era mică, grasă și privea șui, asta vedeam eu în superficialitatea mea. Le eram recunoscător, dar aveam senzația că mi se cuvenea gestul lor, mai ales că îmi plătisem toate cheltuielile legate de căsătorie și deplasarea până în Franța. Ce dramă lăsasem în urmă! Până și plecarea mea definitivă de la ei către Spania, stabilită în prealabil, nu i-a fost comunicată. Pentru că eu nu vorbeam cu ea. Pentru mine ea nu exista. Ea era doar obiectul contractului pe care îl negociasem cu ei, părinții, i-au spus că mă întorc într-o săptămână. M-a așteptat ca Penelopa. Degeaba. Părinții au sperat ca eu să nu mă descurc și să apelez din nou la ei. Nu i-am mai văzut niciodată. Acum o țin pe ea în brațe, goală, tremurând de frig sau de frică, speriată de uimirea mea. A vrut să rămână la mine peste noapte, dar m-am opus. Am inventat ceva și am condus-o până în stradă. I-am promis că o sun a doua zi, știind că mint. Nu doream să o fac să sufere mai mult. Și de atunci nimic. Unde aș fi fost acum dacă aș fi sunat-o, am fi reluat legătura, ne-am fi recăsătorit și am fi făcut copii a doua zi?

De ce nu am vrut să rămân cu cineva care ar fi făcut totul pentru mine? De ce mă gândesc la

asta? Am mai avut o întâlnire incredibilă în existența mea din Franța. Eram la Lille. Am întâlnit o fată simpatcă. Avea 18 ani și era acompaniatoare la un festival de film. A

aflat că sunt român și mi-a spus că a fost și ea în România. E drept, pe când avea doar câteva luni, părinții ei fiind destul de ȋicniȋi ca să cȃlȃtoreascȃ cu un sugar. Mȃ ȋnsoȋea ȋn fiecare searȃ. Nu era frumoasȃ, dar avea ceva atractiv. Am aterizat la ea ȋntr-o noapte. Am mȃncat, am bȃut ceva și cȃnd am prins-o de mijloc, i-am spus ceva ȋn romȃneȋte, prostie. Nu e bine sȃ vorbeȋti romȃneȋte cȃnd eȋti plecat din țara. Niciodatȃ nu știi ce surprizȃ poȋi sȃ ai. Cȃnd am ajuns ȋn Spania ȋn cȃutarea lui Ingrid, s-a ȋntȃmplat ceva care ar fi trebuit sȃ mȃ potoleascȃ pe viațȃ. Umblam de bezmetic pe plajȃ cu un român pe care l-am cunoscut acolo. Avea obiceiul sȃ agȃȋe nemțoaice aȋezȃndu-se ȋn soarele lor. Știi cum e, simȋti chiar dacȃ ai ochii ȋnchiȋi cȃnd cineva ȋȋi ia soarele. Sȃracele, se prindeau, se ridicau ȋn cur și cu un ochi ȋnchiȋi se uitau la huiduma care le obtura lumina. ȋntr-o zi vedem douȃ blonde spȃlȃcite, mamȃ și fiicȃ, bune ȋnsȃ amȃndouȃ, ȋn soarele cȃrora amicul meu se aȋazȃ. Aia micȃ se ridicȃ și nici nu apucȃ sȃ zicȃ ceva, cȃ prietenul și ȋngenuncheazȃ lȃngȃ ea, o apucȃ golȃneȋte de obraz și ȋntreabȃ: „Cine-i micȃ și suge pula?” La care ea ȋi rȃspunde romȃneȋte: „Tu și cu mȃ-ta, boule!” Dar sȃ revin. Eu cred cȃ acum am fost mai puȋin vulgar cu ea. Numai cȃ ea și-a adus atunci aminte cȃ are o pozȃ, cu pȃrinȋii ei și ea bebeluȋ, ȋn rucsacul din spatele ei, fotografie pe dosul cȃreia parcȃ scria: Roumanie, 1977. Sau aȋa ceva. M-a fȃcut curios. Și, ca un prost, i-am cerut sȃ o caute. A rȃscolit mult, spre disperarea mea, dar și din vina mea, cel care-i cerusem sȃ o caute, acelaȋi care doream sȃ petrecem altfel timpul, dacȃ tot ajunseseam ȋn iatacul ei. Ea se ambiȋiona sȃ o gȃseascȃ, rȃsturnȃnd cutie dupȃ cutie cu fotografii din copilȃrie. La un moment dat a gȃsit-o. M-a lovit drept ȋn creȋtet. Imaginea mi-a provocat o revelaȋie. Dar nu eram ȋncȃ sigur. ȋn fotografie erau doi tineri, un bȃrbos și o hipiotȃ cu codiȋe flower power, țȋnȃnd ȋntr-un

rucsac un copilaș de câteva luni. În spate se distingea o plajă pustie pe care o recunoșteam, nu știu după ce, care îmi era familiară. Și fețele celor doi mi-eră cunoscute, dar nu știam de unde să le iau. Întorc fotografia și citesc: Vama Veche, Roumanie, 1977. Rămân fără cuvinte. Am certitudinea că am mai văzut fotografia asta undeva. Déjà vu. O întreb cum îi cheamă pe părinții ei. Olivier și Sabinne. Mi-aduc aminte instantaneu de numele astea. Nu aveam cum să uit numele celor cu care m-am întâlnit cu douăzeci de ani în urmă la Vamă, pierduți în spațiu, și pe care i-am ajutat să se cazeze. Am și schimbat scrisori câțiva ani după plecarea lor. Ce mai fac, unde sunt acum și câte și mai câte întrebări i-am pus nu-ți mai spun. Am încercat să-i povestesc, dar a negat imediat, „nu se poate, nu cred”, turuia, „c’est ne pas possible”. „Hai să-i sunăm”, mi-a trecut prin minte, dar m-am răzgândit imediat. Nu putea fi adevărat. Nu avea cum să fie adevărat. Mi-am adus aminte că am făcut și poze împreună. „Nu ai și alte poze?” întreb, în speranța că mi va lămuri misterul. „Nu le-am cerut decât poza în care apar eu”, îmi răspunde ea, „dar parcă ei au mai multe și parcă mat era una în care apare încă un personaj”. Începem să răscolim prin fotografii. Memoria mi se împrăștează cu fiecare minut care trece. Sunt aproape sigur că e ea, cea pe care am cunoscut-o frică de pe vremea când sugea sigur, mult și bine. Mă gândeam și la ce plănuiam să fac cu ea în seara aceea dacă nu am fi găsit fotografia. Stătea pe jos și lua pozele la mână. Mă uitam în decolteul ei care-mi oferea la fiecare aplecare câte ceva din sânul drept. Ce o să facem acum dacă aflăm că ne cunoaștem de optsprezece ani? Să-i spun să se dezbrace fără jenă, pentru că eu am mai văzut-o goală, sau să-mi iau politicos la revedere, transmitând salutări familiei? Era apetisantă, îmi plăcea, și cred că și ea era hotărâtă, că nu mă chemase la ea doar așa, ca să ne

răscolim trecutul. Ne sărutasem cu o seară înainte și am invitat-o să urce la mine la hotel, dar mi-a răspuns că nu vrea, pentru că nu e bine să știe toată lumea ce face ea cu viața privată. Nu m-a refuzat pentru că mă voia, ci pentru că nu dorea să se afle în festival că ea ar avea vreo legătură cu un invitat. De aceea am ajuns a doua zi eu, la ea acasă, fără martori. Acum totul se ducea de râpă. Cum va reacționa dacă într-adevăr îi cunosc familia de când 1 era mică de tot? Oare o să i se pară anormal să și-o tragă cu cineva care a mai văzut-o și când era un bebeluș? Parcă diferența de vârstă devine și mai mare dacă știi că te cunoști de o viață. Ea avea 18 și eu 35. Așa, dacă o iei mecanic, nu-i mare lucru dacă un tip de 35 iese cu o tânără de 18. Lucrurile se schimbă însă, dacă el o cunoaște pe ea de când se ușura în scutece și mai ales dacă îi cunoaște și familia. Sună nasol. Sună a pedofilie, oricum ai lua-o. Cum reacționează un tată a cărui fiică se cuplează cu un tip de aceeași vârstă cu el? Îngrozitor, dar nu prea poate să se opună. Dar și mai nasol e dacă îl și știe pe ăla de-i fute fata. Turbează credul întotdeauna am refuzat invitațiile fetelor mai mici decât mine, mult mai mici decât mine, de a le cunoaște familia. Cum ar fi să intri în casă, ea să-ți spună „uite, ți-l prezint pe tata”, și tu să spui „salut n-am făcut armata împreună cumva?” La asta mă gândeam când răscoleam prin poze. Dorința sexuală devenise și mai puternică. Ea părea puțin nervoasă. Și se enerva că nu găsea poza aia care ar fi lămurit problema noastră. Într-un târziu a găsit-o. Mi-a întins-o cu mâna tremurândă. Era tristă. Pentru o secundă m-am gândit că a găsit poza cu mine și că totul s-a sfârșit. Adică fututul. Mă uit și descopăr aceiași hipioți, cu părul vâlvoi, încadrând un aft bărbos, care nu eram eu. Nu mi-a fost greu să-l recunosc. Era Flavius, prietenul meu din vremea aceea, cu care îi cunoscusem pe francezi. Nu-mi vine să cred. Deci ea era.

Aveam în față, aproape de pat o tânără bună, pe care o mai cunoscusem, dacă se poate spune așa, cu optsprezece ani înainte. Sugea la sânul mamei. Acum eu îi priveam sânii și voiam să-i sărut. Ce întâlnire, cât de mică e lumea asta! Fă o socoteală, probabilitatea ca eu să mă mai întâlnesc, întâmplător, cu ea după optsprezece ani l-ar pune în încurcătură să o calculeze chiar și pe Einstein. Mă uitam fix în fotografie. Nu știu cât a durat. Ea aștepta mută verdictul meu. „Ei, ne furem sau nu? Ești tu sau nu?” parcă întreba așteptarea ei. Ce să fac? Când și-a adus aminte de poză eram aproape uzi amândoi de atâtea mângâieri și sărutări. „Ce chestie... a... nu sunt eu, c'est ne pas moi, dar totuși ce coincidență ar fi fost să-i fi cunoscut pe părinții tăi, un român acum mulți ani și tu să-l întâlnești după. Nu?” Am coborât pe covor lângă ea și am îmbrățișat-o. Era mai moale decât înainte. Nu simțeam o împotrivire, dar nici nu mai frigea ca adineauri. A fost, dar nu a fost ce ar fi putut să fie. Am făcut-o cu remușcarea în minte. Aveam senzația că nu fac bine ce fac. Cu ce putea să schimbe situația faptul că ne mai întâlnisem o dată când ea era în fașă? Ea oricum nu-și mai aducea aminte de nimic, iar pe părinții ei nu-i mai văzusem niciodată în viața mea. Am avut impulsul să-i sun. Și ce aș fi putut să le spun? „Sunt eu, nu vă mai aduceți aminte, cum, cel roșcat cu plete, care, cu celălalt bărbos, prietenul meu din poza pe care tocmai m-am făcut că nu o recunosc, v-am agățat pierduți în gara din Mangalia și v-am dus la Vamă, pentru că acolo era singurul loc care vi se potrivea vouă. Da, eu... Sunt bine sănătos, am fugit din România, m-am stabilit în Franța, unde tocmai am cunoscut-o pe aia mică a voastră pe care vă ajutam să o schimbați cu cârpe, că pe vremea aia nu existau pampersi la noi, și acum vreau să o fut. O lăsați, nu vă supărați? M-am îmbrăcat în tăcere am ieșit în vârful picioarelor. Dormea. Sau se prefăcea. Am ajuns la

hotel. M-am învârtit prin cameră până dimineață. A doua zi trebuia să mă întâlnesc cu ea. Era ghidul meu. Ea se ocupa de mine. Imediat ce mă hotărâm să-i spun și mă băgăm în pat, eliberat de povară, mă răzgândeam și începeam să reanalizez dacă e bine sau nu ce am făcut. Am adormit într-un târziu. A doua zi am așteptat-o în holul hotelului. Mă bucuram, întârzie pentru că speram ca în ultimele secunde să pot să iau decizia corectă. Nu a mai fost nevoie să-i spun. Nu a mai venit. Ultima zi am petrecut-o în compania unei babe. Aveam senzații că toată lumea din festival știe ce mi s-a întâmplat mie și că de aceea mi-au repartizat-o pe cotoroanță. Fute-o și p-asta dacă vrei. La plecare am primit un plic de la vrăjitoare. Înăuntru era fotografie. Eram eu cu cei doi francezi pe plaja de la Vamă. Firav, cu plete și cu o bărbuță roșcată, între cei doi. Undeva în spatele lor se ghicea o mogâldeată. Cea pe care o futusem eu aseară. Acum nu mă mai frământa dacă am făcut bine ce am făcut. Mi obseda o întrebare. A găsit poza atunci în seara aia și, ca și mine, nu a vrut să mi-o arate doar ca să ne continuăm treaba, sau, cuprinsă de remușcări, tot ca și mine, a doua zi s-a dus la părinți și a căutat în cutia lor cu fotografii, ca să vadă dacă apar și eu sau nu. Cred că fotografia era la ea acasă. Nu știu de ce mi-a dat-o mie. O păstrez și acum. Ce regret însă că nu am nicio poză cu ea. Cu ea mare.

Țintuiesc cana de ceai. Nu ți se întâmplă și ție să rămâi așa nemișcat cu ochii pe câte un obiect, parcă n-ai vrea să-ți fugă ideea sau gândurile, de obicei cu câte un deget în nas, încât nu mai ești sigur dacă ai rămas împietrit pentru că ți-a venit o idee genială sau pentru că te concentrezi la extracția mucusului cel mic, viitoare biluță ce va ateriza nu se știe unde? Asta fac eu acum. Încerc să umplu cu puțin sens această seară. Așa mi se întâmplă de fiecare dată când sunt singur. Dacă aș fi avut o iubită sau o soție, oare ar fi fost altfel? O seară armonioasă, petrecută în sânul familiei, ea ar fi gătit, am fi mâncat fără să ne spunem o vorbă sau poate nu, am fi vorbit mult făcând planuri pentru a doua zi sau chiar pentru vacanță, ori, de ce nu, pentru copilul pe care ar trebui să-l facem. Căcat!

M-am angajat într-o agenție de turism, când mi-am dat seama că nu am nicio șansă să lucrez în cinema la Paris. De încercat am încercat, dar după câteva luni mi-am dat seama că e atât de greu să spargi zidul care înconjoară sistemul, încât am abandonat. Altă soluție ar fi fost intrarea pe ușa din dos, dar o făcusem o dată în România și nu-mi doream, sub nicio formă, să repet experiența. Ce altceva știam să fac? Nimic. Asta pentru că nu puneam la socoteală să devin instructor de schi sau windsurfer

profesionist, nu pentru că aş fi detestat cele două meserii, ci numai pentru că eu aveam doar senzaţia că mă pricep la aşa ceva, în realitate fiind foarte departe de subiect. Vorbeam ceva limbi străine, aşa că nu mi-a fost foarte greu să avansez rapid în ierarhia ghizilor. Ghid, acompaniator, îndrumător, persoana care în realitate nu ştie să facă nimic, dar nimic, bine şi care nu-şi găseşte de lucru în alte slujbe, şi căreia îi place să frece menta, cam asta ar fi definiţia completă a tipului în pielea căruia mă complăceam să exist. Ți-am spus că am urât Parisul? Poate te întrebi: cum poți să urăști Parisul? Orașul-lumină, locul în care visezi să trăiești, mai ales dacă ești artist. După ce m-am despărțit de Agnes, am luat viața în piept. Aveam câteva mii de franci, toți banii, și nicio direcție. Am căutat un hotel ieftin și, crede-mă, că nu l-am găsit decât în Place Pigale. Acolo se găseau cele mai ieftine hoteluri și nu trebuie să-ți fac un desen de ce. Știu că tot românul a auzit de Place Pigale și mai știu că știe ce se întâmplă în Place Pigale. Fetele alea trebuie să-și ducă și ele clienții undeva, așa că de-aia sunt atât de multe hoteluri, de preferință ieftine, mai ales că se folosesc cu ora. Acolo am aterizat și eu. Recepționarul s-a uitat la mine strâmb și m-a întrebat de trei ori: „Ești sigur că vrei camera pentru o săptămână?”, ca să fie sigur că a înțeles bine ce vreau din franceza mea aproximativă. „Oui, oui”, repet ca un papagal, încântat de prețul cu jumătate mai mic decât în oricare alt hotel din Parisul bătut de mine cu piciorul, în după-amiaza în care m-am decis să-mi iau zborul din casa prietenilor mei. Încântarea mi-a fost de scurtă durată. Am ajuns în cameră. De fapt, am deschis ușa, după care am închis-o brusc. Am rămas în fața ușii. Nu știam ce să fac. Nu aveam unde să mă duc. Camera era oribilă. O mochetă murdară, cândva vișinie, plină de pete solide ce parcă îi schimbau și structura, și care nu primea umbra

mobilierului ori din cauza murdăriei, ori din cauza becului, prea slab chiar și pentru o cameră atât de mică. E clar că am rămas, dacă reușesc să-ți povestesc în amănunt cum arăta. Un dulap. Era și un dulap, într-un colț. Și frig. Era frig și noaptea. Am dormit îmbrăcat. Adică nu am dormit pentru că pe holuri era un trafir de persoane care-și căutau fericirea sexuală pe termen scurt. Adică ușile din dreapta și din stânga camerei mele. Se trânteau la fiecare jumătate de oră. Ca să nu-ți mai spun de chiotele fetelor care probabil trebuiau să-și satisfacă clienții și auditiv. E cazul să-ți mai spun că nu o mai văzusem pe „draga nenii” de la plecarea din România? O noapte de coșmar cu vise întrerupte de orgasme mimate, presărată cu erecții neterminate. La un moment dat m-am dus la baie, din care parcă se auzea mai bine coloana sonoră a futurilor de vizavi. Mi-a fost greu să rezist de altfel nici nu am rezistat și mi-am adus aminte de armată. E cumplit să faci laba în frig. Am înțeles și ce înseamnă un hotel de pasaj. Până la ora 5 nu s-au potolit. După care la 7 mi-a sunat ceasul. Am colindat toate centrele de Travaille Temporaire. Dezamăgirea creștea odată cu apropierea nopții, dar nu neapărat din cauza refuzurilor, a mai mult din cauza perspectivei petrecerii încă unei nopți în camera de hotel cu tranzit sexual ridicat. Speram ca din cauza oboselii acumulate să nu mai aud nimic și să dorm în sfârșit neîntors. Nu s-a întâmplat decât peste câteva zile, când eram atât de obosit, încât nu cred că m-ar fi deranjat nici să vină să și-o tragă lângă mine.

Mâncam un sandviș pe zi cam pe la ora 17, ca să-mi ajungă până a doua zi seara, de obicei cu merghez, un cârnat picant arăbesc după care mă ustura curu’ îngrozitor. Primele două săptămâni au fost de coșmar. După care mi-am găsit de lucru și m-am mutat într-o cameră de bonă. Era la etajul șase al unui imobil fără

ascensor și încăpeam în pat doar pe diagonală. Am fost fericit când am găsit-o. Baia era pe coridor. Nu aveam nici halat, nici trening, așa că trebuia să mă îmbrac de fiecare dată când aveam nevoie să merg la toaletă. Mică, mare, camera asta era însă primul la mine din Franța. Nu am să uit prea curând.

V

Așa a fost prima mea întoarcere în România. Într-un început de martie, poate chiar mijloc, nu-mi mai aduc bine aminte. Cea mai ieftină soluție găsită de la Paris înspre București s-a dovedit să fie tot un bilet cu sejur inclus, o săptămână la schi în Poiana Brașov, care, în final de sezon, costa mai puțin decât cel mai ieftin dus-întors cumpărat de la TAROM sau Air France. Am avut mari emoții, poate din cauza faptului că situația era așa cum era, dar sigur și din cauza revederii cu părinții, prietenii și a locurilor în general. Ajungând în țară foarte târziu, de la Otopeni am plecat și eu cu ceilalți turiști către stațiune, pentru că la ora aceea nu mai era niciun tren către Brăila, unde locuiau

ai mei, și să petrec o noapte în București nu-mi surâdea, mai ales că ar fi trebuit să dorm la hotel, având statut de cetățean străin, la prieteni nici nu putea să fie vorba, deoarece le-aș fi periclitat inutil situația, bașca prețul camerei pe vremea aceea, pe care nu mi-l permiteam sub nicio formă. Așa că mi-am propus un tren Brașov-Brăila a doua zi dimineață, neștiind ce mă aștepta la Poiană. Trai pe vătrai, lux umplut cu carne, paradis sunt cuvinte sărace să descrie atmosfera, pe care am găsit-o acolo. Încă din prima seară, foști colegi de ghidărie și ceva prieteni, mai puțini, ce-i drept, m-au făcut să-mi pară rău de promisiunea făcută apropo de plecarea mea ia Brăila, a doua zi dis-de-dimineață. Și uite așa, seară de seară, mă pregăteam de plecare, dar eșuam de fiecare dată ba în câte un bar ba în câte un pat cald, și zilele se scurgeau una după. asta, cu o viteză de nici nu venisem bine și gata era deja vineri și sâmbătă dimineața! Pe la ora 10 trebuia să mă îmbarc în cursa de Paris. Aoleu, e vineri dimineață, și am pierdut primul tren direct, m-am trezit brusc noroc că nu-i spuseseam maică-mii că vin, dorind, bineînțeles să-i fac o surpriză, că altminteri nu știu pe unde aș fi scos cămașa dacă ar fi aflat că eu sunt de câteva zile în țară și încă n-am trecut pe acasă. Îmi arunc ceva pe mine, îi fac cu degetul, care parcă aș răsuca o ață imaginară în ureche, fetei în a cărei cameră sunt, sau care-i la mine în cameră, habar n-am, semn că vorbim mai târziu la telefon, și plec în trombă către camera mea dacă am fost la ea sau direct către gară, dacă am fost la mine în cameră și de abia pe drum îmi dau seama în ce căcat sunt pentru că ajung la Brăila noaptea, schimbând cel puțin două trenuri, dar asta contează cel mai puțin, ia stai... la ce oră trebuie să plec eu din Brăila ca să fiu la aeroport la ora 9, ca să prind avionul de 10, deci să fiu în Gara de Nord la 8, minus trei ore, cât face acceleratul până la Bucureștii fac 5

dimineata, asta daca as fi nepotul Arcului de Triumf, sa plec eu trenul cand vrea muschii mei, ca acceleratul, futu-l in cur, pleaca cand vrea Mersul Trenurilor, pe la 6, si face trei ore jumate cand nu intarzie, si nu cred ca isi aduce aminte nimeni nici din Braila, nici din Bucuresti sa nu fi fost zi fara intarziere. Daca faci socoteala, nu am cum sa ajung inainte de 9.30 la gara, nu la aeroport, unde de fapt ar fi trebuit sa fiu deja la acea ora. O sa ma intrebi de ce nu iau o masina, ca, orice ar fi, poti face 200 de kilometri in patru ore. Se vede ca esti pus. Nu ai apucat iernile, in care, daca se circula, asculta perversitate aici, se circula o zi cu sot, o zi fara sot, ma refer la numarul masinii. Sper ca nu v-ati gandit niciunul ca nu aveai voie sa iesi cu soția in fiecare zi, am pretentii de la voi, cititorii mei. Deci, cine ti-ar fi dat masina lui chiar in ziua in care putea el sa-si exercite dreptul de conducator auto, chiar daca ai fi umblat la marile mijloace, cum ar fi suta de dolari, nu stiu, dar cine ti-ar da ratiua lui de benzină, furată sau de pe cartelă, stiu sigur. NIMENI, așa ca tot la tren ne întoarcem. Dar, stai, ca n-am terminat! Sunt pe drum către gara si abia acum ma prind ca ar fi trebuit sa ma car cu tot bagajul după mine, pentru ca, din câte ti-ai dat seama din calculele mele de adineauri, nu mai aveam timp sa ajung la aeroport, darămite încă o dată la Poiana Braşov, sa-mi iau bocceluța. Te-ai prins dt sunt de prost? Privesc drumul înzăpezit din taxiul care ma duce la gara si nu pot sa articulez două vorbe, sa-i spun soferului sa întoarcă la hotel sa-mi iau si eu bagajul. Sau poate-mi fac socoteala cum ies mai ieftin: sa-l abandonez acolo si sa-mi cumpăr tot încă o dată, sau sa ma întorc, riscând sa pierd trenul, care ma va face sa pierd avionul, pe care va trebui sa-l mai plătesc o dată, si care oare costa mai mult decât tot ce am eu in geanta aia de voiaj din camera de hotel unde toate sunt aruncate alandala, încât ar trebui sa mai pierd încă o

jumătate de oră cu împachetatul? Cred că la asta mă gândeam atunci când, prost fiind, refuzam să articulez comanda: înapoi la hotel. Deștept băiat! E clar că cel mai scump e biletul de avion. Nu aveam eu țoale de trei sute de parai nici în ruptul capului, așa că mă felicit că am făcut alegerea cea mai bună din punct de vedere financiar și că, în sfârșit, am să o văd pe mama. Prind ultimul personal de Buzău, pe care-l schimb cu un tren-cursă mizerabil, friguros, cu luminii gălbejite, care mă duce până la Făurei. Aici stau trei ore într-un frig ce numai Băraganul sau Fănuș Neagu ți-l poate descrie, după care, în sfârșit, voi ajunge răpus la părinți care nici nu vor ști dacă să se bucure că am venit sau să mă certe că nu am venit mai devreme, dar oricum vor fi revoltați că plec în câteva ore, pentru că nu ți-am spus ce am aflat în gară, înainte de plecare. Fii atent! Dacă totul merge strună și nu se anulează vreun tren, ajung acasă la ai mei puțin după miezul nopții, și dacă vreau să fiu la 8 în București, trebuie să plec din Brăila cu personalul de 3.40, să schimb la Urziceni ca să prind acceleratul de mama dracului, care venea de undeva din Moldova și care, cu puțin noroc, ar fi putut să fie pe la 8.30 - 9 în Capitală. E ora 1.50 și am ajuns de o oră mă uit la ai mei și parcă sunt mai bătrâni așa, treziți din somn, și nici nu îndrăznesc să le spun că voi pleca în două ore. Îi las cu lacrimi în ochi și nedumeriți de trecerea mea meteorică de spion prin viața lor, și așa amărâtă de absența mea, și mă reînhăm la drumul într-un tren de navetiști pe care vreau să ți-l descriu în amănunt în primul rând, vreau să știu dacă ai luat vreodată vreun tren de noapte. Dacă da, vreau să-mi spui dacă era accelerat sau personal. Acum că știu, pot să-ți confirm că trenurile de noapte în România sunt un coșmar. N-aveți destulă imaginație, voi, cei care nu le-ați folosit niciodată, ca să vă faceți o idee, cât de murdare, friguroase, neconfortabile,

stricate, borâte, cu uși care nu se închid, nemăturate de la darea în folosință, zgomotoase și populate cu o fauna de noapte amestecată cu navetiști somnoroși, nespălați, duhnind a ceapă sau a usturoi, dacă nu a țuică sau a coniac ieftin, care sforăie dacă nu joacă toci sau popa prostu' și care invadează și clasa întâi, nepăsându-le câți bani ai plătit tu în plus, pentru că ei oricum nu plătesc, găsindu-și totdeauna nașul în controlorul care dacă tot a fost mutat disciplinar pe ruta asta, măcar să își scoată și el ceva. Nu mă crezi? Ei bine, te las să mă verifici, du-te într-o noapte în Gara de Nord și ia primul tren personal, de preferință pe la 4 - 5 dimineța, dar obligatoriu iarna, din noiembrie până în martie-aprilie, și dacă te-am mințit să mă ierți, că poate m-am învățat eu cu alte trenuri.

Eram deja obișnuit cu opririle din sat în sat așa că moțaiam între somn și realitate când m-am prins că trenul s-a oprit de tot. De câte minute nu știu, dar ceasul meu dădea semnale clare de dezastru. Mă învărt prin vagon după controlor în speranța unei informații și îl găsesc atârând de o scară scrutând întunericul, către locomotivă parcă, dar nu aflu mare lucru. Decât că stăm așa de o jumătate de oră și că normal ar fi să nu stăm. Jumătate de oră însemna cu mult mai mult decât îmi puteam eu permite, în calculul făcut ca să prind avionul. Și dacă-l pierdeam, nu era numai o chestiune de bani, era și problema faptului că nu plecam din România. Circulau zvonuri în rândul emigranților că, dacă vor, românii te mai țin puțin pe acolo chiar dacă ai pașaport franțuzesc, pentru ei nu contează, atât timp cât mai aveai și cetățenie română, cum era și cazul meu, lucru care mă înspăimânta groaznic, bașca securistul care, dacă mă urmărea, cum circulau alte zvonuri că se întâmplă când te întorci pentru prima dată după ce ai părăsit țara, și ăsta era iar cazul meu, ofticat că a fost lăsat planton la hotelul din Poiană,

unde camera mea figura ocupată și geanta mea cu lucruri aștepta degeaba pentru că atunci în taxi, n-am fost deștept să fi comandat: „Înapoi la hotel”, ar fi intrat în panică el, securistul. Geanta a indus-o în eroare pe femeia de serviciu, care i-a raportat securistului – care m-ar fi urmărit, dacă zvonurile ar fi fost adevărate – că nu am părăsit hotelul și imaginați-vă în ce panică ar fi intrat ăla, când nu m-ar fi văzut la autocar în dimineața plecării, gândindu-se că cine știe ce misiune secretă de spion am avut în România, de am dispărut ca măgarul în ceață, abandonându-mi până și sacul la hotel. Am intrat în panică. **MĂ ȘI VEDEAM CU AVIONUL PIERDUT** dând extemporale la Secu, cu explicații referitoare la dispariția mea, că dacă am plecat fără să-mi iau lucrurile din cameră înseamnă că am avut un motiv serios: „Unde vă grăbeați, domnule **d**? Scrieți tot, de ce atâta grabă?” Și asta dacă vrei să știi, numai din cauza Monicăi, așa cred că o chemă pe splendoarea cu care mă înhăitasem de vreo patru zile, de n-a mai găsit drumul către gară. Am pomenit-o în treacăt adineauri când mă făceam că nu-mi aduc aminte din ce cameră am plecat azi dimineață, ca să par abulic și ca nu care cumva să mă pârâți alor mei că, pentru o pizdă, nu m-am dus să-i văd. Știu exact tot am făcut, din clipa în care am văzut-o pentru prima dată și până când, ca din greșală, am ciocnit-o în recepție lăsând intenționat să-mi cadă pașaportul plin de parai și cărți de credit ca să se vadă că sunt plecat din țară. Nu știu dacă din cauza „căzăturilor” a acceptat și scuzete mele, și invitația la o cafea, dar cert e că seara după o cină romantică, Monica s-a dovedit a fi cea mai directă fată pe care am cunoscut-o în România după întoarcerea mea. Și mă întorsesem deja de câteva ore. Mă uitam mut și fără speranță întinderea de frig și întuneric presărat din când în când cu pete albicioase, pe care nu puteam să le descifrez din ușa

vagonul meu, încercând să-mi construiesc un pian, nu puteam să stau așa asemenea celorlalți din compartiment, amortiți de frig sau băutură pentru care această oprire nu însemna nimic, raportat la felul care percepeau ei timpul. Și, cum știi, disperatului îi dă Dumnezeu energie, așa mi-a dat și mie, nu numai energie, dar și curaj să iau în noapte peste câmp, înspre unde se vedeau luminițele alea mici de tot, unde, după spusele nașului, s-ar găsi șoseaua Buzău, de unde ajungeam în București cam într-o oră jumate, prindeam o mașină mică și în două, cu orice camion. Am sărit din vagon, convins că singura mea șansă ca să mai prind avionul să traversez întinderea aia întunecată de noroi, să sper din toată inima că petele albicioase de care-ți vorbeam adineauri, și care se întindeau de-a lungul luminițelor, să nu fie bălți, pe care nu le-aș fi traversat decât cu barca, după lungimea, dar mai ales lățimea lor, și să opresc prima mașină indiferent de tip sau direcție de mers, să-i pun o sută în mână ca să-l conving să mă ducă la București. În câteva minute pantofiorii mei erau plini de noroi și adunau în continuare, parcă aveau magnet, nu alta, până când la un moment dat nici nu mai puteam ridica picioarele de la pământ, de grei ce erau. Ce căutam eu în mijlocul Bărăganului, fără niciun bagaj în mână, plin de noroi până la genunchi, luptându-mă acum cu niște nămeți imenși de zăpadă, pentru că zăpada erau petele alea lungi, rămase de la iarna ce nu trecuse încă, troienită de crivățul ce mătura câmpia de fiecare dată când ninge și netopită, slavă Domnului, ca să-mi salveze mie viața. Pentru că, dacă nu ar fi fost acolo, probabil aș fi avansat către șoseaua speranței mele, ce probabil, sigur aș fi mâncat pământul către asfalt, când am zărit luminile alea două de faruri. Am încercat să traversez noianul din fața mea, dar din cauza frigului de noapte se formase o pojghiță subțire de gheață, care se rupea la fiecare pas, și

dacă până atunci nu avansam din cauza tocurilor de noroi, acum intram până peste genunchi în zăpada umedă. Îmi venea să urlu de ciudă pentru că mașina care-și arăta luminile în dreapta mergea în direcția bună, dacă nu mă mințise nașul, dar la viteza cu care mă deplasam eu nu puteam să o intersectez niciodată. Depuneam un efort uriaș ca să avansez cât de cât, mânat de gânduri care mai de care mai trăsните, cel mai des venindu-mi în minte momentul întoarcerii de pe Vârful Omu, unde fusesem cu Vlad și Sorin, doi studenți la Operatorie, care-și făceau filmul de an tocmai pe vârful cu pricina, urmărind activitatea meteorologilor de acolo într-o poveste frumoasă cu iz propagandistic de sacrificiu și izolare, îl știam pe Vlad încă din școală, făcusem liceul împreună în Brăila, el parcă cu un an mai mic decât mine, care avea o iubită tare frumoasă și pe care o lua de la școală cu mașina, spre invidia noastră, a tuturor, pe care am curtat-o și eu o dată la un cenaclu. El, foarte talentat și norocos, intrase din prima, cred, la IATC, și povestindu-i că și eu vreau să intru acolo, mi-a propus să vin cu ei să-i ajut și să mai învăț câte ceva din tainele filmului. Cum pe vremea aia nu aveam nimici mai bun de făcut, am acceptat cu ochii închiși. Ce nu știam încă era că urma să mă îndrăgostesc groaznic de Valeria, studenta deja la IATC cu sânii cei mai mari și tari pe care urma să-i mamelesc mai repede decât m-aș fi așteptat vreodată. Pe Valeria o admiram de mult, era o frumusețe din Galați care m-a uimit cu sinceritatea ei încă de când am cunoscut-o, pe vremea când dădea examen de admitere, și mi-a spus atunci că are un picior mai scurt, parcă avusese și ceva probleme cu vizita medicală, dar, ca și mine, își dorise foarte tare admiterea în institut, însă, spre deosebire de mine, ea reușise. Deci Vlad mă roagă să vin cu ei pe Omu, să-i filmăm în procesul muncii, cam în același moment în care Valeria mă lăsa s-o aștept în fața

căminului de fete, să-i ofer o friptură la Mărul de Aur sau la Carul cu Bere, să o țin de mână, să o mângâi pe gât, să o sărut pe gură, să o pipăi la început pe sâni și apoi peste tot, tot așteptând săraca să o duc acasă, să ne iubim ca dementii atât de focoase erau îmbrățișările noastre din fața intrării la căminul din strada Frumoasă, dar unde pula mea s-o duc, că pe vremea aia stăteam în aceeași cameră cu Pelicanul, prin bunăvoința lui și a colegilor lui de cameră, Zelea și Militaru, care și-ar fi dorit să împartă camera și cu Valeria, dar, dacă s-ar fi putut, fără mine. O mângâiam pe față, apoi o sărutam îndelung, cu ambele mâini înșurubând și deșurubând la nesfârșit sâni ai imenși și foarte, foarte tari pentru dimensiunea lor, trecând în revistă toate soluțiile pentru a găsi un locșor cât de mic, în interior, măcar să ne agățăm hainele pentru că poziția în picioare nu ne-ar fi deranjat deloc pe nici unul dintre noi. O visam noapte de noapte, după ce plecam crăcănat de durere, și la propriu, și la figurat, din fața căminului ei către căminul băieților care mă găzduiau mai mult de dragul Pelicanului, pe jos, și nu pentru că nu aș fi găsit treizeci de bani pentru tramvai sau autobuz, ci pentru că nu m-aș fi putut urca în niciun mijloc de transport cu erecția aia monstruoasă de la înșurubat țâțe ore în șir. Și exact, dar exact cu o zi înainte de prima noastră „întâlnire”, vine Vlad cu propunerea, pe care o accept, neștiind ce va urma să vină a doua zi, când EA m-a sărutat prima și m-a lăsat să-i deschid nasturii de la paltonașul ăla lung și prea modern pentru vremea aia, și mă refer la anul în care se întâmpla povestea, nu la anotimp, pentru că sper că v-ați prins că-i vorba tot de un sfârșit de martie ca și acum când mă lupt cu nămeții ăștia anormal de mari, rămași aiurea în mijlocul câmpiei, gândindu-mă la sâni Valeriei. Crezi că sunt sănătos la cap, să fac asemenea legături în creier, în loc să dau din mâini,

să fac semne cu orice, și să opresc mașina aia care parcă merge și mai repede decât până acum, ca să prind avionul ăla care m-ar duce dracului în Parisul mult urât, să scap odată de aici și să nu mă mai întorc niciodată? De fapt de la mersul prin zăpadă mi-am adus aminte de întoarcerea de pe munte, cu Vlad și Sorin, când era să o mierlim pe bune, răătăcindu-ne într-o furtună de zăpadă, apărută din seninul nopții, pentru că trebuie să știi că ne-au avertizat băieții din stație să nu plecăm după-amiaza chiar dacă vremea era frumoasă, sfat pe care nu l-am ascultat, pentru că aveam de făcut doar un traseu de două-trei ore și uită-ne înotând prin nămeți cu rucsacurile în spate de nevoie, nu ca acum, de bunăvoie, pentru că nu m-a pus nimeni nici să mă dau jos din tren, nici să-i păzesc flocii Monicăi pe la Poiana Brașov, până am ajuns să nu îmi mai respect planul inițial, de vizită familială și am întuneric în dreapta, beznă presărată cu luminițe în stânga, zăpadă adunată în nămeți de la opritoarele de protecție din fața șoselei și netopită nici acum, frig și multă umezeală ascunsă deja printre hainele mele, cam ăsta era decorul unde actor principal eram eu, cel mai prost român plecat, sau francez întors, înfundat până la brâu în zloată, fornăind cu aburi mai abitir ca o locomotivă, undeva între calea ferată și șosea, nemaighicind silueta trenului în întuneric, disperat că prima mașină din noapte nu mă va lua și pe mine către București, pentru că tocmai s-a dus, rămânându-mi doar ultimul tren din Bărăgan Hill, care parcă tocmai a şuierat sau am început să am halucinații că și atunci pe munte, când auzeam urlete de lupi și lei vedeam siluetele printre copaci, stai puțin, văd lumini, distingi ferestrele vagoanelor, ăștia au aprins lumina în tren și nu cred că-i la cererea navetiștilor căroră li s-a întrerupt partida de tabinet când s-a oprit trenul și s-a stins lumina, ăștia pleacă fără mine, hei, stați puțin că mă smulg din nămeții

ăștia și vin și eu că am treabă mâine dimineață la Paris. Dacă nu ar fi fost zăpada, poate că nu aș mai fi prins niciodată trenul ăla, pentru că probabil aș fi fost prea departe de calea ferată când mecanicii au hotărât să-i dea drumul; sau poate te gândești că fără obstacol aș fi luat ocazia. Posibil, da' nu știu unde aș fi ajuns cu ea, din moment ce, încă pe scara trenului fiind, am zărit camionul cu capota de la motor ridicată și parcă am deslușit printre șuierăturile de bucurie ale locomotivei un ful de înjurături, cu jiglor în coadă, pentru că erau trei în jurul motorului decedat și pe care, chiar dacă l-ar fi reparat, unde dracu' m-ar fi pus pe mine, în varianta în care ar fi oprit, dacă eu aș fi traversat Antarctica aia de zăpadă și i-aș fi făcut semne desperate fluturând o sută de dolari? Ai înțeles că până la urmă am prins trenul. Dar nu știi cum. Când a pornit locomotiva, s-au aprins și luminile în tren și, așa gălbejite cum erau ele, m-au ajutat să-i descopăr poziția trenului, pe care o pierdusem de mult. Tot de l-ai lumini am văzut calea ferată lucindu-și șinele și m-am prins că trenul urma să facă o curbă în dreapta, așa că, dacă o luam din locul în care eram prin cocenii de porumb pe care-i ocolisem l-ai venire, puteam să-i tai calea și aveam o șansă în plus să-mi reocup locul și să-l umplu de ocară pe controlorul care-mi spusese că s-ar putea să nu se mai miște de acolo până dimineață. Ați văzut El fugitivo cu Richard Kimble în rolul principal, așa alergam eu, împiedicându-mă de cocenii uscați, parcă plasați de cineva special să-i iau în pantofi la fiecare pas, îngreunat și mai tare de pantalonii leoarcă, dar cu o energie explicată doar de gândul la interogatoriul la care aș fi fost supus de Securitate, prins fără bagaj în mijlocul pustiului noaptea, susținând că aștept trenul, „ai înnebunit”, sau vreo ocazie să ajung la Paris, murdar și cetățean francez pe deasupra; Și l-am prins, futu-l, l-am prins, exact când voia să-ți ia

viteză, ca în filme, la ultimul vagon. Stăteam și înfruntam vântul tăios savurându-mi victoria asupra lui cu pantalonii fluturând pe picioare, agățat cu o mână de bara rece sau fierbinte a vagonului urlând de bucurie, când am văzut camionul pe care tocmai îl ratasem. Muie, băi, că n-ai vrut să mă luați și pe mine. Intru în compartiment, mă aștept să se uite toți la mine ca la un extraterestru, dar, spre surprinderea mea, nimănui nu-i păsa că sunt plin de noroi până la genunchi și, cu cât mă uit mai atent, cu atât mă prind mai repede că toți sunt cel puțin la fel de mizerabili ca mine, dar nu de la vreo incursiune în câmp. Mi-aprind o țigară pe care o răsucesc cu greu, pe vremea aia fumam Drumm, niște țigări olandeze mai ieftine pe care ți le răsuceai singur, probabil din cauza frigului, o lipesc pe partea fără lipici și la al doilea fum se destramă, spre amuzamentul celor din fața mea, care nu mă scăpaseră din ochi cât timp m-am chinuit s-o răsucesc. „ia, taică, o Mârășească, nu mai fuma păpușoi”, mă invită un moșulică simpatic, dându-mi o țigară puțin scuturată și strâmbă ca o grisină, „dă-le dracului că-s înecăcioase, am fumat și eu în timpul războiului”. Vreau să-l refuz, dar nu am putere să-mi mai fac o altă țigară, așa că o iau, că tare am nevoie de un fum, după sprintul de adineauri. N-am mai văzut așa zăpadă în martie de când am rămas atunci ca proștii, filmând la stația meteo de pe Omu, înzăpeziți, vreo zece zile în care a trebuit să ne adaptăm condițiilor de acolo. Adică să mâncăm ce mâncau ei, la ore fixe să dormim în paturi improvizate; să nu ieșim din casă și să ne omorâm timpul care cum știa mai bine pentru că ei comunicau din ce în ce mai puțin cu noi. Erau doi, pe unul îl chema Cătălin, făcuse liceul și parcă ceva ani de Geografie și cred că era șeful, pe hârtie, pentru că stația o conducea de fapt celălalt, nea Brașov îl strigam, că așa îi spuneau și ceilalți. Nu știi încă de ce-ți povestesc toate chestiile astea, dar

dacă ai puținică răbdare o să vezi unde bat, pentru că în seara asta mi-am adus aminte de lucruri și întâmplări pe care le credeam șterse din memoria mea. Când mă chinuiam să traversez nămeții ăia, ți-am povestit de Valeria, de care a trebuit să mă despart o dată ce am acceptat să plec cu băieții pe munte. Mi se rupea inima să o abandonez, în căminul ăla de fete, fără să o fi tăvălit odată măcar într-un loc în care să fim numai noi doi, cu alte cuvinte, nefutută, sper că sunteț destul de mari să nu vă interzică părinții lectura asta, mai ales că deja mă prinsese puțin. Plecam a doua zi, așa că toată seara m-am rugat de nesuferitul ăla de Militaru să meargă la film sau în pula mea, ca să i-o trag și eu Valeriei, dar nu m-am ales decât cu o morală nesuferită, cum că, după ce că stau pe blat la ei în cămin, mai am și pretenția să fut, dar nu orice, pe cea mai bună din an 1 Actorie, Valeria Cocîș, după care băloșeau toți, aflam eu atunci pentru că Zelea era plecat la Pitești, Tuta era dispărut, iar Pelicanul era prietenul meu, care s-ar fi dus să doarmă și-n gară ca să fi eu. Era groasă și cu păr. Nu aveam unde să mă duc cu Valeria și a doua zi plecam să immortalizez viața lui Brașov și a lui Cătălin Geograful, care mă enervau deja, deși nici nu apucasem să-i cunosc încă. Am stat până pe la 3 în fața căminului din strada Frumoasă. Înainte de asta fusesem la Carul cu Bere, unde ne-am pipăit pe sub masă și ne-am sărutat peste, până ne-a dat afară ospătarul, probabil nemulțumit de faptul că nu consumasem o bere în doi. Pe la 1 am ajuns în strada Frumoasă și am început controlul. După ce m-am asigurat că toate sunt la locul lor, sânii pe piept și fără sutien, pentru că vreau să revin asupra sânilor ei, mari cât să-i cuprindă cu greutate un căuș de palmă mare, peste măsură de mari și rotunzi, parcă desenați cu compasul, Muntele lui Venus, între picioare, ușor defrișat, cu tuleie cârlionțate, exact atât cât trebuie, nu ca alți munți V de la

noi din țară, bine împăduriți, care parcă se cred capete, de poartă băștile alea de floci, junglă, nu alta, imposibil de ajuns cu mâna, mai ales dacă ea poartă blugi modelul strâmt, ne-am luat la revedere, stabilind ora 8 seara, oră de întâlnire telefonică, adică ea să stea la poartă lângă telefonul căminului și eu să o sun. Parcă plecam în armată, așa promisiuni de nedespărțire ne făceam, ca să nu-ți vorbesc despre de câte ori ne-am întors, ea din poartă, eu din stradă, ca să ne mai sărutăm o dată. Cred că am ajuns la cămin exact cu câteva minute înainte de ora de plecare. Mi-am adunat, într-un rucsac vechi, ce credeam eu că o să am nevoie, împrumutând, iară să mai cer voie, de la Pelicanul, bineînțeles, ciorapi mai groși și tot pe vârfuri, ca să nu-i trezesc pe ceilalți, am controlat rezervele strategice de mâncare, ținute de obicei pe pervazul ferestrei, afară, cu foarte mare precauție, să nu se prindă boul ăla de Militaru că-i umblăm în borcanul de carne în untură, că-mi era o foame după noaptea petrecută conectat la Valeria, cu limba în gura ei, cu mâinile pe sânii ăia mari și cu genunchiul presându-i ușor între picioare. Mi-era ușor târșală că-i fur din mâncare, dar după refuzul de aseară mi se rupea pula de el, mă gândeam chiar să-i iau pipa, pentru că figurantul fuma pipă, și să mi-o bag în cur, așa de tare-l uram, de obicei îi ceream și de multe ori chiar îmi dădea, pentru că și eu puneam la comun toată haleala. Am ales două bucăți măricele pe care le-am înghițit fără să le mestec foarte tare, așezat pe marginea patului, acompaniat de zumzetul de sforăituri ce se ridicau sinuos din fiecare pat înjurându-l încă o dată în gând pe Militaru, că nu m-a lăsat singur o oră cu Valeria și acum trebuie să-mi schimb chiloții, lărgiți de atâtea erecții și stropiți la final, când, la ultimul la revedere, ea și-a pus mâna pe tocul cel mai fierbinte dintre picioarele mele și i-a masat de câteva ori. Nu de multe ori, că eram sub presiune deja

de câteva ore, așa că nu sunt sigur dacă a depășit trei sau maximum patru mângâieri, până să mă eliberez definitiv și să plec la cămin, să sparg safe-ul ferestrei cu mâncare și să mă răzbun. Ai privit vreodată, noaptea, o cameră de cămin de băieți? Sunt câteva elemente care se regăsesc în fiecare loc, indiferent de profilul facultății unde studiază băiatul și care mărturisesc despre studenție mai bine ca oricine. Există întotdeauna sub pat o scrumieră; improvizată, de obicei dintr-o cutie de conservă, care nu se prea golește niciodată și care duhnește a tutun, inevitabil un ziar vechi pe care zac în întuneric resturi de ceapă, neapărat niște coji de parizer minuțios curățate, nu cumva să rămână vreo bucățică de carne pe ele, era mult mai bine pe vremea când se făcea în mațe naturale pe care, la nevoie, le puteai mânca fără probleme, nu ca acum când plasticul ăla celofanat e refuzat până și de un câine vagabond flămând ca mine, câțiva sâmburi de măsline ieftine, borcan de muștar gol, o bucățică de slănină râncedă în colțul unei pingele de șorici întărit pe care de obicei îl mai mesteci la disperare când chiar nu a mai rămas nimic în cămara improvizată pe pervazul exterior al geamului și aproape întotdeauna un coltuc mare de pâine uscată, dar uscată rău de tot, căreia cuțitul nu-i mai poate face nimic și care parcă supraveghează de la înălțimea ei toate celelalte resturi de pe ziarul unsuros, la concurență, poate, doar cu borcanul de muștar, destul de plin încă, încât să nu fi fost spălat și avansat la gradul de pahar. Mă ridic, e timpul să plec la munte, am întâlnire cu băieții în gară, îi mai arăt o dată degetul, știi tu Militarului, ocolesc cu grijă bășinile scurse din pat în timpul nopții ca nu cumva să calc pe ele, cum spunea Pelicanul în fiecare dimineață, după ce trăgea câte una: „Hai, băi băieți, ce dracu’, care v-ați lăsat bășinile pe aici de am călcat pe ele, fiți mai atenți să vă mai cadă din pat”, și ies pe ușă fericit

că nu voi fi în camera mâine dimineață, când imbecilul ăla în uniformă o să înceapă urla: „Care mi-ați spart, bă, cifru de ia borcanul cu mâncare?” Cred că le avea numărate gagiul, de se prindea atât de repede. Ne suim în trenul de Sinaia bucuroși că am reușit să ne ținem de cuvânt și uite cum se încheie povestea și stau în trenul de București în dimineața aia de pomină când am încercat să depășesc recordul mondial de obstacole, noroi și zăpadă, și-ți povestesc despre cum sunt în trenul de Sinaia în drum spre aventura ce putea să ne coste viața, de care mi-am adus aminte doar când m-am afundat în mormanele alea de zăpada, aceeași zăpadă, apă înghețată căzută din cer, în care o să înotăm toți trei de data asta, imediat ce o să terminăm filmarea de pe Vârful Omu. Și dacă tot mi-am adus aminte de Vlad, Sorin, Brașov și Cătălin Geograful, mi-am adus aminte și de Valeria cea cu sânii mari, și nu am putut să mă abțin să nu-ți povestesc cum am cunoscut-o și nu o să pot în continuare să nu-ți povestesc cum s-a consumat povestea noastră de dragoste. Treaba cu filmatul am terminat-o în vreo două zile, mai repede decât ne așteptam noi, poate și din cauza lipsei de comunicare cu cei doi din stație, care ne primiseră de nevoie, nu de plăcere, aprobarea de filmare fiind obținută de institut, direct de la direcția generală de undeva din Ploiești, așa că de opus, nu se opuneau, dar nici de iubit nu ne iubeau. Era atât de ciufut nea Brașov, că nici n-am îndrăznit în prima seară la 8, când mă frigeau urechile de dorul vocii ei, să-i cer voie să sun la cămin. M-am dus la cabana de vizavi și cu un telefon cu manivelă am făcut comanda, tinere, nu ca tine cu celularul în buzunar de la 10 ani, care-ți sună cu nesimțire chiar și-n orele de clasă, și am înghețat în picioare lângă telefonul ăla greu, negru, de ebonită, până am auzit-o pe aia cu vocea pițigăiată: „Cabana, ai Bucureștiul, vorbește odată, că mai am și alte legături”, și

am auzit vocea răgușită a portarului: „Alo „da, cine-i acolo?” încerc să mă fac auzit, urlând cât mă țineau plămâni: „Cu Valeria de la 144, vă rog, acum, a așteptat până acum, nu se poate, nu a plecat în oraș, vă rog să o chemați, trebuie să fie în cameră, știu că nu puteți să părăsiți postul, da’ e ceva foarte important, sun de la ea de la țară, vă rog mult de tot, poate n-ați văzut bine și a urcat în cameră, fac cinste când vin la București, sunt unchiu’”... slavă Domnului, l-am convins să urce să o cheme. Aștept cu telefonul la ureche ascultând simfonia de paraziți întreruptă din când în când de: „Cabana, vorbiți?” „Da, săru-mâna nu mă închideți, aștept, vine imediat”, futu-ți gății mă-tii de castrată, care te bagi pe fir când vrei tu, ce dracu’ durează mult că nu-s zece etaje. Mă irită atât de tare că durează atât și căi nesimțita aia cu voce de scapet poate să mă întrerupă în orica moment, încât doar ideea că aș fi putut să intru în căminul fetelor folosind tertipul ăsta ieftin cu dat telefon de la cabina din colți rugat portarul frumos, dar frumos cu promisiuni de șpagă regala și fraierul se duce până la trei s-o cheme pe Gigica de îI „osulănuștiucât”, moment în care te-ai strecurat în hol, iar după aia în cameră și dai deja la buci, până ajunge el la trei și o anunță, dacă i-ai nimerit numele, sau se prinde că-i țeapă și coboară înjurând de mama focului, nemaichemând pe nimeni la telefon niciodată, mă face să zâmbesc și să fie așteptarea mai scurtă. Ce chestie, cum de nu mi-a venit ideea asta mai devreme, că de multe ori mi-a povestit Valeria că doarme singură, colega ei de cameră fiind mai ușoară la refuz și mai șchioapătă nopțile prin alte paturi. Nu a putut să mai aștepte puțin, am întârziat doar cincisprezece minute cu telefonul ăsta și a și plecat în oraș. Mă rodea gelozia deja, nici nu apucasem să ne-o punem că mă interesa ce face și cu cine iese în oraș. M-am luat cu treaba și nici n-am simțit cum a trecut a doua zi. Pe

la 7.30 mi-am luat inima în dinți și, cu puțină vodcă într-un pahar, l-am atacat pe Brașov încercând să-l sensibilizez, că a fost și el tânăr, și poate își aduce aminte cum a fost să fie logodit, am băgat de la mine, dar când i-am văzut ochii lucind, urmărind doar paharul meu de vodcă mi-am dat seama că toată vraja-i inutilă. „Ia și bea, nenică”, i-am răspuns la întrebarea: „Ce-ai în pahar, vodcă?” Dacă aș fi știut să iau la mine mai multă vodcă, aș fi fost stăpânul stației. Am vorbit peste o oră cu iubita mea. Inutilități, mi-e dor de tine, ce mai faci, ce ai făcut ieri, de ce nu ai așteptat până am sunat, cu cine ai fost în oraș. Cam atât. Acum de ce ești cârcotaș și mă întrebi de ce mă laud că am vorbit o oră când e clar cât am vorbit, după ce am înșirat mai sus, nu știi că exagerez totdeauna cu timpul? Poate am vrut să spun că în total cât am fost plecat am vorbit o oră cu ea. Pentru că de a doua zi vremea s-a stricat brusc, a început să ningă și toate liniile telefonice au căzut, izolându-ne de restul țării definitiv. Singurul mijloc de comunicare era stația prin care transmiteau Brașov și Cătălin rapoartele meteo. Lor nu le-a plăcut deloc situația, ei abia așteptând să dispărem de acolo ca să-și reia ritmul de viață fără martori, pentru că fiecare era puțin nebun, în felul lui. Ne-am dat seama de asta după câteva zile când, neavând încotro, ne-au acceptat, că de nu ne puteau da afară în zăpadă, iar drumul spre platou și Cotă era închis. Cătălin avea un papagal pe care-l bibilea în fiecare zi vorbindu-i ca unui copil. De multe ori îl certa că nu-și mânca semințele, alteori îi dădea drumul prin stație în tura lui și bineînțeles că nu-l prindea până când venea Brașov să preia tura și începea asta să-i înjure și pe el, și pe papagal, cum că el n-o să stea toată ziua să-l suporte cum aleargă și vorbește ca prostu' unei păsări la fel de proaste ca el. Nu înțeleg ce-l futea grija pe nemernicul ăla ciufut de Brașov dacă stă și-l vede pe Cătălin cum își aleargă

papagalul, sau stă pur și simplu, pentru că, n-o să-ți vină să crezi, toată slujba lor consta în a raporta din oră în oră, timp de douăsprezece ore pe tură, ce viteză are vântul, mărimea stratului de zăpadă și alte dade din astea pentru care, la experiența lor, că, am uitat să-ți spun, lucrau de o viață acolo, se uitau pe geam și nu greșeau niciodată. Am verificat asta cu băieții, când într-o zi l-am auzit pe Cătălin raportând în timp ce citea și l-am întrebat de ce dă din burtă și ne-a spus că putem verifica dacă vrem, nu trebuie decât să ieșim din stație și să ne uităm la aparat care măsoara viteza vântului și o să vedem că nu are o eroare mai mare de unu-doi metri pe secundă. Am ieșit mai mult să vedem dacă nu cumva se putea zări de pe fereastră instalația, nu se putea sub nicio formă, iar de ieșit nu mai ieșise de o oră afară, așa că nu avea decât două posibilități: ori o nimerise, pentru că gagiul greșise cu un metru pe secundă la o viteză de 129 de metri pe secundă, ori chiar putea, după cum ne-a mărturisit mai târziu, să ghicească viteza vântului numai după intensitatea șuieratului pe care îl auzea dinăuntru. Asta doar ca să vedeți cu cine aveam, de-a face. Cătălin era băiat bun, m-a ajutat chiar să vorbesc la telefon cu Valeria, deși liniile erau căzute. M-a văzut aprins și mi-a zis într-o seară: „Hai, că te rezolv eu”. Nu-mi imaginam cum că la cămin nu era stație, sau poate și asta i-o trăgea Valeriei când eram eu plecat, că oricum gelozia mă măcina și deja bănuiam pe toată lumea, așa că unu în plus nu conta chiar dacă era lângă mine și amândoi înzăpeziți la peste 300 de kilometri distanță. Nu știi ce poate face gelozia din om. Ia să te văd, mâi. Geografule, cum îmi faci tu mie legătura ia cămin în Frumoasei, cu iubita mea, prin portarul ăla prostănac, cu stația aia amărâtă. M-a lăsat mască, a înșurubat-o pe una Nu-ți de la Câmpina, care era de serviciu de preluare date, și Nuțișor în sus, Nuțișor în jos, a convins-o, stimați

cititori, să sune la cămin. Dă-mi repede telefonul până nu se răzgândește, a strigat la mutul din mine, de uimire, și m-am conformat, insistând să o roage pe Nuțișor să-l coclească pe portar să o cheme jos, că mai repede o vedeam înghesuită în vreun pal de cineva, decât croșetând ca Penelopa jos în hol, așteptând să mai sun eu și făcând conversație cu paznicul. Auzeam totul și nu-mi venea să cred. Nuțișor asta merită Premiul Oscar pentru actoria telefonică, așa l-a făcut pe portar, care numai că nu și-a cerut scuze că a durat atât până a adus-o la telefon pe mândra mea, care-i oricum trezită din somn sau din pulă probabil, nu pricepea mare lucru, de ce vorbește cu Nuțișor și nu cu mine, până când s-a prins și ea ce-a avut în cap Cătălin Geograful, adică să vorbim prin intermediul ei. „Cum e la București?”, o întrebam eu pe cea din Câmpina la care ea spunea mai departe: „Te întreabă cum e la București”. Asta auzeam și eu, că vorbea în același timp și în stație. Dar ce-mi răspundea ea, Valeria, habar n-aveam, că eu nu auzeam nimic și Nuțișor putea să-mi transmită mie orice. Zice că-i bine și că-i e dor de tine, când te întorci, că nu mai poate fără tine, nu mai poate o pula, mă întreabă când vin ca să vadă cât mai are de golănit, ziceam eu în gând, „și mie mi-e dor de tine, pisi, dar ce să facem, ne-a prins prăpădul ăsta aici, e zăpadă de un metru jumate”, răspundeam eu prin gurița lui Nuțișor, dar tare mi-era greu să vorbesc cu ea așa cu martori că mai erau în încăpere și Brașov, care-l supraveghea pe Cătălin să-l dea în gât că folosește stația în interes personal și să-i ia locul, și bașca, apăruseră și Vlad, și Sorin când au aflat că-i rost de comunicat cu Bucureștiul, voiau și ei să-și anunțe familia că suntem blocați pe Omu. Așa că, deși Cătălin îmi făcea semne, dă-i bătaie, iar Nuțișor deja era implicată și băga de la ea, „hai, dragă, că te iubește, că altfel nu l-ar fi pus pe Geograf să mă sune ca

să te sun". Când nu mai știam ce să o întreb, intermediara mea lua inițiativa, vorbea cu ea fără ca eu să mai aud și apoi îmi făcea rezumatul conversației. „Hai, că-i fată bună, da' ce școală face ea acolo?" Școala de supt pula, îmi venea să-i răspund și mi se urca sângele la cap. Te întrebi oare de ce gândeam așa urât despre Valeria, că doar ți-am vorbit foarte frumos despre ea și câtă gelozie puteam să adun în câteva zile de dragoste, și aia pe uscat. Hai, că nu mai pot să țin în mine, trebuie să-ți spun și ție. Știi cu cine și-o trăgea Valeria cât am fost eu înzăpezit? Hai, să te văd. Pula, nici nu-ți trece prin cap: cu Pelicanul, măi fraiere, cu prietenul meu cel mai bun, dar să nu crezi că am aflat atunci și știam pe vremea când vorbeam cu ea la telefon nu, dar nu m-am putut abține, acum, când ți-am povestit ție, să nu comentez și să nu spun tot ce aș fi spus și atunci, dacă printr-o minune aș fi știut. Am vorbit toată săptămâna cu Nuțișor, cât a fost ea de serviciu după-amiază. Într-o luni, pe la 7 seara, când am sunat, mi-a răspuns altcineva. De serviciu era Brașov, iar eu sunam singur la Câmpina unu, pentru că începusem să ne împrietenim, doi, numărul îl știam, pe Nuțișor o cunoșteam, și trei nu avea rost să-i mai deranjez pe ei. „Săru-mâna, știți, sunt un prieten al lui Cătălin de la stație doamna Nu-ți nu e azi, că de obicei mă servea ea cu un telefon la București", am bâiguit mai mult din cauza surprizei, dar și din cauza faptului că nu știam cum o să comunic cu Valeria, cu cealaltă era foarte simplu, ne punea ea întrebări la amândoi și după aia făcea un rezumat. Într-o seară chiar m-a căutat ea pe mine să-mi spună că are control sau inspecție și că a sunat-o ea pe Valeria a întrebat-o ce a crezut de cuviință, să stau liniștit, că mă iubește și îi este dor de mine, bla, bla și că trebuie să închidă că tocmai intră aia pe ușă. Atunci mi-am dat seama cât de importantă a fost Nuțișor în toată povestea și mă gândeam deja cum să fac să trec pe la Câmpina să-i

duc o atenție, o măslină, dar numai când am ajuns la București și m-am întâlnit cu Valeria, care m-a luat din prima: „De ce nu m-ai sunat decât o dată, nesimțitul, că nu mai știam ce-i cu tine, m-am dus și la cămin la Pelicanul, care mi-a spus că habar nu are unde ești”, și dacă tot ai intrat în cămin și noi plănuiam de mult un fut acolo, ce ți-ai zis, dacă nu-i Dan, e bun și Pelicanul, curva dracului, cum adică nu te-am sunat, sau, ia stai așa, se face lumină și la mine pe stradă, dacă n-am sunat-o decât o dată, nu care cumva nemernicul ăla de Geograf, în cârdășie Nu-ți, și-a bătut joc de mine? Atunci mi-a căzut fisa. Ce papagal imperial sunt, am vorbit de-a dragostea o săptămână cu Nuțisor: nu m-am prins. Mi se înroșesc urechile și acum, când mă gândesc ce texte îi transmiteam în fiecare zi de fapt vreunei țărănci grași da’ să știi că avea imaginație pentru că răspundea bine. Nici știți cât de tare mă prinsesem de Valeria și trebuie să recunosc foarte mult din cauza textelor din ultima săptămână inventate de Nuțisor. Și acum regret că nu m-am dus la Câmpina, măcar să văd cum arată. Sigur, Cătălin a pus la cale gluma asta sinistră, da’ mișto, era genul, v-am mai spus că nu era sănătos la cap. Știți ce a făcut într-o dimineață? A intrat valvârtej în biroul transmite date, strigând la Brașov, că, de era șeful: „Unde-s călimările cu cerneală?” La indiferența cu care nici măcar nu i-a răspuns Brașov, nu i-a rămas decât să răscolească toate sertarele și să adune vreo patru călimări pe jumătate pline și să dispară dând mărunț din gură. Era caraghios așa micuț și cu chelie, compensând lipsa de păr cu o barbă netunsă de o viață și cu niște funduri de sifon în loc de ochelari, vorbind singur sau cu papagalul. Mă iau după el, sunt curios ce sau mai degrabă cât vrea să scrie, dacă cere cu disperare atâta cerneală. Unde ești, mă urmărești, sau ai rămas în trenul de București sau poate la sânii Valeriei?... Să nu-mi spui că

ai prins-o și tu cu Pelicanul în cameră la cămin și nu poți să te desprinzi de spectacol? Este că-i bună în draci? Nu te-am mințit, nu? Fii atent la ce țâțe are, nu-i așa că-i făcută în ciuda pulii? Dacă tot ești acolo, zi-mi și mie, a luat-o și pe la spate?... Da' ei i-a plăcut sau doar a mimat așa că-i place? Ce mă oftic că nu sunt și eu acolo! Nu-i nimic, nu te mai scuza, și eu aș fi făcut același lucru, lasă că-ți povestesc eu mai târziu ce a făcut ăla cu cerneala, rămâi tu acolo să-i vezi cum se fut, să-mi spui și mie după cum a fost, pentru că eu nu am apucat să i-o trag. Eu am plecat pe Vârful Omu să rămân înzăpezit și să-l văd pe Cătălin Geograful cum umple două căldări cu apă și toarnă cerneala peste ea, ca să-și stropească zăpada din fața ferestrelor, că s-a plictisit să vadă alb în fața ochilor, de dimineața până seara. Asta când nu vorbește cu papagalul ăla nenorocit pe care-l urăște Brașov de moarte, dar numai de formă, în fața Geografului, pentru că altfel l-am văzut eu de nu știu dte ori, când nu era Cătălin de față, cum îi dădea de mâncare, îl mângâia, și de câteva ori, ține-te bine, vorbindu-i, mânca-ți-aș ia să zic așa. El, care-l făcea nebun pe Geograf, că vorbește cu păsările, el; marele Brașov, un ratat, vorbea și el cu papagalul, că se căcau pl ei de plictiseala, acolo în creierii munților, iar eu de dorul Valeriei, la care te uiți tu acum, cum și-o pune cu Pelicanul. D-aia, parcă îmi pare rău că nu mi-am băgat pipa Militarului în cur, că de multe ori, dimineața, când nu avea țigări, Pelicanul îi lua pipa și pune în ea toate chiștoacele rămase de seara, ca să tragă un fum. Valeria n-am iubit-o de fapt niciodată. Cred mai repede că mi-am dorit-o foarte tare în pat, poate doar pentru faptul că n-am avut-o. Mai era ceva. Am trăit o falsă poveste de dragoste când o rugai pe Nuțișor să-i spună cât de mult o iubesc, iar pe vremea aia i eram deloc zgârcit cu expresia asta, lansam „te iubesc”-uri prostie, nu întâlneam bine o fată, că de a doua

zi o și salutăm „te iubesc”. Nu-mi revin, câte seri am stat să aștept să-mi faci legătura și ce drăguț era portarul care o chema în fiecare seară la etajul trei, băga-mi-aș pula în capul meu de fraier coclit care i s-a prins că vaca aia de Nu-ți se plictisea acolo, sau poate au fost și ea, și Geograful foarte drăguți, când m-au văzut așa morcovit s-au gândit că o să-mi facă o bucurie. Bucuros, de fericire, sunt acum când personalul de Brăila intră în Gara de Nord și nu-i totul pierdut că-i doar 8.45 și dacă accelerez puțin mai pot prinde avionul. Deși ție ți-am povestit de Valeria și de uimitoarea noastră poveste dragoste neconsumată, sau mai bine zis consumată aiurea, nu-mi iese din cap Monica. Pe ea sigur am să o iubesc în paginile care urmează. Cum care Monica? Monica, de la pagina 78... Cea mai directă fată... încă nu știu că mă voi întoarce în România pentru ea. Știu doar că, dacă handicapatul ăsta de taximetrist nu conduce mai repede, pierde avionul, nu mai plec din România și nu am cum să mă mai întorc, cum ți-am promis, după Monica. Și nu ție ți-am promis ci ei, la telefon, pentru că nici nu știi cât și cum îmi va fute viața fetișoara asta cu aparență de înger, pe care am lăsat-o în pat ieri dimineată, când a început epopeea drumului meu la Paris, via Brăila. Prind avionul în ultima secundă, aproape ca pe trenul de azi-dimineată. Mă așez, îmi pun centura de siguranță, mă miros pentru că am senzația că put îngrozitor, și nu pot să uit fața celor de la vamă, când le-am explicat că nu am niciun fel de bagaj. Nu apuc să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă în taxi nu mi-aș fi frecat pantalonii plini de noroi, și aș fi apărut așa la vamă, pentru că adorm. Mă trezesc la Paris după câteva secunde parcă mai slinos, nu uita că n-am dormit de două zile, și azi-dimineată încă alergam pe câmpurile dintre Făurei și Buzău. Cobor printre primii, mă arunc în Orlybus, îmi potrivesc ceasul cu ora Franței și admir câmpurile înverzite bine de soarele

cald, care a făcut să nu vezi niciun loc liber pe terasele ce împânzesc toate trotuarele. Cobor în Place de la Concorde pentru că sunt atât de convins că put groaznic a transpirație și nu vreau să am pe conștiință pe niciunul din colegii mei de autobuz, nu uita că n-am făcut duș de două zile și mi-ar prinde bine o stație pe jos, să mă bucur și eu de soarele blând care mătura orașul. Nu rezist tentației să-mi dau o bere pe care o merit din plin după tot prin ce am trecut de când am plecat de la Poiană. Mă așez pe terasa unui bistrOU, comand o bere Leffe blondă și mă apuc s-o șipotesc pe îndelete. E bine. Mă relaxez prima dată după nu știu câte ore, cel puțin douăzeci și patru. Stau și privesc mașinile care se înghesuie să intre în piață și mă încântă până și mirosul de gaze de eșapament. Parcă și ăsta-i mai bun. Cobor privirea pe trotuar admirând curățenia și încă o dată mă minunez cât poate fi de neted pe jos. Ceva mă deranjează însă. În cadru mi-au apărut două chestii oribile. Nu te speria, îmi spun mie de data asta, mai ales că mă prind într-un târziu că este vorba de cei doi pantofi ai mei, plini de noroi, încă uzi înăuntru, aceiași pantofi, care, lucioși și curați ieri, de fapt, alaltăieri dimineată, se desfătau de sub pat cu o priveliște de invidiat. Imaginează-ți puțin, în ce loc strategic, dar nu de tot băgați, doar cât să ciupească din călcâiul puțin „subpat”, i-am așezat. Ei s-au împrietenit primii cu chiloții Monica Ai, pentru că este vorba de camera din care am plecat în odiseea mea către Paris și pentru că peste ei au aterizat când, dezinvolt, după nici două mângâieri i-a scos și i-a lăsat să se scurgă din pat. Și nu numai atât, pentru că nici nu-ți vine să crezi de câte ori s-a odihnit ea pe marginea patului. Și părul i-a mângâiat de câteva ori, când am răsucit-o și capul i-a căzut din pat, Au văzut-o și din spate, când s-a ridicat să se ducă la baie să se spele, dar și din față când s-a întors. Era bună rău de tot și, din față, și din spate. Așa mi-au spus când i-

am încălțat în viteză. E pentru prima dată când îmi spun lucruri frumoase. De obicei mă ceartă că-i scot forțat, fără să mă deschei la șireturi. După care se roagă de mine măcar să nu-i mai încălț fără să-i deschei în prealabil dacă tot am fost atât de țăran să-i descalt forțat. Ca să nu mai vorbesc de ce au auzit de sub pat. Te-ai gândit vreodată ce univers și ce orizont de observație au pantofii în general? La ce pot fi ei martori? Ce priveliști pot obține vara, dacă discret întinzi picioruț între picioarele ei? Ca să nu mai vorbim de șansă, șansa aia, unică dintr-o sută de mii, când ea pleacă prea grăbită de acasă, sau dacă, pantofii ar putea să vorbească, ce spioni buni ar fi, îți dai seama, să pui pantofii tăi să se împrietenească cu pantofii ei, și să poată să-i tragă de limbă, unde au poposit azi-noapte? Ar putea să tragă de limbă alți pantofi, care ar putea să-ți spună vrute și nevrute despre stăpânii lor. Cred că sunt și foarte ușor de mituit. Puțină cremă, un lustru săptămânal și gata. Mă obsedează pantofii, forma, modelul, genul bărbătesc sau de damă, dar motivația acestei obsesii o să o înțelegi mai târziu, în Africa. Uneori au soarta câinilor, clacă stau să mă gândesc bine. Și asta depinde doar de stăpân. De cât de multă grijă are de ei. Există perechi de lux, din piele, pe căra le porți numai la ocazii și pe care le ții în dulapuri special amenajate și parfumate. Crema scumpă cu care sunt unși în fiecare zi face cât ei să arate noi peste ani, spre deosebire de pantofii sau ghetetele de zi de zi, care suportă scâlcierea, noroiul, umezeala și care nu văd crema niciodată în viață, arătând ca dracu'. Câinii de apartament sau câinii vagabonzi. Există oameni care nu-și înșală niciodată pantofii. Adică au o singură pereche pe care o penetrează zi de zi. Nici nu se gândesc la alți pantofi. Mulți, săraci, sigur și-ar dori să și-i mai înșele vara cu câte o pereche de sandale, sau iarna cu niște bocanci. Asta e, băieți, îi alint. Îmi pare rău că v-am chinuit prin

noroaiele, zăpezile și cocenii de porumb. Încă sunt plini de mizerie și încerc o curățare haiducească, lovindu-i unul de altul să mai cadă ceva de pe ei. Și cum dădeam eu așa din picioare, zăresc ceva gălbui, care iese de sub pantof și care mă intrigă și-mi ațâță curiozitatea, și nu mă las până nu-l scot. Mă chinui puțin, căci mi-e lene să mă aplec și atunci încerc în mod repetat să agăț cu vârful celuilalt pantof ce dracu' se ascundea în adăpostul dintre toc și talpă. Și reușesc. Ce crezi că zace pe trotuarul din fața cafenelei din Place de la Concorde, adus cu mare sacrificiu, pe blat, fără taxe vamale, și foarte proaspete? Câteva fire de paie, care, nici mai devreme, nici

mai târziu de azi-dimineață, erau în mijlocul Bărăganului, pe o vreme cumplită, s-au agățat temeinic de talpa pantofiorilor mei ca să ajungă ilegal la PARIS. Le-am împins puțin mai în mijlocul trotuarului, ca să le admir mai bine. Aceleași paie care acum câteva ore așteptau să putrezească în mijlocul nicăierului stăteau întinse la soare în cea mai frumoasă capitală din lume, călcate în picioare de tocuri de damă sau pantofi bărbătești, fărâmițându-se și devenind neant, dar unde? Nu oriunde. Și aduse de cine? De mine. Nu ești mândru că mă cunoști? Dai câteva telefoane, să ieși puțin în oraș, dar parcă nu singur. Mă întreb de ce. De ce nu-ți vine să stai în casă mai ales când ai o casă în care te simți bine? Pe vremea când locuiam prin tot felul de gazde, înțeleg, că aveam niște camere

prost luminate cu becuri gălbui de 25 de wați, care-ți tăiau orice urmă de bună dispoziție, mai ales dacă era frig. Acum am tot ce-mi trebuie. Și totuși nu sunt cel mai fericit din țara asta, dacă nu din orașul ăsta, sau poate de pe strada asta, ca să nu mai vorbesc de casa asta, în care sigur nu sunt cel mai fericit din camera în care mă învârt ca un leu în cușcă, pentru că nu știu unde am greșit de-am rămas până la vârsta asta singur. Ce nu. mi-a plăcut la ele de n-am reușit să fac și eu o familie, sau ce nu le-o fi plăcut lor la mine de m-au părăsit sau m-au făcut să le părăsesc? Stau pe canapea și trec în revistă femeile cu care, pe bune, m-aș fi căsătorit. Poate, dacă fac o analiză pertinentă, nu voi mai repeta greșelile de până acum și cine știe... De exemplu, Monica, pe care am cunoscut-o la munte, în momentul în care nu știam cum să mă car mai repede din România, speriat de situația de aici, m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea cu toate că știam că nu e cea mai bună soluție, în primul rând, pentru că eu trăiam în Franța și relațiile astea „crăcănate” nu sfârșesc bine și, în al doilea rând, pentru că nu cred că exista în București pe vremea aia ființă cu mai mari probleme decât ale ei. Provenită dintr-o familie de oameni cumsecade, terorizată de un tată ultraexigent, cum termină liceul și scapă la facultate, deși elevă eminentă până atunci, rupe lanțul interdicțiilor și trăiește după capul ei. Parcă ar vrea să experimenteze tot ce i-a fost interzis, ca un copil căruia îi spui să nu bage obiecte în gură și îl găsești cu gura plină de lame, șurubelnițe, scaieți și creioane colorate și chimice cu care în prealabil s-a vopsit cu ele pe toată fața. Așa și Monica. Ți-am spus că era o fată directă, poate cea mai directă din câte am cunoscut. Atunci la Poiană, nu a fost nevoie de mai mult de o jumătate de oră ca să experimentăm primul schimb hormonal. Nici nu cred că știam bine cum o cheamă, când deja mă spălam după primul număr și mă

admiram în oglindă. Ce tare sunt, îmi ziceam, fără să știu că de fapt ea era cea tare, pentru că nu scăpa nimic, nu rata nicio ocazie să nu fie cuminte, cum probabil îi interzisese iubitul ei din vremea aia, un arab cu bani, mulți bani, pe care-i toca Moni Cuta, parcă să-i facă în ciudă. Nu de bani îi era ciudă arabului, pentru că avea destui, ciudă îi era pe ea, că nu dorea să se alinieze la comportamentul gagicilor de arabi, adică să stea în casă și să-l aștepte pe nemernic care hălăduia prin baruri de noapte futând în dreapta și-n stânga. Și atunci Monica mea, care tare-l iubise pe țigan, fuge de acasă pentru el, ajungând până acolo, încât să nu mai vorbească cu propriul său tată, Ofițer lăsat la pensie, că-i stricase fata dosarul. După ce s-au mutat împreună, s-a terminat și cu buchetele de trandafiri uriașe și cu ieșirile împreună pe la night club-uri, că, de știi cum e arabul, ce-i al lui e pus deoparte și trebuie să stea acasă, îmbrăcată cu un tricou de rezervă cu 12 pe spate, că dacă nu prinde nimic seara în oraș, să aibă măcar acasă ceva în care să-și bage pula. Ce nu a știut Nadir, că așa am aflat că-l chema pe ciuhap, e că Moni Cuta avea ceva din Mița Baston, republicana din Ploiești, și că mult nu a lipsit să-i toarne o revoluție. Dar cum revoluția nu era prevăzută în drepturile gagicilor de arabi, Moni s-a hotărât să i-o tragă la rece. Pleca el la serviciu, la vreun băruleț, pleca și Cuța Moni la futut direct ca să nu se lase mai prejos. De multe ori Nadir chiar avea treabă, că era implicat în tot felul de afaceri necurate, cu armament cred, și combina cu niște securiști tot felul de bișnițe, cum se zicea business-ului pe vremea aia, dar Monicuța mea tot la futut, ca să fie sigură că nu pierde la socoteală, parcă era concurs, care fute mai mult pe blat. Cu toate că Nadir trăia de o viață în România și fe deasupra era și foarte arătos, un exemplar reușit de libanez, Cuța a pierdut concursul la mustață, asta numai

pentru că era foarte tinerică și în liceu fusese foarte cuminte. Vă imaginați cât a recuperat gagică în numai doi ani, și, atenție, cu libertate redusă, nu ieșea când voia ea și pierdea mult timp cu alibiurile, că Nadir era și gelos, și iute la mânie și nu de puține ori s-a ocupat personal de machiajul ei, un bleu permanent care ținea și câte două săptămâni și care nu o împiedica pe Moni Cuța să-și pună niște ochelari de soare și s-o taie la futut, scuzați, serviciu, că până semna condica așa se grăbea la Măriuca, prietena, alibiul, scuze, paravanul ei de zi cu zi. Ce n-a știut ea niciodată e că Măriuca era agent dublu. De altfel nici nu-mi mai aduc bine aminte dacă nu cumva Măriuca m-a agățat în ziua aia la Poiană, la cererea Monicuțicii.

Mi se întâmpla și mie pe vremuri să mă duc la câte o fată pe stradă și să o întreb cu tupeu: „Nu vă supărați, de unde ați luat covrigul că vreau să vă fut” „De la simige... încerca să iasă răspunsul... pauză... fir-ai al dracu' de măgar nesimțit!” Și decola în capul meu, asta cel mai des, dar nu vă mirați, au momente când gagicile cu simțul umorului m-au omenit cu jumătate din covrig și ceva opturi, ba la ele acasă, ba la mine gazdă. Ciudat, nu-mi mai aduc aminte cum m-au acostat ele, nu te apuca să mai dai paginile înapoi, ca să vezi ce ți-am „vândut” când am povestit cum s-a întâmplat, că aia era pentru cursivitatea cărții, mai mint și eu, mai reinventez povestea, ce, crezi că în realitate lucrurile s-au petrecut așa cum am scris eu? Aiuream N-ai ciudat e că, uite, mi-aduc aminte cum agățam eu înainte plecarea din România. Odată am întâlnit pe stradă o fată atât de frumoasă, încât n-am rezistat și am intrat în vorbă cu greu, pe lângă ea tot bulevardul de la Romană până la Universitate și în sfârșit am convins-o să-mi dea numărul de telefon, în fața apare Ileana Cosânzeană în persoană, care ne depășește în timp ce Frumoasa din Pădurea Adormită îmi scria numărul de

telefon și se aruncă, de disperare că nu i-am cerut și ei numărul de telefon în pasajul de la Inter. Poți să o lași așa să se zdrobească de ciment? Nu, așa că mă scuz la frumoasă, că am văzut o verișoară cosânzeană de la țară și trebuie neapărat să-i spun ceva, dar să nu plece că mă întorc imediat, și fug pe scara rulantă, să fiu acolo când aterizează cosânzeana-verișoara, ca să o prind în brațe, să-i treacă supărarea, „nu, mămică, vreau și numărul tău, nu mai fi botoasă, vreau să mă împerechez cu voi toate, o să dau puțină, să ajungă la toată lumea, așa că promit să nu îmi mai risipesc sperma, uite, de exemplu, n-o să mai fac niciodată labă”. Ce bun eram pe vremea aia și uite cum, acum, mă las agățat ca rufele pe strmă, fără cârlig. Repet nu cred să fi fost vreo gagică care să fi vrut să mi-o tragă fără să fi reușit Da, dar am aproape 30 de ani și mă bate gândul să mă așez la casa mea, că tot mă întreabă mama în fiecare an: „Tu când ai de gând să te însori?” Ce s-a întâmplat între mine și Monica de am ajuns să-mi depun actele de căsătorie cu ea, pentru că datorită statutului meu de francez, căsătoria noastră trebuia aprobată de Consiliul de Stat, pentru ca ea să vină să locuiască cu mine în Franța, că doar nu era să mă mut înapoi aici, după cât m-am chinuit să plec, nu o să înțeleg niciodată.

Cine dracu' m-a pus să-i fac semn că vorbim la telefon mai târziu, atunci dimineața când m-am prins că iar nu m-am trezit să prind trenul pe care îl vânam de câteva dimineți și care, al dracului; pleca înspre Brăila la 7 dimineața, dar ca să-l iau trebuia să mă scol la 6 fără, că din Poiană până în Brașov mai făceam patruzeci de minute, și era deja 8, după care bilet etc. etc. Cred că de la semnul meu, ăla cu degetul în ureche, care parcă răsucesce o ață... cum? N-ai înțeles nici tu? Păi cum faci când nu ai chef să deschizi gura și vrei să-i spui cuiva vorbim mai târziu la telefon, nu faci cu degetul în jurul urechii? Așa... asta am

vrut să-i spun și eu, dar probabil n-a înțeles, ca și tine acum, de m-ai făcut să-ți mai explic o dată, de la asta mi se trage totul. Sigur n-a înțeles, așa goală, acoperită cu un colț de cearșaf, mototolit în malaxorul trupurilor noastre de aseară, speriată parcă de trezirea mea bruscă, știi cum e când toată seara te gândești că a doua zi trebuie să pleci undeva și dimineața, când te trezești, știi parcă dinainte de a te trezi că e târziu și s-a dus totul pulii de suflet, atunci zvâcnești și te ridici brusc în cur, cred că asta a speriat-o, de se uita la mine ca la un necunoscut. Și eu mă uitam la ea, cât de faimos îmi îmbrăca patul, pentru că eram la mine în cameră, ca să știi. Mă îmbrăcam de ciudă de fapt, pentru că odată pierdut trenul de dimineață, tot noaptea va fi să ajung; acasă, așa că parcă aș fi rămas acolo între picioarele ei să mă împrietenesc mai bine cu pielea aia fină din jurul coapselor, hai și cu aia de pe sânșorii ăia, parcă mici, dar nu prea mici, cu pășărică aia frumos tunsă, cu gust de lăptișor de matcă, cu ochii ăia negri, și cu buzele, ce buze sângerii tot timpul al căror gust mi-a rămas pînă la Paris, sigur, că altfel nu-mi explic de ce am sunat-o. Dar stai să termin povestea. Mă îmbrăcam și nu știam ce să fac cu ea, știam că trebuie să plec, cum ți-am spus, nu mi-am luat bagajul, poate pentru că dacă m-aș fi apucat să împachetez, ar fi crezut că trebuie să plece și probabil în subconștientul meu nu doream deja de pe atunci să dispară din viața mea, așa că am lăsat-o acolo uimită în pat făcându-i semnul ăla controversat cu degetul în ureche, cum pula mea să înțeleagă ce am vrut să spun că doar nu aveam numărul ei de telefon și eu plecam la Brăila și de acolo la Paris, fără ca ea să știe nimic, nici vorbă să o mai văd vreodată sau poate s-a gândit că o sun mai târziu în camera mea, îndemnând-o să rămână acolo. Aveam gura coclită de la tutunul și băutura consumate cu o seară înainte și nu aveam chef să vorbesc de frică să nu umplu

camera de putoare. Ghiceam locul pachetului de gumă de mestecat undeva în buzunarul de la blugi, dar aștept să plec din cameră, ca să mă pot concentra la planificarea călătoriei de pomină ce avea să urmeze, pentru că dacă aș fi rămas în cameră, singura călătorie pe care aș fi planificat-o ar fi fost tot între picioarele ei spre Nirvâna, cu o Monica înfășurată în jurul meu, cum obișnuia ea să mă sufoce când reușeam să terminăm împreună ceea ce începeam, cam de trei ori pe zi, dar asta mai târziu, locuind deja împreună. Pe scurt, m-am trezit brusc zguduind patul, trezind-o și pe ea, m-am îmbrăcat fără să scot un cuvânt, am făcut semnul ăla, și am dispărut ca măgarul în ceață, fără să-i cer numărul de telefon sau să i-l dau pe al meu. Tu ce ai înțelege? Ești fată, te cuplezi cu unul, așa de-a-n putea, în prima seară ți-o trage spunându-ți că a doua zi se cară, și nu o face, apoi te caută din nou și uite așa, în fiecare seară, până când într-o dimineață dispare, fără să scoată un cuvânt, după ce a făcut un semn ciudat, cu degetul la ureche, pe care nu-l înțelegeai pentru că ești proaspăt trezită din somn, abandonându-și până și bagajul în camera de hotel în care mai dormi puțin, pentru că ești convinsă că se va întoarce, deoarece nu poți să crezi că-i atât de mitocan, încât să plece fără măcar să-și ia la revedere. Acum ai înțeles de ce am sunat-o? Dar stai să vezi cum, pentru că nu aveam numărul de telefon.

După ce am abandonat paiete pe Champs Élysées m-am rostogolit spre casă, așa de tare mă pilisem de la berea aia, dar și de la oboseala adunată în paginile trecute, am făcut un duș, nu ți-l descriu, și am început să mă gândesc la Moni Cuta. Parcă trecuseră mai multe zile de când nu o mai văzusem. De ce oare aveam un sentiment ciudat de culpabilitate, când ar fi trebuit să mi se rupă pula? Oricum nu credeam că o să o mai văd vreodată. Dacă aș avea numărul de telefon, aș suna-o, dar nu îl am. Dă-o în pula

mea de parașută, da' ce parașută bună, asta e, într-o săptămână am s-o uit, mi-am spus, și m-am culcat. Era 2.30, dorm o oră, îmi propun și mă duc după aia în Barbes să-mi iau niște țoale pentru că știi că nu mai am cu ce să mă îmbrac. Și cred că-ți aduci aminte și de ce. Mă trezesc bineînțeles la 3 dimineața. Asta a fost al doilea moment important din evoluția relației mele cu Monica. Pentru că dacă aș fi dormit până dimineața, nu aș fi avut atât de mult timp să mă gândesc la ea. Așa că, de la 3, nu pot să mi-o mai scot din cap și fac strategii cum să-i găsesc numărul de telefon. Ma învârt în garsoniera mea, care-i prea mică pentru cât de grav e învârtitul. Trebuie să o sun măcar să-mi cer scuze. Dar dacă o să creadă că am sunat-o doar ca să-mi recuperez hainele? Trec în revistă numerele de telefon pe care le am din România și constat că, în afară de părinți și câțiva prieteni, pauză, nimic, nula, zero, canei, pula, pustiu, deșert, ce să mai enumăr ca să mă înțelegi? Nu-i știam nici numele de familie și asta pentru că nu ceri niciodată tot numele celei pe care vrei s-o sui călare pe mistreț, într-o seară, așa, de probă. Stai puțin, că poate folosesc faptul că mi-am lăsați lucrurile acolo. Am un fir, hotelul în care am stat, Ciucaș parcă, ce parcă, sigur, ăsta e. Dar cum aflu numărul de telefon? La agenția de unde am luat biletul, sigur că da, ăștia trebuie să-l aibă, par am înțeles că era și un reprezentant francez acolo, pe care nu l-am băgat în seamă, și bineînțeles că nu m-am prezentat întâlnirea pe care o anunțase ghidul român care ne luase de aeroport, înainte de a coborî din autocar, în fața hotelului, unde eu nu aveam de gând să dorm mai mult de o noapte, după planul inițial, chiar dacă aveam plătită toată săptămâna. Asta până le-am văzut pe fete în hol și mi-am calculat direcția în așa fel, printre stâlpii ăia uriași de marmură care sprijineau holul, încât să mă ciocnesc cu una din ele, atât cât să-mi sară pașaportul pregătit pentru

cazare înțelegi, dar de ce și cele câteva sute de dolari, asta poate vă prindeți voi, că eu n-o să recunosc niciodată. Mai refac traseul de câteva ori, că-i prea devreme să sun la agenție la Paris și să aflu număr hotelului, de aia trag de timp și-ți repet din când în când când faze care le știi deja, pentru că nu se poate să nu le mai fi sesizat cineva pe pupezele alea două din holul hotelului. Eu, mult mai târziu aflu că acolo le plătea Nadir vacanța, atât ei, cât și Măriucăi, Măriuca mai mult pe post de Kevin Costner din Bodyguard, decât de doică, din Romeo și Julieta. De aia își permiteau hoteluri atât de scumpe și dacă aș fi cunoscut acest amănunt, nu mi-aș mai făcut atâtea probleme, aș fi căutat numărul de la hotel, aș fi întrebat în stânga și-n dreapta și sigur mi-ar fi spus cineva numele și aș avut de unde să încep. „Oui, je m'appelle... și am fost în România la schi... bla, bla... îl aveți? Parfait, merci beaucoup”, aveam numărul, ți-ta-tu-ți-ti-ta-ta-tu-ți... sună... haideti, măi, copii, că-i 8 dimineața la voi, dormiți în post... „bună dimineața, recepția, vă rog” și mă apuc să-i explic vocii de la capătul firului, încercând în același timp să-mi imaginez care din fetele de la recepție îmi răspunsese sau, mai bine zis, căreia i s-ar fi potrivit vocea aia impersonală, că am locuit în camera X și că mi-am uitat ceva în cameră, că sun de la Paris, asta ca să o impresionez, să devină mai cooperantă... „nimic?... nici măcar un mesaj la recepție?” aberez eu, cum pula mea ai putut să pui asemenea întrebare, ce mesaj să-ți lase? Stimate futac, vă mulțumesc că v-ați risipit din sperma voastră imperială și m-ați omenit și pe mine cu puțină, vreo șase-șapte numere parcă, de aceea drept recunoștință vă las numărul meu de telefon dacă cumva prin trecerile voastre prin România mai aveți chef de niște numere. Semnat Moni Cuta, Cuta fiind numele de familie. „Am vorbit cu supraveghetoarea-șefă, aud în receptor, scuzați-mă că v-am lăsat să așteptați, și zice că

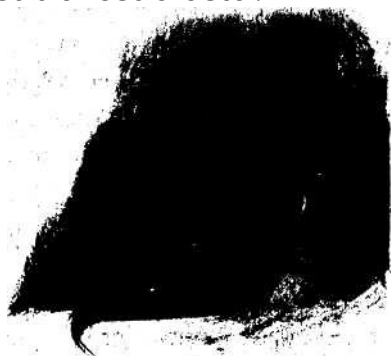
nu știe nimic de niciun obiect uitat, dar ce... v-ați uitat, nu vă supărați? A... tot bagajul? Nu știi, că eu nu am fost de serviciu când ați plecat. Ghidul nu știu dacă e același, stați că-l chem că-i la micul dejun"... cât o fi durând oare, că mă costă telefonul ăsta o avere, nici cu mama când vorbeam de aici nu vorbeam atât, da' știi cum e, diavolul, înainte să te piardă, îți ia mințile cu totul, hai, tăticu', odată că mă ruinați, ce rău îmi pare acum că nu m-am trezit niciodată la timp să iau micul dejun, ca să fi știut unde dracu' e restaurantul ăla, de durează atât. „Alo, cu cine vorbesc?” mă întreabă vocea de la celălalt capăt al firului. Mă prezint și din pauza care urmează mă prind cine a beneficiat de bagajul meu, căci un tip care începe să-ți explice o situație, cu o pauză foarte lungă, nu caută decât timp de gândire, ca neguțătorii de nimicuri de prin țările arabe care, după ce îi întrebi clar cât costă, în limba în care vorbesc ei cel mai bine, îți răspund cu o întrebare, cât să tragă de timp să le mai măsoare puțin, să-ți scaneze portofelul și, abia după, suma iese din gurița lui, de obicei de cinci ori mai mare că să aibă marjă mare de negociere. Așa și ghidul meu, pentru că el era, pauza lungă... ce pula mea să-i spun ăstuia, că i-am și vândut deja jumate din lucruri... după care multe explicații care se cam contraziceau una cu alta. „Auzi, tăticu', mi se rupe mie ce-ai făcut tu cu trențele mele”, îmi venea să-i spun, „zi-mi dacă o știi pe bunesa aia din hotel”, dar speriat fiind tot bătea câmpii, pe banii mei, „... da' am pus și eu mâna pe ea, dar a doua zi când m-am întors din transfer (de la aeroport), doar cât să o duc la poliție”, despre geantă vorbești, măi, fraiere, că am înghețat. Din cauza bâlbelor lui și tentativelor mele fără succes de a-l întrerupe, nici nu mai știam dacă apucasem să îl întreb de Monica sau nu și, pe moment, am crezut că pe ea a dus-o la poliție. Nu mi-ar fi plăcut să aflu că nu e numai curvă, ci și hoată, că parcă deja eram îndrăgostit de

ea. Cred că am și visat-o noaptea trecută. „Nu-i nicio problemă”, zic, când prind o pauză de respirație la gagi, dă-o dracului de geantă, „spune-mi, te rog, o cunoști pe fata cu care m-ai văzut pe acolo”, îl iau direct, ca să văd dacă mă avea în vizor, tare eu... „cum o cheamă?” șmecher el... „nu știu, credeam că știi tu”, încerc să-l las pe el să dea din casă... „brunetă?” mușcă el... „parcă”, îi dau eu fir... „Monica?” intră el în mincioc și atunci îl trag în barcă. Da, tăticu’, Monicuța, ai mai venit pe-a acasă, „ai numărul ei de telefon sau măcar adresa și numele de familie”, turui ca să nu-l las să se dezmeticească... „nu, mă scuzați, dar nu știu cum o cheamă și adresa, de unde să o am eu, nici vorbă, am aflat cum o cheamă de la recepție că erau toate intrigate, cine e, ce căuta pe aici și când m-ați întrebat, m-am gândit că poate despre ea vorbiți, nu știu de unde să o luați”... realizez că-mi pierd timpul și banii cu el și vreau să închid cu orice preț, dar el, parcă nebun nu mă lăsa, continuând... „mie îmi pare rău pentru bagaj, dacă aș fi știut”, încerca el să se mai scuze o dată, semn că era sigur în posesia lui... și ce baftă pe mine cu sporovăială lui, sau poate ghinion, pentru că, ghici pe cine-mi dă la telefon?... „stați așa o văd în hol”, îl mai aud înainte să mi se taie picioarele, nici nu m-a întrebat cretinul dacă vreau să vorbesc cu ea, și o emoție inexplicabilă m-a cuprins, cred că Securitatea mi-a pus ceva în ea, în Monica, de m-a luat așa repede, fiindcă eram deja îndrăgostit și nu era pentru prima dată când mi s-a mai întâmplat asta, după ce am visat pe cineva. Cred că așa mă îndrăgostesc eu, în vis. După acel alo, pe care n-am să-l uit multă vreme, am simțit și eu nevoia să trag de timp, ca ghidul meu... „da... cu cine vorbesc?” fac eu pe prostul, deși o recunoscusem încă de la „o”-ul din alo... „cu cine vorbesc eu”, se răstește ea la mine, semn că fraierul care-mi va purta hainele nu i-a spus cu cine o să vorbească. „Alo?... Monica”, mai fac eu o dată

pe prostul... sunt eu, futacul, îmi vine să-i zic, că nu știu cum să încep... „îmi pare rău că a trebuit să plec așa, ieri dimineață”, Dumnezeuule, ieri dimineață eram încă în brațele ei, nu-mi venea să cred... „Alaltăieri”, vine un răspuns sec, semn că s-a prins cu cine vorbește... „A, da, ai dreptate”, mă prind și eu că-mi furase cineva caseta cu Brăila, aaa... a trebuit... aaa... ce să-i spun?... „sunt la Paris”, îmi vine în minte salvarea, o urgență, dar ea nu avea aerul să mă creadă și nici eu nu cred că aș fi cumpărat așa ceva în locul ei, după cum am plecat. Simt momentul și mă agăț de asta cu disperare. „Știu că nu mă crezi, dar uite asta-i numărul meu și poți să mergi la poștă și să mă suni și dacă-ți răspund eu înseamnă că eu sunt la mine acasă la Paris”, cum poți, mă, să fii atât de prost, și să dai astfel de explicații, normal că dacă răspund sunt acasă, fac și eu ca aia care mă sună pe fix și mă întreabă: „Ești acasă?” Ce să zică și fata, „da, te cred”... cred că i se rupea de fapt, cine s-ar fi dus la poștă pe vremea aia să aștepte o comandă cu Parisul, poate și mai mult de o oră, doar ca să vadă dacă mitocanul care tocmai a plecat de două zile, fără să scoată un cuvânt, e în Franța sau nu. „Da tecred”-ul ăla m-a dezarmat. Nu mai aveam ce să-i spun. Ca în bancul: „Nu vă supărați, caut strada Brezoianu”. „Nu mă supăr, căutați-o”. Ce pula mea m-am pierdut în halul ăsta? Hmm. „Auzi, Monica, te-am sunat pentru că nici nu știi prin ce-am trecut și trebuia să-ți vorbes, nu e genul meu să mă port așa, asta e... „tu cât mai stai la munte? Pleci mâine, bine că știu, că voiam să mă întorc, dar nu-i avion sâmbăta”... fii, mă, bărbat și zi-i fetei că nu-i decât sâmbăta avion ieftin, că pe bani buni e în fiecare zi de vreo treizeci de ani. Acu sigur te crede că ai plecat, dar lasă că te întorci săptămâna viitoare faci naveta, ca ăia din trenul de Brăila. Ei, asta e, zic, și-mi simt i urechile fierbinți și roșii, atât am vrut, să mă scuz, și am închis telefonul, nu-

mi vine să cred că sunt atât de imbecil, am avut șansa să treacă prin recepție, când nu mai aveam nicio posibilitate să mai găsesc și, în loc să mă port normal, să o rog să-mi dea numărul de telefon, am încercat cu orice preț să fiu interesant, și când văd că-i incertă, în loc să atac, închid telefonul, singura legătură cu ea, îți vine să crezi? Sunt tare de tot. Am spart-o. Nu știu de ce, mi-am adus aminte de prietenul meu Ene, care pusese ochii pe o balerină din Poiană, una Vali Năstase, și a început să-i ducă flori în fiecare seară. Când ne-am prins, eram o gașcă întreagă, l-am întrebat de ce o bombardează cu trandafiri. Ne-a povestit băiatu' că-i în limbă și că vrea cu orice preț să i-o tragă, d-aia folosea „marile mijloace... Noi, care i-o pusesem toți, fără excepție, ba chiar făceam cu rândul, am pufnit în râs. „Ce aveți, bă, ce râdeți, fiecare cu metodele lui, eu când vreau să fut una mai fițoasă, care se lasă mai greu, sunt în stare de orice, la mine nu contează cât costă!” „Bine, Cristinel, dar noi am futut-o cu toții, fără niciun efort”. „Cum?” sare Ene de pe scaun, „ce, se fute pe bani?” „Nu, Cristinel, de plăcere, răspundem în cor, parcă înțelegi. Nu ne-a crezut gagiul, convins că facem mișto de el. Așa că am hotărât toți să mergem la Vali și să-i rezolvăm problema băiatului. Când i-am spus, s-a bucurat mult de tot, ne-a spus „cum să nu-l rezolv, e așa drăguț și pe deasupra e singurul care-mi aduce flori”. Am hotărât atunci să-l cheme seara aia pe la ea. Și noi să fim acolo. A apărut Cristinel al nostru pus la patru ace, spilcuit ca un ginercă cu cel mai mare buchet de până acum, bașca o sticlă de șampanie sub braț. Nu pot să-ți spun ce față a făcut când ne-a găsit acolo. S-a încins, se învârtea stingherit prin camera prea mică pentru noi toți și, ca să spună totuși ceva, s-a întors către Vali care-și aranja florile topită, și o întreabă: „Bine, mă, Vali, mie de ce nu mi-ai spus?” „Pentru că nu m-ai întrebat”. De ce dracu' ți-am

povestit chestia asta?

VI

Am fost prin oraș toată ziua. Știu că ești nerăbdător să afli cum am ajuns în România să-mi depun actele cu Monica, Ai putinică răbdare și, apropo de răbdare, totdeauna eu am fost pripit, răbdarea nu m-a caracterizat niciodată. Probabil că întâmplări din copilărie te fac nerăbdător, sau poate toți copiii sunt nerăbdători. Adu-ți aminte de vremea când așteptai Crăciunul sau ziua ta. De obicei răscoleam casa cu o săptămână înainte și, de cele mai multe ori, găseam cadourile pe care le și desfăceam, nerăbdător, dar le și împachetam la loc ca să nu le stric plăcerea alor mei, așteptând momentul înmânării cu emoție mai mult de frică să nu mă dau de gol că știu deja ce-i în pachet. De mic mi-am antrenat talentul de actor. Răbdarea se antrenează, my friend, e ca oricare alt sport în care, dacă vrei să fii bun, trebuie să te antrenezi. Prima mea întâlnire cu răbdarea am avut-o în adolescență, pe vremea când stăteam pe blat în cameră cu Pelicanul la căminul de tristă amintiri pentru mine și de maximă plăcere de penetrație în Valeria pentru el. Dar fără nicio legătură cu întâmplarea de atunci. La IATC se dădeau filme interzise pentru marele public, practic erau vizionari pentru studenți, iar în serile respective nu se intra decât pe bază de control riguros al legitimațiilor de student, iar

eu nu posedam încă așa ceva. Aveam informația, dar nu aveam accesul. Singura soluție era să intru dis-de-dimineată când începeau cursurile folosind un tertip inventat de Pelicanul care venea într-o viteză turbulentă, agitat ca dracu', întrebându-l pe portar dacă i-a lăsat cineva un text la poartă de care are nevoie superurgent, că intrii în repetiție generală în două minute, ce două, deja de două minute, și nemernicul ăla de coleg precis a uitat să vină la timp cu textul. „Ești sigur că nu a urcat?” insista Pelicanul, „fir-ar al draculu de boboc, că mă dau ăștia afară clin spectacol din cauza lui!”... „N-a urcat, don Șerban, că nu m-am mișcat de aici”... „Cum dom'le, unul cu haină de camuflaj, cu plete și cu o bărbuță roșcată?”... „Nu, don Șerban, se poate”... „Da îl știi măcar? începea Șerban să-l pregătească de recunoașterea mea subliminală. „Fii atent, nea Gogule, eu trebuie să urc, că mă dau ăștia afară, spune-i blambecului ăstuia, Dan parcă-l cheamă, să nu mai meargă sus, la cinci, la ei, să vină direct la noi la trei să-mi dea în pula mea odată textul, că nu știi ce-i fac!”... „Hai, dom'le, chiar nu-l știi... Bre, nea Gogule, ești sigur că n-a urcat deja și eu stau ca prostul și-l aștept pe aici?” Deja injectat, nea Gogu se jură: „Îl știi, don Șerban, se poate, da' nu cred că l-am văzut”. Atunci Pelicanul o lua pe scări în sus, iar eu îmi făceam apariția cu sufletu' la gură și cu un teanc de hârtii în mână pe care le mai și scăpăm pe jos, întrebând: „Șerban a urcat?” „Hai, dom'le, odată că a început repetiția”, mă certa portarul, ajutându-mă chiar să-mi adun paginile căzute pe jos, în timp ce Pelicanul începea deja să urle în coborâre, să mă urce cu șuturi în cur în debaraua clasei, unde urma să-mi petrec toată ziua ascuns, până la începerea filmului. Odată intrat, lucrurile se simplificau, trebuia doar să nu ies din debaraua în care mă încuia Pelicanul, adică să am răbdare, adică să-mi controlez mintea și să decid să rămân nemișcat pe durata

orelor de curs, înfruntând și violența încercărilor nereușite de a deschide cu orice preț ușa aia, care era, evident, închisă cu cheia de Șerban ca să nu fiu surprins de vreun coleg zelos care și-ar fi dorit să dea cu mătura, înaintea femeii de serviciu care performa numai seara, după terminarea cursurilor. Filmul rula într-o sală de proiecție a institutului și bineînțeles că profesorii din vremea aceea își cunoșteau toți studenții, așa că trebuia să intru după ce începea filmul și să o tai cu câteva secunde înainte de a se aprinde lumina, de preferat înainte de genericul de final, și să mă preling pe scări, într-o seară, vin, ca de obicei, după începerea filmului, din garsoniera mea de unu pe doi, pe care o împărțeam cu o mătură și niște cârpe umede și puturoase, și mă postez strategic lângă ușă ca să fiu primul la ieșire. Nu trec bine cinci minute și un grup de studenți, de la Actorie, cred, ținută la cursuri peste program, invadează sala împingându-mă în întuneric către fundul ei. Cum să le spun că eu sunt vampir ilegalist și trebuie cu orice preț să dispar înainte de aprinderea luminii? L-am văzut cu sughițuri, numai cu gândul la cum ies eu din fundul sălii la finalul filmului. Blocat de gloată, înfrunt lumina făcându-mi de lucru pe sub scaune, căutându-mi cele două sute de lei pe care nu le-am avut niciodată în perioada aia, așteptând să se golească sala de lume, care parcă de a dracului comenta zborul lui Nicholson peste cuibul de cuci rezemând scaunele; spre disperarea mea, care atât am încercai să-mi găsesc cele două sute imagine pierdute pe jos, încât, după ce în sfârșit au ieșit toți, nu mai eram sigur dacă nu cumva chiar le-am avut la mine, așa că, deși ieșirea era liberă, m-am mai uitat o dată pe jos, poate totuși chiar le-am pierdut. Mi-ar fi plăcut să-ți spun că până la urmă le-am și găsit, dar știu că nu mă trezi. Și nici n-ar fi fost adevărat. Deci mătur cu privirea podeaua așa, de formă, părăsesc locul

infracțiunii și în fața liftului dau peste toată conducerea IATC-ului, încă negociind finalul filmului; neînțeleș de toată lumea, mai ales că de subtitrare nici nu puteai fi vorba.

Mi-acopăr fața și cotesc, prăvălindu-mă pe scări în speranța să dau de complicele meu, dar, ghinion, la etajul de jos, studenți și profesori, însoțiți de asistenți, dezbăteau la rândul lor soarta indianului scăpat din cuib și nu păreau să ajungă la vreo concluzie după cantitatea de fum și numărul de țigări împrumutate pe secundă. Dintr-odată, toată lumea se întoarce către mine zumzetul conversației se stinge brusc, toți înțepenind cu privirile la mine, fixându-mă și uitând să mai tragă din țigări. Am înmărmurat și eu. Mă întorc încercând să scap pe la etajul de la care abia coborâsem. În capul scării însă toată conducerea IATC-ului, cun știi, bloca retragerea. Am fost descoperit. Cât de tare mi-am dorit eu să intru la institut și acum, când în sfârșit intrasem, pe blat bineînțeleș, iată-mă prins asupra faptului. Adio școlarizare, îmi spuneam în gând... când mă uit mai atent, atât decanul, cât rectorul țineau în mână, întinzându-mi-le, câte o hârtie de o sută de lei, probabil cele pierdute imaginar de mine, când s-a aprins lumina în sala de proiecție. Mă întorc și observ că și cei de jos aveau acum hârtii de o sută în loc de țigări în mână. Nu am avut curaj să colectez; mai mult de frica responsabilității unei sume atât de mari decât de teama apropierii de acei monștri sacri pentru mine. Și, plus, ce să faci cu atâția bani, în lumea paralelă în care mă blocase frica? Îi lași pe ăia să-și vadă de treabă, în speranța că nu aleargă nimeni după tine să-ți dea bani, mai degrabă să-ți ia, și dispari în întunericul ce se deschide în fața ta, trăgând cu urechea dacă strigă cineva după tine. Salvarea vine de la cel cu care mă ciocnesc nas în nas și care-mi spune: „Escusa, donde se găsește lifta?” înțeleg, că nu-s prost, și exact când mă întorc să-i arăt coada de critici de

cuci la care trebuie să se așeze dacă are sânge în instalație, fiind convins că-i blatist ca și mine, aud zgomotul ăla inconfundabil de motor de lift, în care nu te-ai urca nici mort, și clancul ăla de cabină care pornește în sus, plus bonus, lumina palidă de lift, care se aprinde în fața ochilor mei și dispare în sus sau în jos, nu mai contează acum, când m-am prins că sunt chiar în fața liftului de serviciu, salvarea mea, să evadez o dată din locul ăla bântuit de oameni cu sute de lei în mână. Ghicesc butonul și încep să îl apăs cu frecvența unui transmisionist frunțaș, disperat că nu mai apare odată lifta aia nenorocită. El mergea greu de obicei, dar îți dai seama cât de greu mi se părea mie că merge acum, când mă jucam de-a v-ați ascunselea cu patru, cinci sute de oameni, care studenți, care profesori chiar în școala unde ultimii îi învățau pe primii cum să construiască iluzii din vise, aruncându-i în lumea halucinantă a filmului care nu te mai lăsa să deosebești realitatea de ce pretinde mintea ta că ar fi ea. Clanctuf. Se oprește. Deschid încetșor, am experiență, știu ce zgomote pot declanșa porțile astea, mai ales când se prind că-i vital pentru tine ca ele să nu facă niciun zgomot. Cred că sunt vii, ale dracului, că hârâie și mârâie, precum cățeei care se prind când ți-e frică și atunci parcă latră mai tare. Deci mă strecor în lift pe șest, parcă aș fi știut că în spatele meu se mai află cineva, dar, crede-mă, când m-am disimulat înăuntru, jur că nu știam că mai e cineva în spatele meu, că dacă aș fi știut, nu m-aș mai fi speriat în hatul în care m-am speriat atunci când m-am întors să închid ușile și am văzut fața celui care, pentru o secundă, am crezut că-i unul dintre urmăritorii mei imaginari, dar m-am liniștit când am văzut că nu are niciun fel de sută în mână. Pur și simplu dorea și el să coboare, blatist sau nu, acum era cu mine în lift și ne-am atins mâinile când el a apăsât pe 5 și eu pe P. Abia atunci m-am

prins că el voia să urce, nu cum v-am spus eu adineauri, dar asta nu era grav, grav era că eu doream cu orice preț să cOBOR. Și m-am mai prins de ceva. Dacă urcă, înseamnă ori nu era blatist ori că era prost pentru că atunci când arde, ieși din casă, nu te ascunzi în pod. Mă mai uit o dată atent la mâinile lui să fiu sigur că nu are vreo sută și, când mă conving, apăs „Anulat” pentru că fusese mai rapid decât mine și deja urcam., cu putere spre parterul mult dorit și o luăm în jos. Mă relaxez secundă, dar reintru în panică atunci când clanctul înștiințează că ne-am schimbat iar direcția. Mă întorc la el și, când infiltram mâna către butonul negru și concav al liftului, zăresc colțul unei hârtii de o sută mijind puțin din buzunarul lui de la piept, atât cât să mă facă să-l bănuiesc că e din gașca de urmăritori și duce sus la conducere să-mi elibereze adeverința cu ștampilă, cum că nu mai am ce căuta în IATC pe viață. Noroc că a început să vorbească: „Se disenda cu pisor, ușor coborâre, uf uf monta greu abia espagnol?” Stai, tăticu’, că ești la fel de lefter ca și mine, nici vorbă de sută în buzunarul de la piept ce iluzie, gândeam în timp ce redirectionam liftul, că, ce pula mea, sunt la mine în țară, mergem unde vrem noi, românii, în jos, nu unde vor străinii de căcat, în sus. Trebuia să-mi fi dat seama din acel moment partenerul meu este revoluționar chilian, azilant în România, student la Regie-film, care dorea cu orice preț să-și ia și geanta din clasa unde învăța, nu de alta, dar avea cheile de la casă în ea, care sală de curs era la cinci, nu la parterul pe care-l accesam obstinent. Eu eram la mine în țară, dar el era la el în școală și de mândru era de chestia asta nu o vedea decât curajul cu care imediat după ce apăsam butonul ăla de sonerie care semăna cu un sân de fată mare foarte mică, apăsa și el la rândul lui pe celălalt sân, și tot așa până când am reușit să blocăm bătrânul lift undeva între

etajul patru și cinci. Atunci s-a speriat. Asta spun acum, pentru că atunci m-am căcat și eu pe mine de frică deoarece în primele două secunde liftul a cam căzut în gol și nu vreau să-ți povestesc ce zgomot a făcut în cădere pentru că m-am desfășurat o dată în fața ta cu o poveste despre zgomot, aia cu poarta, dar oricum nu are nicio legătură. Eram pe moment liniștit, cel puțin nu mă găseau ăia să-mi dea banii pe care nu i-am pierdut niciodată. Atunci am fost deștept, credeam eu, și am profitat de faptul că Che Guevara al meu nu știe să citească în limba română, așa că lui i-am spus că am apăsător pe butonul de alarmă, eu apăsând pe unul oarecare, l-am tot mințit, vorbindu-i rar, că imediat o să apară cineva să ne scoată de acolo, cu toate că știam că nimeni nu știa încă de noi, pentru că nu eram prost să folosesc pe bune butonul de alarmă. Interesul meu era să aștept cât mai mult acolo, până când se plictisesc ăia de comentat și se cară acasă, după care să fac scandal cu sonerii și bătăi în ușă, în speranța că portarul de serviciu este același care mă lăsa înăuntru dimineața și care nu s-ar fi mirat de prezența mea acolo. Ce n-am pus eu la socoteală e că, odată cu plecarea spectatorilor, a plecat și ultima noastră șansă de a fi auziți de cineva, pentru că de la etajul cinci bătăile noastre nu se auzeau până jos, iar soneria de la liftul de serviciu, degeaba am încercat eu să nu o ating pentru că, și dacă aș fi făcut-o, tot n-ar fi sunat niciodată, fiind cu desăvârșire defectă, iată-mă deci captiv în locul în care mi-aș fi dat viața, altminteri, să intru, împreună cu un chilian comunist, sâmbătă seara, într-un lift vechi și mic pe deasupra, la etajul aproape cinci, într-un imobil vechi de pe malul Dâmboviței, cu un portar surd sau adormit încredind aproape toate mijloacele de semnalizare sonoră, în duet sau solo, fiecare încredind să fie genial, în speranța că zgomotul făcut de el îl va aduce pe paznic la noi și odată

cu el și eliberarea noastră. Înțepeneam, doar când liftul o mai lua din când în când în jos, câte zece - cincisprezece centimetri, transpirând rece amândoi, deși nici nu făcusem cunoștință încă. Credeam și eu, și el că vom fi liberi în câteva minute, așa că nu consideram de cuviință să aflăm nimic unul de celălalt. În momentele de panică, după ușoara cădere, ne priveam unul pe celălalt, cerșindu-ne din ochi confirmarea stabilității situației; ne-am oprit, nu mai cădem, de parcă el ar fi fost specialist în căderi de lifturi vechi, doctor în frânare independentă cu saboti excentrici pe cablu, iar eu profesor de dinamică cuantică a lifturilor mici și mijlocii, de preferință de serviciu, în cădere liberă, cu coeficient antigravitațional dependent de greutate. „Sunt Luis Roberto Vera Vargas, revoluționar din Chile”, îmi transmite colegul de celulă, după o oră de stat fără cuvinte. Eram epuizați, încercasem toate formulele de zgomot, toate butoanele, toate sunetele, ce mai, tot. El stătea în colțul din dreapta jos, semn că abandonase lupta cu absurdul situației, eu mai eram încă în picioare, încercând să găsesc o ieșire. Mă înjuram în gând, cât de prost am putut să fiu și să nu încep să fac zgomot imediat, când încă mai erau spectatorii acolo. Ce-ar fi putut să-mi facă? Să mă întrebe ce caut acolo. Le-aș fi putut explica ce caut. Vreau să văd cum e înăuntru ca să știu dacă mai dau examen încă o dată, care-i problema? Nu-mi imaginam că voi petrece noaptea acolo, așa că refuzam să mă pregătesc pentru înnoptare. Speram ca blambecul ăla de portar să revină dacă a ieșit să-și ia ceva, sau să-l treacă ceva și toaleta să fie undeva în zona de rezonanță a zgomotelor noastre. Mai zvâcneam din când în când, cu două, trei bătăi ritmice învățate în copilărie: „Tam-tam, tatatam, tatatam, tatam”. Era chiar și o melodie care după urlimul „tatam” avea și un fel’s go! mai stăteam un minut, după care o luam de la capăt Tam-tam, tatatam... Stăteam în

picioare, rezemat, într-o rână, cu privirea fixă, urmărind desenele ușor baroce ale vechiturii în care urma să ne petrecem noaptea. Nu-mi mișcăm capul, îl țineam lipit de grilajul de la intrare, doar, doar aud vreun zgomot sau vreo mișcare să mă determine să mă lansez într-un solo de bătăii în pereții liftului, la un moment dat, după tatamul meu, aud încă două bătăi... în sfârșit ne-a auzit, gândesc, și mai trag o tură de bătăi după care mă prind că America de Sud mă acompania. Era chiar mai bun decât mine. Ne-am acompaniat reciproc, preț de câteva minute, după care, obosit, m-am prelinș și eu pe podea. „De unde ești?” l-am chestionat ca să mai treacă timpul. Și uite așa am aflat totul despre el și el totul despre mine, fiecare ce am vrut să lăsăm să iasă din casă ca informație, după care cred că am adormit. Sau am visat cu ochii deschiși.

Am rămas singur pe palier. Mă bucuram de faptul că scăpasem de stres. Eram fericit și îngrijorat în același timp. Cu jumătate de oră înainte eram disperat. Mă învârteam în jurul blocului ăstuia blestemat în căutarea unui loc de parcare. Era în joc viitorul meu și eu, cretin iremediabil, am venit cu mașina la întâlnire. Clanctuf, se oprește dintr-odată cabina, mă arunc bucuros înăuntru, am halucinații, oare, din moment ce văd un cerșetor în lift? Era foarte prost îmbrăcat și putea îngrozitor. Singura întrebare pe care mi-o puneam era cum a putut ăsta să treacă de toate sistemele de securitate sau mai bine zis de toți cei care te chestionau la fiecare intrare, cine ești, unde mergi, la cine și de ce. Oricum, cred că se și pișase pe el, sau așa cel puțin mi se părea mie, poate din cauza petei mari și ude dintre picioarele lui. Era înalt și puțin cocoșat, neras de câteva săptămâni, cu părul încâlcit ca de păpușă și retezat brutal, dar nu cu foarfecile, cu o dantură stricată, ca de cal. Buzele erau însă roșii, foarte roșii chiar, așa putea spune, probabil din cauza vântului de afară. Eram

în februarie și era foarte frig în perioada aceea a anului. Pe deasupra mai bătea și vântul. Mi-am lins și eu buzele mai mult de control, să văd dacă și ale mele sunt crăpate, pentru că ale lui, după ce că erau roșii, mai erau și foarte crăpate. Sigur din cauza vântului, ce mai, se vedea clar că doarme pe stradă. Mă fascinau unghiile lui, pentru că la o mână le avea lungi, netăiate, prelungind-o frumos, cu vinișoare subțiri sub epiderma fină, parcă tratată toată viața cu cremă, care lăsa să se vadă clar că nu muncise niciodată. La cealaltă, unghiile erau roase, probabil mâncate din rădăcină, pielea fiindu-i crăpată și trudită de un travaliu pe care nu-l ghicesc. Eu am să aflu mai târziu, tu niciodată. Din cauza căldurii din lift, mirosul a început să expandeze. Am mai aflat că și băuse mult, și nu datorită luminițelor strălucitoare din ochii lui foarte verzi, realizez acum când îți povestesc, ci poate din damful de șnaps ce scăpa ventilatorului puternic din tavan și care mă învăluia pe mine pe nesimțite. Am început să fixez din ce în ce mai des indicatorul de etaj care îmi arăta foarte leneș câte mai sunt până la parterul dătător de aer curat. Încercam să nu mai respir, așa de insuportabil devenise aerul. Nu-mi puteam lua ochii de la personajul din fața mea, iar de câteva secunde mă intriga foarte tare calitatea foarte bună a hainelor, e drept, îngrozitor de murdare și extrem de șifonate, dar care totuși lăsa să se vadă gabardina englezească din care, cândva, un creator francez, la modă, croise un costum da excepție. Ca să-ți dai seama cât de tare putea în lift, îți mai spun că s-a mai oprit de câteva ori și frumoasele care și-ar fi dorit să intru s-au oprit, s-au strâmbat, și-au făcut vânt cu palma și au făcut stângamprejur. De fiecare dată când se deschidea ușa, mă bătea gândul să ies și eu și să-l iau pe următorul. Mă mulțumeam însă cu un plămân de aer proaspăt și cu speranța că voi rezista până la parter. Decizia de a nu părăsi liftul venea și

datorită timpului petrecut la etajul treizeci și opt, când, probabil, fiind ora de plecare tot buildingul se precipita către ieșire. De aia am petrecut vreo cincisprezece minute așteptând un lift mai gol în care să încap și eu, de aia suna soneria de suprasarcină când, deși era evident că nu mai încap nimeni, eu tot încercam să mă înghesui cu orice preț, mai mult cu gândul la mașina abandonată defectuos care cu siguranță ar fi primit o amendă grasă pentru parcare interzisă, de aia m-am repezit în liftul gol, deși parcă m-am mirat de șansa mea de a prinde un lift gol, chiar dacă am simțit un miros de borătură confirmat imediat după ce am intrat, și m-am întors să apăs pe butonul parter. Mirosul stătea ascuns în unghiul mort, adică nu se vedea din hol, dar dădeai cu ochii de el imediat ce apăsați pe buton. Atunci l-am văzut și eu, înalt, murdar, neras, pișat, puturos, puțin speriat și duhnind a poșircă ieftină. Am vrut să ies imediat, dar ușile s-au închis prea repede. Atunci cred că am apăsât pe butonul greșit, încercând cu orice preț să opresc liftul, să deschid ușile, mai mult, cred că am apăsât din greșală chiar pe cel care le închide, că parcă prea s-au închis rapid, în speranța că voi scăpa din cursa întinsă de hazard. Spun butonul greșit pentru că liftul nu s-a oprit la parter, ci undeva la subsolul - 3 sau - 4, că în clădirile astea înalte și subsolul are câteva niveluri. Speranța mea de a nu-mi fute una din cele mai frumoase zile din viața mea dispărea cu fiecare secundă ce trecea. Îți dai seama că am intrat puțin în panică când în locul holului luminos al instituției în care tocmai urma să lucrez, pentru că nu mai pot să țin secretul, eu coboram de la interviul final în care mi se comunicase că am trecut testul și că de luni dimineață trebuie să mă prezint la slujbă, ce slujbă, ce birou, ce salariu, o să-ți povestesc mai târziu, acum sunt foarte preocupat să găsesc o ieșire pe scări, pentru că în lift, cu

duhoarea asta nu mai rezist nici măcar cele trei sau patru etaje, sau câte or mai fi rămas până sus, la parter. Deci, ce-mi place cuvântu' ăsta DECI, deci îl abandonez pe puturel în lift și o tai cu siguranța disperatului, deși habar nu aveam încotro. Rătăcesc prin subsoluri, o vreme, mă rătăcesc, eram nou în Occident, și decid să mă întorc la lifturi, în speranța că mortăciunea vie a părăsit clădirea. Mă îngrozea și gândul că vreun bodyguard, care în mod normal ar fi trebuit să-l oprească pe pișatcăcatul ăla, m-ar fi putut găsi pe mine rătăcind prin subsolul, bănuiesc secret, al clădirii în care abia mă angajasem, eu, care veneam din Est în timpul războiului rece, ce mai, spion, mă și vedeam explicând bâlbâit, eu din greșeală am ajuns aici, m-am intimidat din cauza duhorii și am apăsât aiurea, vă rog să mă scuzați, nu o să mai fac, vă promit orice, numai să nu mă dați afară înainte de a începe, din slujba pe care abia am primit-o. Ajung cu chiu, cu vai din nou la lifturi, apăs pe buton, vine alt lift, constat după parfumul de aer nepoluat de putrezit, mă bucur, apăs parter mă relaxez pentru că nu am început cu un alt interviu, primul meu loc serios de muncă știi... paraliziez. Ușile se deschid la „minus trei” și cine crezi că intră în lift? Ai ghicit!

Putrezitulputuros, sconcsulpișat, duhoareaâmpuțită, mortăciu neastricăță, borăturaambulantă, hottulcăcat, exact de ce am fugit... Ce pula mea, e umbra mea ăsta de nu mai scap de el. Cu viteza luminii judec. Dacă nu mor încă trei etaje, vom ieși împreună din lift în lobby-ul somptuos. Dacă, logic, suntem la terminarea programului, atunci din celelalte lifturi, venind de sus, poate să apară și cel care tocmai mi-a semnat angajarea, care oare ce o să spună, dacă hazardul va face ca ușa liftului lui să se deschidă în același moment cu cea a liftului meu, pardon, al nostru, că văd că nu mai scap de el, de puturel. Absurd. Dacă ăla, viitorul meu șef o să creadă că suntem

împreună? „Nu e cu mine, vă rog să mă scuzați, n-am nicio legătură cu el” și chiar că nu am, dar așa reacționează imaginația mea bolnavă când mă sperii și am senzația că trebuie să mă justific pentru orice lucru care ar producă nedumerirea celorlalți. Cât pot fi de imbecil, de fricos, de să mă simt cu musca pe căciulă, chiar și când nu sunt vinovat? Gândesc, mă uit în oglindă în același timp și nu-mi vine să cred. Tipul al început să semene cu mine. Aceeși alură, același costum, aceeași freză, ce mai, am luat-o razna. Mă hotărâsc, nu trebuie sub nici în formă să urcăm împreună la parter. Așa că apăs pe minus doi, decid să mai stau o tură, exact când liftul se oprește. Mai apăs o dată în speranța că e doar o coincidență și că o va lua din loc, dar nimic. Mă transform în telegrafist, așa de mărunț apăs pe buton, fără niciun rezultat. Sunt blocat în lift, stop, ar fi fost bine să fiu, stop suntem, stop, că nu sunt singur, stop, din nefericire, stop, și nu cu oricine, stop, cu cel mai murdar și puturos om de pe planetă. Stop, stop. stop, STOOOP. Ce pula mea!... Nu se poate să rămân blocat cu ăsta în lift Nu se poate să existe o compensație în toate. Nu vreau ca fiecare întâmplare fericită din viață să fie dublată de una de căcat care să-ți anuleze toată starea de bine. Ce pendulă de doi lei ne guvernează viața, și așa de căcat, și unde pula mea stă Murphy ăsta cu legile lui cu tot? Dacă o prind pe madame Foulcot aia, să vezi ce-i fac. Calmează-te, calmează-te, calmează-te... Buuun, să apăsăm butonul de panică și să așteptăm liniștiți sosirea tehnicianului de întreținere, scrie pe unul din pereții, cabinei. Dar nu scrie nimic despre situația delicată când ești într-o cameră de gazare ad-hoc, pentru că asta era senzația mea, sufocat de lipsa de aer curat. Omul meu era speriat și el. Probabil începuse să-l deranjeze mirosul meu de parfum, pentru că-ți dai seama ce spilkuit și la patru ace eram, că de mă prezentam la interviu și trebuia să arăt

brici. Cel mai bun costum al meu, cămașă albă scrobită impecabil, cravată italienească de mătase, pantofi de două sute de para, ceas de fițe elvețian, tuns, frezat proaspăt, mă uitam la mine în oglindă și nici măcar nu mă puteam bucura de noua mea imagine de om bogat și înstărit, ceea ce nu eram încă în realitate, dar speram să devin foarte curând, mai ales după acceptarea mea în slujba aia la IBM Europa. Și dacă mă uit mai bine în oglindă, de când s-a oprit liftul, ăla nici nu mai seamănă cu mine. Deși ventilatorul care băga aer curat nu prididea, mirosul câștiga centimetru cu centimetru bălălia cu respirabilitatea. Mă uit la ceas și constat că a trecut ceva timp de când ne urmărim prin lifturi. Mă întreb cât o să dureze până când va apărea depanatorul, ca să calculez dacă voi mai fi sau nu în viață când vom fi scoși de acolo. Omul meu tremura, sau tușea. Era întors cu spatele la mine, într-un colț al liftului. Nu-i vedeam decât spinarea tremurândă. Sau poate plângea. Mi s-a făcut milă de el. Ce vină avea săracul că se rătăcise acolo, sărman clochard cu părul încâlett de la nespălat de-o viață? Am încercat să mă apropiu de el, dar bariera de putoart nu mi-a îngăduit. Nici nu știu de ce doream acest lucru pentru de fapt îl uram din toată ființa mea. Bine că nu m-am putut apropia să-l iau de umeri și să-l liniștesc și să-i spun că nu-i nime, asta e, o să ne scoată cineva de acolo, dar să nu mai plângă că se face, e om în toată firea, ce dacă-i puțin căcat și pișat și nu a mai văzut apa și săpunul de la inventare, pentru că prin oglindă, văd că se întoarce. Până atunci nu ne privisem ochi în ochi niciodată. Mă uitasem eu la el, atunci când l-am studiat prima dar dar de fiecare dată când simțeam că se uită la mine, schimbam privirea ca nu cumva să se intersecteze cu a lui. Știți ce tremuratură ăla pe care eu îl bănuiam plâns, sau măcar tuș convulsivă? Habar nu aveți, gagiul râdea, dom'le, râdea de prăpădea, convulsia venind

de la încercările lui disperate de a potoli râsul, nesimțitul dracului, în vreme ce eu frizam asfixiat. Nu ți s-a întâmplat la școală, pe vremuri, să te bușească râsul și nu te poți abține, sau mai târziu, în cine știe ce ședință importantă când trebuie să fii serios cu orice preț, și până la urmă trebuie părăsești sala cu scuzele de rigoare..." îmi cer scuze, bâiguie și într-o engleză cu accent, îmi pare rău că vă pun în această situație dar și eu m-am rătăcit. Mă scuzați, dar nu mă pot abține, parșivă e soarta asta, dumneavoastră, milionar, să rămâneți bloc în lift cu un nenorocit ca mine. Oricum ați căutat-o cu lumânarea că nimeni nu a avut curajul să urce cu mine în lift, iar după ne-am despărțit la subsol, eu chiar am urcat la etajul următor pe scări, tocmai, să vă las timp să folosiți singur liftul și să scăpați mine". Nu am apucat să-i răspund, deoarece, după câteva pâlپări lumina din cabină s-a stins, țârâitul soneriei, pe care eu de fapt o violam cu degetul nonstop, s-a oprit și el, dar noroc că era într-o țară civilizată și o lumină de veghe albăstruie s-a aprins instantaneu. M-am rugat numai să nu fie de incendiu. Amândoi ne-am ridicat privirea în tavan. A fost primul gest comun dintr-o serie ce urma să vină. I-a pierit și râsul cu această ocazie. Nu se poate, mi-am zis, trebuie să ne scoată de aici, repede, ce dracu', suntem în sediul celei mai mari companii de informatică din lume, trebuie să aibă ăștia un sistem de supraveghere și probabil știe deja toată lumea de prezența noastră aici. Exact în momentul în care mă gândeam că parcă nu mai pute așa tare, mi-am dat seama că de fapt nici ventilatorul nu mai funcționează. Cunoști starea de panică provocată de autosugestie? Dintr-odată am simțit că nu mai am aer. Dacă până atunci speranța era în mișcare odată cu liftul, acum, de când s-a oprit, a dispărut de tot, dar ventilatorul, ventilatorul ăla blestemat, care mă anunța că este iminentă declararea

zonei interzisă populației, îmi provoca o stare de leșin. Dar n-am leșinat. Asta pentru că după ce te obișnuiești cu mirosul, nu te mai deranjează parcă atât de tare. Am bătut disperat în uși primele minute, numai eu, că el, sărmanul, nu avea nici măcar curajul să se lase pe vine, după care m-am lăsat și eu păgubaș. Nu știu cât am stat acolo. Am pierdut noțiunea timpului. În lumina aia albăstruie, colegul meu de celulă arăta ca un personaj dintr-un film, sau dintr-un vis al meu. Stăteam amândoi pe jos și nu scoteam o vorbă. Cred că am adormit câteva minute sau câteva ore, nu-mi dau seama. Când m-am trezit, mi-am pipăit instinctiv locul unde-mi țineam portofelul și abia după aia m-am uitat la el să văd ce face. Era treaz, se uita la mine și mi-am dat seama după fața lui că se prinsese de ce făcusem gestul ăla de doi lei. Mi-era rușine. Eram prizonieri fără voie, iar eu îl suspectam că mă făcuse la portofel. Era sufocant. Dar nu mai știam dacă din cauza gestului meu sau din cauza lipsei de aer. Mă privea fix. Până atunci nu mi-a fost frică nicio secundă. A băgat mâna în buzunar și a scos nu un cuțit cum mi-a trecut mie prin capul ăsta prost, pentru că dacă ar fi vrut să mă facă, ar fi putut să o facă în timpul cât eu dormeam, deci a scos un chiștoc de țigară, de fapt un pumn de chiștoace, și pe care, fără să-și mute privirea de pe mine, mi le-a întins mie să-mi aleg cea mai bună țigară de acolo. Mă fixa. A dat scurt din cap ca să mă îndemne, sau ca să nu mă jenez să fumez de la el, sau, mai bine zis, de pe jos. Mă lăsasem de fumat de ceva timp, dar parcă mi-ți prins bine un fum. Ia stai așa! Ce idee genială a avut jegosul cum de nu m-am prins, fumatul este interzis în lifturile aste sclifosite și dacă ne aprindem amândoi țigările precis o să înceapă să urle sistemul antiincendiu, poate începe și stropitoarea să curgă din tavan și rezolvăm și problema dușului cu ocazia asta. Întind mâna bucuros și îl sfătuiesc și pe el să facă același lucru, așa că două

minute abia îl mai zăresc. Nici vorbă de alarmă, nici vorba de semnal. Fumul albăstrui în lumina albăstruie din lift crea atmosferă de X-files, pe care am să o descopăr mult mai târziu. O mână sugrumând o sticlă de poșircă apare din ceața ce învălui încăperea. Probabil că fața lui schița aceeași grimasă de îndemn dar eu nu băteam până acolo. Am ezitat pentru început, dar se încăpățâna să se scuture în fața mea, semn că cineva de celălalt capăt al ei insistă. Am primit ștafeta, am profitat de lipsa de vizibilitate și i-am șters insistent gura pe mâneca hainei, după care, mai mult fără să o ating cu buzele, mi-am turnat acritura în mine, bineînțeles vărsând pe mine, de pe mine pe gât, de pe gât pe gulerul alb al cămășii, și de acolo mai departe pe costumul meu de duminică care s-a dus pulii de suflet după contactul rouge-ul din sticlă. Fumul s-a mai rărit și am reușit să-l zăresc din nou pe omul meu. I-am mulțumit tot dintr-o mișcare a capului și nu am refuzat oferta lui de încă o mahorcă, pentru că, drept să-ți spun, erau cam scurte chiștoacele și mai mult de două fumuri nu scoteai din ele. Văzusem în filme cum eroii reușeau să evadeze din lifturi prin tavanul pe care, dacă știai cum, puteai să-l ridici, după aia, nu știu cum, reușeau să deschidă ușa de la etajul superior. Eu nu aveam de gând să fac niciuna din manevrele astea, ci să ridic vreo placă din tavan ca să mai intre puțin aer și să mai iasă fumul. Pentru că era mai firav, am hotărât să-l țin eu ca să se ridice el și să încerce să desprindă una din plăci. Ne-am înțeles în engleză și a priceput repede ce doream să-i propun. Neinspirată idee. Știi cum se face, tu ții mâinile împreunate ca un fel de treaptă și el pune un picior în căușul format de palmele tale, te apucă de umeri și se ridică ajungând astfel la înălțimea dorită. Mai nasol e că cel care ține scărița se trezește cu fața exact între picioarele celui care se urcă. Așa am pățit și eu. I-am văzut șiițul de la doi centimetri. Vă

mai aduceți aminte ce v-am spus, că bănuiam că era pișat pe el? Ei bine, pata aia umedă nu era pișat, dar mai bine ar fi fost. Nu insist. Am leșinat la propriu și l-am scăpat și pe sconcs din brațe. Am făcut schimb și, într-un târziu, am eliberat o fereastră în tavanul liftului. Din cauza întunericului nu mi-am dat seama cât sunt de murdar pe mâini, după demontarea tavanului plin de funingine și vaselină, așa că intenția de a-mi scutura costumașul deja pătat de vin roșu pe guler i-a fost fatală. Costumului, nu colegului puturos. Dungi negre-cenușii au violat tergalul fin. Oricum era compromis, așa că, în momentul în care viitorul meu prieten de celulă mi-a întins un codru de pâine uscată, mi-am șters vârtos mâinile pe pantaloni ca să fie și ei compromiși. În timp ce savuram gustul extraordinar al coltucului ăla, mă gândeam ce bine e să locuiești nicăieri, pentru că ai totul la tine. Țigări, mâncare, băutură, toate adunate de prin gunoaie probabil, dar care erau foarte gustoase mai ales pentru mine, care nu mai mâncasem de cu o seară înainte. Cred că eram în lift deja de vreo opt ore, ideea cu desfăcutul panoului din tavan venindu-mi imediat după ce amicul îngălat m-a servit cu prima țigară chiștoc, asta cam la patru, cinci ore de la primele vorbe schimbate. Cam atunci am abandonat și speranța părăsirii locului înainte de sosirea dimineții. Și ușor, ușor, am început să-l chestionez, mai mult de plictiseală. El mi-a răspuns ce a vrut el, sau în cel mai rău caz ce aș fi vrut eu să aud. Era, oricum, un om plin de nefericire, pe care și-o arăta cu sau fără voia lui, pe fața brăzdată de nenorociri. Cel mai grav lucru este că atât de rușine mi-a fost de el, încât nici n-am avut curaj să-ți recunosc ție că am borât atunci când am susținut mai sus că am leșinat. Nu, domnule, am mințit, atât de tare m-a plesnit duhoarea dintre picioarele lui pe când încercam să-l țin ridicat să deschidem dracului trapa aia, încât nu am mai putut să mă

abțin și am dat la rațe jumătate pe el, jumătate pe mine. Acum liftul putea și din cauza mea, și lui nu i-a păsat deloc de asta, nu a făcut fițele pe e le-am făcut eu când am dat cu nasul de duhoarea lui. De fapt cauza asta am și acceptat bucata aia de pâine de la el, în primul rând că mi-a fost jenă să-l refuz și în al doilea rând, ți-am mai spus cred, că eram de câteva ore închiși acolo. Și mă mai trecea și o pișare soră cu moartea. M-a văzut că mă țin, după felul în care strângeam picioarele și din când în când mă țineam cu mâna, par să ajut vezica să nu plesnească. De obicei îți trece după câteva secunde, dar revine și mai acut și de fiecare dată știi că va fi și mă greu data viitoare. Până când nu mai poți să te ții. Atunci ești în stare de orice. Dacă ești pe stradă, oricât de bine crescut ai fi, îți bagi picioarele în etică și educație și cauți primul copac sau prima mașină care te poate ascunde de privirile indiscrete ale trecătorilor, te ușurezi cu greu, că parcă nici nu mai poți, așa de mult și tare te-ai ținut, și nu te rogi decât să nu te vadă vreun cunoscut, de aceea, în viteză, nici nu o mai scuturi și jumătate tot în pantaloni se scurge. Mi-a făcut semn că mă înțelege, dar tot n-am avut curajul să o fac. Nu eram încă la capătul puterilor. M-am mai ținut puțin, după care mi-am făcut curaj și, cu toate că nu înțeleg ce, m-am întors cu spatele. Cum ți-am spus, deși decizia era luată, nu puteam să urinez – inexplicabil, cu o secundă înainte mi-aș vândut sufletul diavolului ca să pot să mă piș, și acum nu mai reușeam. A durat ceva până am evoluat. Acum aveam și borătură și pișat. Amândouă de la mine, ale mele, pe podeaua liftului. Acum eram egali. Sau aproape egali, pentru că puteam amândoi la fel eram amândoi la fel de murdari, eu eram mai puțin neras, dar în plus pe mine mă tăia și căcarea. Dacă aș fi produs-o, m-aș fi detașat în câștigător. Mi-aduc aminte cum eram când am intrat. Spilcuit cu aparență de milionar și, cinstit să fiu, mi-ar fi

plăcut să fiu luat drept unul, strâmbam din nas la vederea nenorocitului pe care nu pridideam să-l fac puturos, hoit ambulant, căcaptișat, împruțit, și chiar mi-e silă să mai repet ce-am spus în nimicnia mea, acum, când mă calific liniștit pe locul întâi la categoria cel mai rapid fariseu împruțit din lift, secțiunea căcat, pișat, borât din picioare. Minunat, nu? Așa e și în viață. Facem atâtea fițe, cum urcăm puțin scara evoluției financiare, cum ni se pare că toți ceilalți ori put, ori ne pute nouă ceva la ei, ori, cel mai des, nu au bască. De abia după ce am ajuns amândoi la fel de împruțiți, am început să comunic cu el, să-mi pese cine e, ce face și de ce a ajuns în situația aia de căcat, și la propriu, și la figurat. Și când mi-a fost foame, el mi-a dat mie o bucată de pâine, nu eu lui, care teoretic am mai mulți bani, el a împărțit poșirca aia cu mine, tocmai ca să-mi arate că nu era supărat pe mine pentru că borâsem pe el, iar eu am băut-o pentru că aveam gustul ăla acru și acid de borătură în gât, știu că știi cum e, nu te prefac oripilat de ce citești, că și tu te-oi fi îmbătat vreodată și ai vărsat, așa că-ți aduci aminte de gustul de pui de pisică proaspăt fătat în gura ta. Și dacă vrei să știi, din cauza vinului ăla găsit probabil prin cine știe ce gunoi, care avea gust de spălătură de vase recuperată dintr-un W.C. nespălat, amestecată cu oțet muced și rânced, m-a trecut căcarea aia năprasnică. Oricum nu mai conta, nu mai simțeam nici mirosul lui, nici al produselor dejectate de mine. Conversam ca doi oameni liberi și împruțiți, el, că așa a vrut soarta lui, eu, că așa a vrut liftul astă nenorocit. El, fără slujbă de nu știu câți ani, eu, cu slujbă, peste nu știu cât timp. Sau poate niciodată după noaptea asta. Nu vrei să știi de ce a ajuns în situația în care l-am găsit. Nu are importanță nici prin ce întâmplare a ajuns în clădirea asta. Important e că am vorbit toată noaptea și că am aflat multe lucruri, mai multe decât ai putea să-ți imaginezi, și

nu despre el, cum ai fi tentat să crezi, ci despre mine. Dar cel mai important lucru este că, în momentul în care ne-au depistat, cei care au făcut-o, și s-a deschis ușa, după ce, oripilați de imaginea mochetei, care inițial purta mândră broderie cu inițialele companiei, acum năclăită de borătură și pișat (am reușit să mă țin, de aia lipsea căcatul din meniu), s-au retras câțiva metri să-și revină cu răsuflarea, apoi au chemat serviciile de pază care, privindu-ne pe amândoi, l-au luat pe sus pe el săracul, pe care nici nu știu măcar cum îl chema, raportând prin stațiile pe care mânuiau țăntoși că e unul care s-a pișat și a borât în lift. Pe mine toată lumea mă compătimea, simțeam asta din privirea lor. Când am văzut că-i acuzat pentru actele mele fiziologice, m-am năpustit asupra lor, încercând să le spun adevărul, dar i-am văzut aceea privire ca atunci când mă îndemna să fumez, să beau sau să-i mănânc. Eu le spuneam că nu-i vina lui, iar el mă implora din priviri să-l las să ia totul asupra lui. Mi-a și spus, la un moment dat: „E mai bine așa, mie n-au ce să-mi facă, eu sunt un ratat” Am amuțit și înțepenit, privindu-l cum se îndepărtează de mine, târât cu o violență inutilă. N-am mai protestat. Oricum nu mă credea nimeni. Am rămas în slujba aia două luni. Nu puteam să iau litul în fiecare dimineață fără să văd desenul frumos

brodat cu inițialele instituției și fără să-mi aduc aminte de el. Oricare din lifturi, pentru că după ce pleacă, toate sunt la fel, în cele două luni cât am lucra acolo am

cunoscut-o pe Moni în vacanța din România. Când m-am întors, mi-am dat demisia și m-am hotărât să-l caut. L-am căutat până m-am trezit. Eram tot în lift, dar nu în liftul din vis, ci în liftul din institut, alături de Luis al meu, comunist chilian, care bătea ritmul mai bine decât mine. Spre dimineață ne-au scos și pe noi din lift. Nu cred că stătusem mai mult de șase ore. Și am aflat și de ce nu ne-a auzit nemernicul ăla de portar, imediat după ce a ieșit lumea, a închis și s-a băgat în subsol și s-a pus pe sforăit. Pe la 5 s-a trezit și l-a auzit pe Luis care bătea de zor, mai mult de plictiseală. Pe mine bătăile alea mă adormiseră. Erau ritmice, dar și foarte încete, parcă deveniseră un cântec de leagăn. Vă mirați probabil de faptul că am declarat întâlnirea mea cu Moni în timpul celor două luni cât am lucrat la instituția din vis. Așa sunt eu, îmi visez câteodată viitorul. Atunci în institut, mort de oboseală după o zi întreagă petrecută printre măhuri și petrosin de curățat parchetul, probabil din cauza inhalării vaporilor, am avut halucinațiile cu pricina și am căzut rupt în lift, cu toate că eram speriat de moarte. Așa că nu te mira că am visat o poveste despre mine peste ani, care, culmea, s-a și întâmplat. În realitate va fi puțin altfel. Poate eu o să fiu cerșetorul. Ai fi în stare să crezi tot ce-ți vând aici! Povestea asta cu liftul nu s-a întâmplat niciodată, ultima poveste cu liftul prea e trasă de păr. Dacă stai să te gândești bine, nu există lifturi moderne fără telefon și orice defecțiune e monitorizată, și niciun cerșetor adevărat nu trece pragul unui asemenea gigant. Cred că de asta am și fost respins la proba eliminatorie a examenului de admitere în institut, pentru că asta am inventat eu din cele trei cuvinte înscrise pe biletul meu. Cum adică nu înțelegi? Pe vremea când dădeam eu examen la IATC, proba eliminatorie era să inventezi o poveste, un mic scenariu, din trei cuvinte. Aveai cinci minute la dispoziție.

„Plictiseală”, „moară”, „perdea” sau „cerșetor”, „costum”, „ascensor”. Eu am avut „fotografie”, „zdrențe”, „mașină” și am inventat o poveste cu o fotografie în care e un cerșetor într-o mașină decapotabilă. În realitate, un tip foarte bogat oprește decapotabila la stop unde apare un cerșetor. Trage pe dreapta și îi dă o sută cerșetorului numai să-i împrumute hainele pentru o fotografie, cu care să se laude la mișto la prieteni. De căcat, nu? Nici nu mă mir că m-au respins. Când am rămas în lift cu chilianul, cred că mi-a venit minte, de la lift, povestea mea de la examen, care avea cerșetor și pe care l-am mutat în ascensorul meu, în locul chilianului, și toți trei, în timp, într-un lift modern din străinătate. Eu eram milionar pe deasupra, vrabia mălai visează, totdeauna m-am plâns cel mai bine în visele mele, așa că nu mai știu dacă visam pe bune sau cu ochii deschiși când ne-a găsit bețivul ăla de portar. Sau poate nu. Îți vorbeam despre Moni.

VII

M-am întors după Monica în România, vrei, nu vrei să crezi, pentru că în Franța probabil nu găsisem femeia orizontului meu de așteptare. Oricum nu aveam nicio șansă, în primul rând pentru că eram emigrant, și în al

doilea rând pentru că mințea foarte mult. De fiecare dată când întâlneam câte o gagică mai acătării, ca să o impresionez, mă apucam să-i povestesc tot felul de bazaconii despre mine, de mă pufnea și râsul câteodată. E mult mai ușor să minți dacă ești departe de țară, ai confortul faptului că nu te știe nimeni și poți să spui orice despre cine ai fost și ce ai făcut. Și pe deasupra ai argumentul emigrării, pentru că, dacă te întreabă cineva: „Bine, mă, păi dacă ai fost atât de tare la tine în țară, de ce te-ai cărat?” unu, și doi: „De ce ești atât de pârlit aici?” „Păi am plecat din motive politice, nu pentru că nu am vrut să mănânc salam cu soia”, nu vrei să știi ce-i aia, „și aici am fost nevoit să o iau de la capăt”. Unele, impresionate de trecutul tău tumultuos, se prindeau într-o relație și după câțva timp înțelegeai că-i o supertipă cu care merită să te combini pe bune. Dar cum poți să-i începi o relație cu o minciună sfruntată la bază? În acel moment totul se ducea de râpă, pentru că: nu puteai să-i spui „știi, pisi, eu nu am făcut școala despre care ți-am povestit, tata nu-i ce ți-am zis, iar casa pe care ai văzut-o în poze e o vilă din Snagov, închiriată de un prieten coios, nu casa mea de la țară”. Partea proastă e că dacă-i spui de la început „știi, eu sunt neica nimeni din București, nu Budapest, România, nu Ungaria, n-am un sfanț în buzunar și locuiesc la etajul șase fără ascensor într-o cameră de bonă în care, dacă scriu o scrisoare, trebuie să o duc la poștă că nu am unde să o pun, iar dacă mă îmbrac mai gros, crede lumea că mă mut, că mi-am pus toate hainele pe mine”, nu mai stă nimeni de vorbă! cu tine.

Am convins-o pe Moni că nu am mințit-o. Am surprins-o și cu faptul că m-am întors de la Paris pentru ea. Eram și foarte sigur pe mine, pentru că nu aveam nimic de ascuns. Veneam de la Paris pe bune, aveam pașaport franțuzesc real, ea chiar îmi plăcea și în plus, nu trebuia să

mint. Nu trebuie să-ți mai spun că-mi și plăcea în România, cu privilegiile posesorului de valută, accesului la shop și câte și mai câte. Mă simțeam bine cu ea. Avea fața aia de copil inocent, în care se ascundea un diavol pervers a cărui plăcere maximă cred că era să-și fută viața, futându-și prietenii iubitului în funcție. Ar fi trebuit să mă prind din prima deoarece și eu am fost pescuit în timpul altei relații, iar dacă ăsta-i năravul fetei, îl accepti sau o lași. Eu nici nu l-am acceptat, nici nu am lăsat-o. Și tare ne-am chinuit, mai mult ea pe mine și nu numai pe mine. Dar nu regret nimic. Moni Cuta mi-a secăt primul izvor de lacrimi de iubire, atât am plâns cu ea în brațe de fericire, din cauza ei, când m-a înșelat, și după ea, când m-a părăsit. Într-un târziu a ajuns și ea la Paris, dar nu cu mine, cu care avea actele depuse, ci peste graniță. Nu i-a fost greu să fugă, era obișnuită cu fugitul. Fugea de fiecare dată când avea chef. Fugea după alții, după pulă, după iluzii, de taică-su, de realitate, de ea, de mine, de obicei mințind cu zâmbetul pe buze. Era supertumultuoasă existența alături de ea. Când i se scula, pleca cu ce avea pe ea, începea o viață nouă la fiecare trei luni, după care se întorcea jigărită la mine pentru că știa că o primesc înapoi necondiționat. Într-o relație incendiară se consumă mult sentiment, iar consumul ăsta produce uzură, și uzura produce stricăciuni ale creierului care te aruncă într-un derizoriu al principiilor încât, deși la începutul relației cu cea cu care vrei să-ți petreci restul vieții, ești dur și de neclintit, nu concepi ca ea să flirteze cu altul, dacă te părăsește și ești prins adânc în relație, datorită chimiei dintre voi și obișnuinței, devii dependent, iar în momentul când nu mai e a ta intri în sevraj asemenea drogatului care nu și-a primit doza, nu concepi să trăiești fără ea, abdică de la toate principiile, iar dacă o și vezi cu celălalt, ți se face rău fizic, poți să leșini oricât de tare ai fi, sau mare te-ai da, și

nu mai vrei decât să se întoarcă la tine, cu toate că ai dat-o afară cu șuturi în cur și i-ai aruncat boarfele pe fereastră, dorindu-ți să o calce mașina. Când ai aflat că te înșală, ai făcut gesturi care nu te caracterizează, poate chiar ai pocnit-o, dar oricum te îmbărbătezi cu „dă-o dracului de curvă, nu merită tot ce am făcut pentru ea”, și ești sigur că nu vrei să o mai vezi în viața ta. De obicei, suni imediat tot felul de gagici pe care le-ai fi agățat pe la petreceri, dar nu ai făcut-o pentru că erai cu ea, ștoarfa dracului, și constăți că tocmai s-a cuplat acum o săptămână cu boul ăla, n-are importanță care, dar ce?... „Nu mai ești cu...” „Nu, dragă, ne-am despărțit de mult... mai eram așa, cu ea, că nu doream să o fac să sufere, că a fost ziua ei și nu puteam să-i fac asta”, îi spui altei care parcă ar fi interesată de tine, și o aduci acasă ca să i-o tragi și nu o vezi decât pe cealaltă nenorocită în timp ce vrei să o penetrezi, dar nu ai cu ce, că nu-ți iese târătura aia din cap, și o trimiți și pe asta acasă motivând că ai o întâlnire importantă de care ți-ai adus aminte brusc. Urmează apoi socoteala, reglarea conturilor, o suni și-i spui că trebuie să-ți aducă înapoi inelul, sau cadourile mai scumpe de care-ți pare rău și pe care le-ai mai putea valorifica chiar și la mâna a doua, pentru că nu merită nimic, și ți-a furat ani din viață, și câte și mai câte, cuvinte pe care o să le regreți mai târziu. O urăști, ești sigur, te bucuri chiar că ai scăpat de ea, ești fericit ești liber să faci ce vrei, să lipsești noaptea fără să fie nevoie să mai minți, să curtezi pe cine vrei, dar mai nasol e că, din când în când umplii câte o pernă de lacrimi, singur, în noapte, când îți lipse căldura, mirosul, pielea, chiar și scandalurile ei, de care ești dependent, chiar dacă nu vrei să recunoști încă. Ți-am spus, toți se degradează când o vezi prima dată cu ăla. Ăla e ăla, nu vrei nici măcar să-i pronunți numele. Te ia cu cald, pentru că, deși știi că e cu ăla, cel din cauza căruia ai dat-o afară din inimă, speri

pe undeva, prin străfundul sufletelului tău zdruncinat de nenorocire că totuși nu s-a mutat la el, dar știi sigur că stă acolo, sperii totuși să nu poată să treacă dintr-un pat în altul chiar așa rapid și că măcar și-a luat o perioadă de singurătate, ca să se decidă cu cine vrea să fie, pentru că asta vei face a doua zi, o vei suna și o vei ruga să se mai gândească la tot ce a fost între voi, pentru că nu poți să te uiți la ea cum dansează cu celălalt și pare fericită, parcă să-ți facă ție în ciudă. Și dacă se va hotărî să se mai gândească, speranța îți va umple sufletul și te vei gândi în fiecare zi la ea, căutând-o și cerându-ți scuze că o agasezi cu nerăbdarea ta, că ai reacționat ca un imbecil și că-ți pare groaznic de rău pentru ce ai făcut, spus și gândit. Și dacă se va întoarce, vei fi atât de fericit și te vei purta atât de frumos, făcând gesturi pe care ea ți le reproșa că nu le le făceai niciodată în public, ca să nu mai vorbim de petale de trandafir, surpriză în calea ei, când vine. seara târziu, de la întâlnire cu prietenele, cu care până atunci nu avea voie să se întâlnească, cadourile pe care și le-a dorit dintotdeauna și pe care până atunci le considerai inutile. Vei suporta cu stoicism și reproșurile de genul „cum ai putut să mă lovești”, fără să știi că o vei mai plesni o dată, când într-o seară, urmărind-o, pentru că nu-ți rezistă pipota să nu verifici, dacă, atunci când viermele geloziei tot s-a instalat confortabil în creierul tău, dacă, mă repet, nu cumva se mai vede cu ăla. Și ea se mai vede. Și când vine acasă o întrebi unde ai fost și ea îți răspunde la futut, că-i fată sinceră și s-a prins că ai urmărit-o după tremurul bărbiei și al glasului. Te blochează sinceritatea ei. Ce-o întreb eu și ce-mi răspunde ea, îngâni ca-n bancul ăla, și mâna îți pleacă fără voia ta peste fața ei, fără voia ta, pentru că tu urma să o plesnești doar dacă ar fi mințit, pentru minciună, corecție educativă, nu din alte motive, cum ar fi gelozia oarbă care ți-a întunecat creierul. Și iar o

dai afară și de data asta, numai că acum în curul gol, doar cu ce are pe ea, hainele fiind încă în bagaje, pentru că abia s-a întors de câteva zile, curva dracului, și oricum de data asta ești hotărât să le tai cu foarfecele, dar nu poți, pentru că miros încă a parfumul ei, și stai și plângi ca prostul într-un maldăr de haine. Iar ea, timp să-și desfacă lucrurile nu a avut, dar să se vadă cu ăla a găsit. Sentimentele sunt contradictorii. Nu mai vreau să te văd în viața mea, bla bla, bla bla. Și iar te bucuri, că de fapt e mai bine, că ai scăpat definitiv de data asta. Dar nu-i nici pe departe așa, pentru că nu concepi că ăla e mai bun ca tine, nici că ăla i-o trage în fiecare seară iubitei tale, îi mângâie sânii tăi, coapsele tale, îi sărută buzele tale, că toate sunt ale tale, ai drepturi asupra lor, și te mai pui o dată în genunchi, la început, apoi direct pe jos, să se șteargă pe tine cu picioarele, și o suni disperat, promițându-i că nu o vei mai urmări niciodată și că o crezi că, de fapt, s-au întâlnit ca să-și lămurească totuși niște lucruri, că nu poate nici pe el, zis Ala, să nu-l mai vadă și să rămână așa nefericit, pentru că i se rupe inima de el, repet, să nu uiți cum îi zice, ăLA, și care când ai dat-o tu afară din casă, el, ăla, s-a purtat foarte frumos cu ea și o trezea în fiecare dimineață cu o floare și un sărut, și că ar vrea măcar să rămână prieteni. În acest moment ești pierdut definitiv. Pentru că ea se va întoarce. Și se va vedea și cu tine, și cu el, ca și în trecut, diferența însă fiind că înainte o făcea fără știrea ta, iar acum, și mai grav, chiar cu voia ta. Și tu știi că nu-i numai o relație de prietenie, și accepți, nu pentru că ești tolerant, ci pentru că nu poți altfel. Ești ca un drogat, și drogul tău e ea, dar tu nu te-ai prins de asta decât când ai pierdut-o. S-au dus pe apa sâmbetei toate principiile tale și te minți că ești bărbat în casa ta și că stai sub pat, că așa vrei tu, și îți promiți că situația asta e doar provizorie, ca în cartea lui Dino Buzzati, Un caz clinic și că se va întoarce roata într-o

zi, când se va ruga ea de tine să o primești înapoi, și că-i de acord să faci ce vrei tu, numai să nu o părăsești. Prostii. Îți mai aduci aminte? Dacă la început tu făceai regulile jocului, purtându-te cum voia pula ta, acum e pe dos. Ești în stare să o conduci tu la întâlnirea cu ăla, numai să știi că se întoarce la tine. Suntem cartofi prăjiți. Mă scuzi că i-am băgat și pe alții în oala asta, dar m-aș fi simțit singur, cartof prăjit. M-an enervat prea tare. Și acum, după atâția ani, mă întreb cum de mi s-a putut pune ceața pe ochi în halul ăla. Așa că nu-ți mai povestesc nimic despre Monica sau Moni cum îi zicea soră-sa. Într-un târziu m-am plictisit și am părăsit-o. Nu mai vreau să-mi aduc aminte de ea și nici de nehotărârea ei de a rămâne cu mine, sau cu un prieten de-al meu din vremea aia, care stătea tot la Paris și căruia i-am dat adresa să-i ducă niște țigări din partea mea. S-au apucat de fumat amândoi și s-au făcut scrum după câțiva ani prin Franța, nu ei, ci relația lor, lăsând în urmă un copil. Cel mai ciudat e că l-a părăsit ea, a plecat într-o dimineață după țigări și nu s-a mai întors. S-a combinat cu un arhitect, luând totul de la capăt tot în curul gol, un cur frumos care ne-a băgat în boală pe toți, pe mine încă din prima noapte din Poiană, când bombeul lui nu m-a mai lăsat să plec să-mi văd familia. A... să nu credeți că s-a potolit, l-a lăsat și pe arhitect, pentru un puști care lucra pe la Canal +, cu vreo zece ani mai mic ca ea, numai că de data asta a plecat la dentist și nu s-a mai întors, lăsându-l pe săracul arhitect și cu copilul prietenului meu, pentru că de la el pecase după țigări cu aia mică și la ăsta tânăr nu avea loc cu copil. Sper că-i fericită. Ce mă oftică cel mai tare e că după relația cu ea, sau mai bine zis din experiența cu ea, nu am învățat nimic. Am pus sulfamidă pe rană cu Manu, o fată superbă care m-a făcut s-o uit pe Moni. Cu Manu n-am stat decât o vară, dar se pare că a fost rândul meu să-i complic viața.

VIII

Pe Regu am cunoscut-o după ce am înțeles de ce am pierdut-o pe Manu. Am pierdut-o din inimă. Am pierdut-o așa cum pierzi un obiect drag sau important, după care regreți și te oftici că nu-l mai ai. Am pierdut-o din cauza ei. Și m-am supărat pe mine. Poate am să găsesc forța să-ți povestesc și despre Manu. Acum e rândul lui Regu. prima femeie pe care am cerut-o de nevastă. Mă simt rău. Mi-e greu să definesc dacă e doar din cauza amintirilor care-mi vin în minte, ofticat la culme că mi-am futut viața și nu înțeleg de ce, sau chiar mi-e rău pe bune. Am transpirat instantaneu și ritmul inimii s-a întetit, nefiresc dat peste cap parcă de niște bătăi mai puternice. Mai răscolesc în cutia cu fotografii, imaginară sau reală, nu m-am hotărât încă dacă să te anunț că ar în față o cutie cu fotografii sau să te las să crezi că în realitate ci nu exista decât în mintea mea. Mi-a apărut în față o mână îninsă ferm. Stăteam la masă, într-un local de noapte, singur și derutat. Nici nu știu dacă ieșisem la agățat sau nu. „Sunt Regu Pescu”,

străbate din capătul celălalt al mâinii o voce la fel de sigură ca mâna. Așa am cunoscut-o. Directă, țănoasă, cotropitoare. Ar început să ne vizităm după acea primă seară în care mi-a invadat intimitatea. Știa că mă văd și cu alte fete. Știa însă și că le poate suplini pe toate. Nu știu cum le-a zburătăcit pe celelalte, știu doua că la un moment dat am rămas doar cu ea. Și, culmea, nu simțeam lipsa celorlalte abuziv îndepărtate. Mă umpleam cu ea în fiecare noapte, plecând nesătul din pat, doar cu gândul la noapte următoare. Când m-am prins, era puțin prea târziu. Curios era că părea că avem o relație independentă de promisiuni, dar care realitate devenea din ce în ce mai dependentă. Încerca să pară indiferentă la toate ieșirile mele în decor cu alte gagici, dar nu face altceva decât să înghită, să strângă din dinți. Era foarte hotărâtă avea o ambiție cum rar am văzut în viața mea. Am ajuns în final împreună, oficial și pe bune. A fost, dacă vrei, prima relație din viața mea în care m-am mutat pe bune cu cineva. Eram ca și căsătoriți, dormeam împreună în pat noapte de noapte, mergeam în concedii împreună, ne bucuram împreună, sufeream atât împreună, cât și separat, atât pentru greșelile mele, cât și pentru al ei, ne certam ca să avem motiv să ne împăcăm și aveam o oarecare independență în relație, care, de fapt, venea din frica mea de nu mă agăța prea tare, fără să știu că eram deja băgat până peste cap. Era foarte bine cu ea, dar în același timp era și foarte rău, așa că nu am greșit când am spus mai târziu despre această relație ce a fost bine a fost extraordinar de bine, iar ce a fost rău a fost îngrozitor de rău. Am consumat totul la intensitate, cu o energie care ar fi ținut în viață mai multe relații, mai multe vieți. Ma fascina realitatea paralelă în care trăia. Spun realitate paralelă pentru că Regu credea tot ceea ce spunea, mai mult de atât, trăia într-o lume operată estetic, inventată de

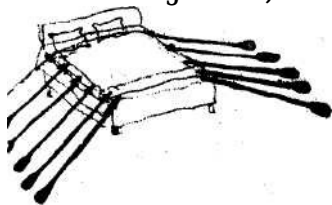
ea, cu un trecut recondiționat, așezat cu mâna, din povestiri reale, dar ușor machiate, plasate ostentativ în viața ei și așa destul de tumultuoasă. Era de o frumusețe crudă, nemaîntâlnită de mine până atunci, cu un corp perfect, antrenat să stea bine de sute de ore de gimnastică, ce-i dădeau o ținută de invidiat. Părul permanent ondulat, dar fără să fie artificial, roșcat în şuvițe aurii vara, pe care iubeam să le împletesc în codițe ștrengărești, în vacanțele de pe malurile mărilor lumii, se despletea și-mi intra în ochi și în gură în nopțile de amor nesfârșit, terminate în îmbrățișări adormite, până când doar soarele sau căldura ne mai trezea. Avea plăcere în a-ți oferi plăcere, dedicându-se ca o gheșă mediului tău sexual și înconjurător. Știa să fie când perfect casnică, cu mâncarea gătită pe masă, gătită cu dragoste și, culmea, cu un gust nemaîntâlnit, când demnă și arogantă ca o vedetă, ceea ceva și deveni mai târziu. Cunoști sentimentul satisfacției? Înțelegi împlinirea? Precis. Sau cel puțin așa crezi. Și eu am crezut așa, atunci când am cerut-o de nevastă. Eram sigur că suma calităților ei este mai mare decât cea a defectelor. Cred și acum acest lucru. Și mai cred că așa suntem toți, fundamental pozitivi, partea negativă fiind excitată de întâmplări, situații, persoane sau chiar de noi înșine, în momentele de criză. Într-o relație nu contează câte sau ce defecte are partenerul, ci dacă tu poți să accepți și, cel mai important, să suporti aceste defecte. Nu trebuie să te învâț eu că nu există relație perfectă, ci doar un slalom, atât al tău, cât și al ei, printre defectele fiecăruia, capcane puse de viața asta, uluitor de mișto, dar și plină de căcat în același timp, pe care o trăim pe planeta asta, indiferent de locul unde ne-o exercităm. Viața. Am descoperit-o într-o situație extremă. Vreau să spun că i-am descoperit talentul într-o situație extremă. Știam că e bună, dar nu credeam că e așa de bună. Mai erau ze

minute până la decernarea premiilor și cea care trebuia să prezinte lipsea nemotivat. Adică nici măcar nu-și anunțase întârzierea, criza în care eram se accentua. Atunci, văzându-mă livid, mi-a propus: „Prezint eu”. „Ce să prezinți tu, că nici cum te cheamă nu o să mai știi când o să vezi două mii de perechi de ochi”, am replicat. „Pot”. Ferm. „Pot sigur, dă-mi textul și cinci minute mi-a spus. „Nu ai cum, Regu, fii realistă, ne facem de râs amândoi eu că-mi bag gagica la înaintare, tu că habar n-ai să prezinți”. „Ai altă soluție?”, mă întreabă ea. Realizez că situația era groasă. Mai rămânea să urc eu pe scenă și să fac totul. Penibil. Să urc cu Regu de mână era și mai penibil. Mă privea fix. „Ce pierzi?”, întrebai ochii ei verzi, străjuți de cârlionții roșcați, rătăciți pe fața pistruiată. „What the fuck!”, mi-am zis și am urcat împreună pe scenă. Mă preocupa mai mult ce spunea ea decât ce trebuia să fac eu și când i-am văzut cursivitatea, concentrarea, dicția și nonșalant cu care se exprima, m-am relaxat atât de tare, încât am început: mă bâlbâi eu. Am știut ce trebuie să facă din acel moment. Avea talent, avea stăpânire de sine și transmitea fără niciun fel de parazit exact ceea ce-și dorea, reușind să fie plăcută. Am trăit aventura realizării ei, prin ea, cu ea și pentru ea, suferind la fiecare bâlbă, încercând să-i transmit tot ce știam eu despre meserie. Nu mă întreba ce meserie, meserie în general. Încercam să o fac să citească tot ce mi-a plăcut mie, tot ce mi s-a recomandat și mie de către cei care au avut ceva de spus în formarea mea. Mă uimea ușurința cu care prindea totul când trudea, mă enerva superficialitatea ei care trata subiectele pe care nu avea chef să le aprofundeze și mă uluia cu câtă nonșalanță inventa finaluri de cărți abia începute, dar necitite și care, culmea, nu erau departe deloc de povestea reală. Cu aceeași ușurință inventa și povești inexistente despre ea sau despre mine și aventurile mele neomologate.

O iubeam cu tristețe, știam că nu va fi a mea, de la mine se încărca și mă lăsa gol și ce nevoie să aibă ea de o carcasă... Trebuia să mă despart de ea înainte, să nu mă prăbușesc în interior. Nu aveam voie să mă opun, și eu la rândul meu furasem energie din alte părți, pe blat, fără ca persoana pe care o parazitam să știe ceva. Măcar ea sinceră și-mi comunica nevoia ei de glorie și rasă. Acum, când mă uit la ea, mă bucur, a știut ce să facă cu tot ce a primit sau a luat de la mine. Dar nu vreau să crezi că dacă nu ar fi avut structura de rezistență a eșafodajului pe care s-a construit mai târziu ar fi ieșit ceva de acolo. Eu nu am făcut decât să umplu ceea ce natura i-a hărăzit. Ambiție. Orgoliu. Curaj. Toate în formă pură, folosite la limita inconștienței. Leoaică dominatoare, nu lăsa ce era al ei, chiar cu riscul de a se face de răs, împrăștiind pumni sau picioare, atât ȝiganilor care încercau să o buzunărească în piața, cât și mitocanilor, travestiți în domni pe la recepții simandicoase, de mi se înroșeau urechile de jenă că sunt acolo, că de oprit era pe cât de riscant, pe atât de imposibil. Regu, femeia-bărbat, care se lupta cu tot punctul de trecere a frontierei pentru un principiu, în peregrinările noastre prin Turcia, dar care lăsa un pic să o ciupească de cur, știind că asta era plata pentru pâinea proaspătă din dimineața următoare. Regu, care se dăruia cu totul, până la sacrificiu, ca să-mi fie bine, dar care se și înfigea cu mașinuța ei în tancul meu dacă mă suspecta că aș înșela-o cu o damă pe care o duceam acasă, cu un scop sau altul. Am făcut-o să plângă mult, adică rar, dar când o nimeream, plângea mult. Era foarte frumoasă când plângea. Cred că toate femeile pe care le iubești sunt frumoase când plâng. Și când râd. Mai ales după ce au plâns și le faci să zâmbească, puțin, nu mult, semn că se apropie împăcarea. Cunoști împăcarea, dulce și cu orgasm excepțional, mai bun ca niciodată. O regret și mă bucur în

același timp. Să ți-o descriu: mi-e greu să-mi găsesc cuvintele, nu pentru că nu le-aș avea mi-e frică să nu le folosesc pe aceleași pe care le-am folosit și în descrierea celorlalte fete de până acum și tare nu aș vrea, pentru că Regu era specială și în frumusețea ei, care, culmea, a crescut în clasă odată cu vârsta. O găsesc chiar mai frumoasă acum decât atunci când am cunoscut-o eu. Pielea cred că înnebunea, pielea care îmbrăca perfecțiunea aia de trup, muncit pe panglică, cerc sau măciuci, știu că zâmbești, și ei îi plăcea să spună că are corpul așa de mișto de la măciuci, dar noi aici vorbim de gimnastică artistică, tăticu', de performanță, nu de ce-ți trece ție prin capul ăla plin de zegras îmbâcsit de sex, motiv pentru care te și bănuiesc că ai cumpărat cartea asta, doar - doar vei afla ce am futut sau nu din ce am declarat sau mi s-a pus în cârcă. Deci coapsele desenate cu compasul și apoi corectate cu știința sculptorului genetician așezate în prelungirea unor picioare cu glezne prea firave, peste care mijlocul se subția periculos de tare, de ți-e frică să nu se frângă în susținerea bustului ăla umflat cu sâni perfecți și trufași, care se vor mări cu timpul, din care plecau umerii. De aici coborau dou mâini puternice, masiv vascularizate, cu vene atât de proeminente încât ți-era frică să te lași strâns în salutul bărbătesc pe care ți-l propunea de fiecare dată. Revin la umeri și vreau să insist. Regu avea cei mai frumoși umeri din lume. Care făceau și cel mai frumos spate, întotdeauna țațoș. De la asta venea și ținuta. Era imposibil să nu o observi pe stradă. Atrăgea privirile tuturor, cu părul ei bogat ondulat și roșcat, îngălbenit pe la capete de soarele verii cu nasul acvilin și el, plin de pistrui, cu ochii nici verzi, nici căpru sau poate și verzi, și căprui. Întotdeauna când se dezbrăca vreo fată în fața mea, pe vremea când locuiam împreună, o comparam cu Regu, după care mă întrebam ce dracu' vreau de la viață, fut

toate rapandulele, când pe mine acasă mă așteaptă regina frumuseții. Așa s-a întâmplat și când am fost surprins într-o noapte, depistat după mașina uitată imbecil în fața clădirii reclamantei, pe care Regu, după ce s-a prins unde sunt și a bătut la ușă până am cedat nervos și am deschis, a târât-o de păr pe scări, sub privirile mele mute, care tocmai observau diferența de clasă dintre cele două și care priviri, după observația făcută, mă întrebau pe mine, posesorul lor, al privirilor, ce căutam la strâmba târâtă pe scări. Și mi-era dragă, așa bătaușă, deși o uram că mi-a întrerupt penetrația, cu mâna în părul Taniei, care a deschis ușa numai de teama vecinilor, care deja începuseră să-și ștească capetele de după uși. M-am îmbrăcat și am plecat. Regu m-a iertat. Târziu, după câteva zile. O iubeam așa răzvrătită cum era. Cred că și ea m-a iubit pe mine. Cât de mult am înțeles doar când, căsătorită cu altcineva, a stat la căpătâiul meu zi și noapte când am avut primul accident de mașină. Nu pot să-ți spun ce a făcut pentru mine, doar află că aveam ambele mâini în gips. Și nu i-a fost nici jenă, nici frică, nici rușine, deși soțul ei era de o gelozie cruntă. Junior, săracul.

Am plâns mult când am pierdut-o pe Regu. Nu-mi părea rău, că doar făcea exact ceea ce o împinsesem să facă, să-și ia zborul. Am pierdut-o undeva prin Germania și ruptura a fost cruntă, aproape că ne-am spus lucruri ireconciliabile. Am răsuflat ușurat a nu știu câta oară, oară. Sunt din nou singur, asta la vedere, că sub carapace sângeram tot. Nu am rezistat nici eu, nici ea, unul fără altul, mai mult de trei zile. Surprinzător pentru ea, pentru

că acolo, în Germania, altcineva îi pune lumea la picioare. Și nu orice lume, lumea de acolo. A fost ca un fel de antrenament pentru o a doua tentativă de dezertare din destinul ei, destin ce o va purta pe culmile gloriei. Din Germania am primit într-o noapte un fax de cincizeci de pagini, în care-mi povestea ce bine e și cât de tare se bucură că a scăpat de țara noastră de căcat. Mi s-au umezit ochii, eram și într-o dispoziție specială, citeam Cărtărescu și făceam primul meu film ca actor de ocazie. Am citit scrisoarea primită pe fax de sute de ori, încercam cu orice preț să deslușesc dorul pentru mine. Dacă era, era foarte bine ascuns printre rânduri. Am răspuns tot cu multe pagini, dar eu nu am ascuns dorul atât de bine ca ea. Îl lăsam să se vadă puțin la fiecare frază, în începutul scrisorii, apoi, după ce am prins curaj, dorul de ea se ghicea la fiecare rând, ca mai târziu, către final, să fie deasupra fiecărui cuvânt, iar la sfârșitul scrisorii să se citească peste tot, chiar și în punctele și virgulele pe care uitam să le pun. După ce l-am trimis, nu am mai dormit. În prostia mea, am crezut că voi primi, răspuns în aceeași seară. Eu nu aveam de unde să o sun să o implor să-mi răspundă, așa că îți dai seama ce disperare m-a cuprins când într-o seară, ajuns acasă, constat că doar o pagină și jumătate zăceau pe jos, jumătatea neterminată și ea, din cauza lipsei de hârtie. Am turbat, mai ales că telefonul suna neîncetat și faxul se chinuia să se cupleze, dar se deconecta automat din lipsă de hârtie. Cunoști starea? Să aștepți cel mai important mesaj din viața ta și tu să nu ai hârtie de fax. Știi că era mijlocul nopții și că nu aveam de unde să cumpăr acel produs de lux pe vremea aia? Nu știi însă că scrisoarea mea, aia cu dorul care se revărsa din fiecare milimetru de cerneală zgâriată pe hârtie, era prima declarație de dragostei pentru Regu, care tocmai plecase din țară să-și găsească fericirea altundeva, tocmai pentru

că eu nu-i spuseseam niciodată, atenție, niciodată, cât de mult o iubeam și cât de mult însemna pentru mine. Tot timpul jucam indiferența, nepăsarea, ba, mai mult, o îndemnam să-și facă planurile de viitor fără mine, care sunt doar în tranzit prin viața ei. Aveam senzația că dacă nu reușește să-mi trimită faxul o să creadă că m-am răzgândit, că nu-mi este dor de ea și că se va îmbarca în naveta spațială, de pe scara căreia încerca disperată să mă contacteze și că dacă nu-i răspund urgent o să decoleze spre arte lumi, colonizatoare pionieri, să populeze cu neamțul ei, armean-gaz Arian, planeta visurilor ei, utopică, dar fără reguli, unde poți să faci ce vrei, chiar și reguli noi, pe care să le schimbi după bunul tău plac. Mă liniștea doar insistența cu care suna telefonul, intra automat pe fax și se deconecta din cauza lipsei de hârtie, semn că totuși exista dorința comunicării cu mine. Credeam că ea personal, sărăcuța, fugită de acasă, insista cu mânuța ei, apăsând de fiecare dată pe butonul SEND. Ce nu știam eu e că ea se ducea la un fax automat căruia îi puneă foile de cu seară și îl lăsa să încerce până când prindea o linie liberă cu România. Asta am aflat mai târziu, când s-a întors, pentru că după ce am spart în noaptea aia depozitul cu suluri de fax, am primit ce-mi doream să primesc, i-am răspuns și, bineînțeles, mi-a părut rău. Ea s-ar fi întors oricum, era hotărâtă, eu mă dădusem de gol în schimb, degeaba, acum știa că o iubesc și de aici a început sfârșitul relației noastre. Cred că nu-i pare rău că s-a întors, pentru că aici și-a găsit fericirea și împlinirea, e drept, după ce a mai căutat puțin. America a determinat-o să știe ce vrea. Cred, nu sunt sigur de nimic, cu Regu totul e o supoziție. Acolo, în SUA, i s-a mai pus o dată totul la picioare, dar nu de către un armean-neamț-necunoscut, ci de ditamai starul de film de lungmetraj pe ecran lat. Și, culmea, chiar așa a și fost. Una dintre multele povești adevărate din viața ei,

nejustificat alterată de puținele invenții, întotdeauna determinate de orgoliul acela monstruos, care o măcina pe dinăuntru, riscând chiar să producă implozia acestei minunate învingătoare înăscute, inutil mărșăluitoare peste cadavre, republicana din Ploiești. Avea forță să transforme minciuna în adevăr, călătorind și în timp dacă ar fi fost cazul, să schimbe trecutul din inventat în realitate, modificând prezentul, oricât ar fi costat. A realizat cât e de importantă și a apăsat accelerația la podea. Când ne-am despărțit, avea o viteză de croazieră extraordinară. După câțva timp l-a cunoscut pe cel care i-a pus turbo și i-a făcut doi-trei copii, l-au mai umblat câțiva la motor și înainte, dar niciunul nu a fost în stare să i-l regleze. Și nici n-au avut știința.

Dar tipul ăsta care a liniștit-o a dovedit ceva răbdare: e greu să încaleci fiara, mai ales când te-a mai trântit de câteva ori, și merita când știi că merită, pentru că sub caroseria ei se ascundea un motor nervos, dar echilibrat. Nu l-au impresionat face-lift-urile anterioare, a scos tot ce nu era original de pe ea, iar acum el o piesă de colecție și ea fericirea.

IX

Sunt singur în casă. Mă irită ideea că, deși sunt liber să fac ce vreau, stau așa ca o moluscă. Ciudat, și pe vremea când eram în Franța, deși veneam dintr-o țară unde totul se închidea la ora 22, după ce am colindat până m-am săturat toate barurile de noapte, m-am potolit, și-mi ajungea doar faptul că le știam deschise, acolo, nonstop, că pot merge să beau ceva la orice oră, dar rar am mai călcat prin ele. Așa și acum. Am o mie de soluții și nu apelez la niciuna. Stau. Mă gândesc. Sau gândesc. Mai zâmbesc, când îmi trec prin minte amintiri, ca astea pe care le-ai citit. Am o seară nostalgică, încă nu știu că am să o sfârșesc la Urgență. Nu știu nici ce o să-mi mai aduc aminte din acest moment încolo. Mă întreb acum doar dacă starea mea de peste câteva ore va fi determinat de ce îmi trece prin cap sau de oboseala adunată în ultimi douăzeci de ani.

Stau, cum știi, nemișcat pe canapea. Nu-mi dau seama dac o fac împotriva voinței mele sau din dorința

mea. Cele ma incredibile hotărâri le-am luat, aparent, după ce am gândit profund situația dar, în realitate, în urma unui impuls de o secundă, secundă astrală care determină schimbări majore de destin. Paradoxal, nu? Știi cum e. De câte ori nu te-ai gândit în momente de răscruce, după ce ai luat o decizie importantă că poate dacă nu ai fi făcut ce ai făcut, viața ta ar fi fost altfel. Mă refer la situația în care efectiv decizia îți influențează viața, nu la raționamente de doi lei cum și: dacă nu suna telefonul, ieșeam la timp din casă, nu pierdeam autobuzul, ajungeam la timp la serviciu și nu mă dădea șeful afara pentru întârziere. Dar ai întârziat și te-a dat afară, da, și nu ai mai putut să o cunoști pe Vasilica, care urma să se angajeze peste câteva zile, și cu care, poate, te-ai fi căsătorit, dacă ar fi cedat avansurilor tale, și cu care ai fi făcut casă bună și copii frumoși, dacă nu te-ai fi despărțit după primul an, după ce ai prins-o cu șeful tău, același care nu te-a dat afară, când ai întârziat, pentru că nu ai prins autobuzul, pe care l-ai ratat din cauza telefonului la care ai răspuns, deși erai afară din casă, tocmai încuiasei ușa și te îndreptai către lift, care putea și el să te întârzie, dacă nu ar fi funcționat ca de obicei, când stai la etajul zece în Drumul Taberei, deci, ce dracu-ți veni să te întorci, să redeschizi ușa, și să răspunzi la telefonul acela, deși știi că nu are cine să te caute la ora aia, dar te omoară curiozitatea, și bine că nu s-a oprit din sunat, exact când ai pus mâna pe receptor, cum se întâmplă de obicei, și ai apucat să emiți ace alo, care, fatalmente, te-a agățat într-o discuție sterilă pe care, din prima clipă de când te-ai prins cine-i la capătul celălalt al firului, ai început să o regreți, mai ales că știi că te va ține la telefon o veșnicie și nu poți să-i spui că nu mai poți să vorbești, ridici capul în sus a disperare, pentru un martor inexistent căruia ai vrea să-i comunici nemulțumirea că întârzii și că nu ai chef nici de discuție,

nici de persoană, și când, în final, după vreo cincisprezece „bineînțeles” și zece „desigur” la rând, alternate de două-trei „fără îndoială”, reușești să închizi fără să fii nepoliticos, și te îndrepti către ușa pe care ai lăsat-o deschisă, de altfel te taie pișarea. Îți treci între picioare servieta pe care nu ai lăsat-o din mână, ca să poți nimeri gaura yalei, și rămâi nemișcat câteva secunde, în gură cu revista pe care tocmai o recuperasei de pe măsuta de telefon, uitată la prima ieșire din casă, gândind dacă te mai întorci o dată să mergi la toaletă sau te ții până la serviciu. Dacă te întorci, întârzii oricum, dacă nu te întorci, întârzii pentru că oricum nu poți să alergi după autobuz cu genunchii apropiați, așa că nici nu mai are importanță în ce variantă te-a dat ăla afară. Ala i-am botezat pe toți cei care fut prietenele sau nevestele altora. Am fost și eu ăla de vreo câteva ori. Dar să revin. Raționamentul de adineauri nu-ți schimbă destinul decât dacă acțiunea se întâmplă în New York, America, și data e 11 septembrie, iar locul tău de muncă e World Trade Center, și din cauza telefonului ăla ai întârziat și nu a mai avut cine să te dea afară, pentru că odată cu turnurile a căzut și nemernicul ăla de șef, care ar fi putut să-ți fută viitoarea nevastă, dacă ar fi apucat totuși să se angajeze și ea, săraca, boarfa dracului. A... Dacă nu te-ai fi întors să răspunzi la telefon, ai fi fost și tu la timp la întâlnirea cu destinul, și Vasilica, săraca, nu ar mai fi avut unde să se angajeze și ar fi rămas fată cinstită toată viața, numai a lui, care, în varianta americană, zace alături de tine sub dărâmături, i-ar fi fost scris să cedeze, așa măritată cu tine, asta în cazul în care acțiunea s-ar fi întâmplat în București, și în cazul în care Vasilica, în ambele situații, ar fi trebuit să vină și să se angajeze în instituția din care ai fost tu dat afară, hai că am amestecat totul mai rău ca viața care le malaxează superprofesionist pe toate. Ai înțeles ceva? Mi-ar fi plăcut

și varianta în care te întorci să te piși, pentru că aș fi putut să-ți povestesc cât de penibili suntem noi bărbații, când ne grăbim și vrem să urinăm fără să lăsăm obiectul pe care le avem în mâini, și cât ne ușurăm le ținem în cele mai imposibile locuri, sub braț, în gură sau chiar sub bărbie. Te-ai văzut vreodată, în baie, cu o revistă în gură, cheile sub bărbie, telefonul între umăr și ureche, cu servieta într-o mână, cu genunchiul ținând capacul care nu stă ridicat singur, futu-i în cur de instalatori care nu știu să monteze un capac pe care să poți să-l ridici, să nu te piși tot timpul pe el, așa că de data asta te piși pe cămașa albă de costum, care a ieșit și ea din probab, când ai scos-o chinuit cu singura mână liberă, și care colț de cămașă a stat ușor ridicat când ți-ai dat drumul, dar a căzut în jet mai târziu, și degeaba te mai oprești că oricum s-a udat. Întrebarea este ce faci. Ți schimbi cămașa pișată, întârzii, te dă afară de la slujbă și pierzi întâlnirea cu Vasilica cea scrisă numai ție și rămâi singur toată viața, sau îți bagi pula, și la propriu, și la figurat, o storci puțin, cămașa, că pe cealaltă o scuturi, nu te mai speli pe mâini, ca să nu întârzii și prinzi autobuzul vieții. Totdeauna m-am întrebat de ce trebuie să te speli pe mâini după ce mergi la toaletă. Logic ar fi să te speli pe mâini înainte de a pune mâna pe mândra pulă. Dacă stai să te gândești bine, ea este cea care trebuie protejată de microbii de pe mână. Intri, te speli pe mâini, după care o scoți, cu mâinile curate, și te urinezi. După care de ce să te mai speli? M-a văzut o dată unii care intrase în budă de la slujbă, după ce începusem să mă piș, și care, observând că ies fără să mă spăl, mă întreabă: „Auzi, voi românii, nu vă spălați pe mâini după ce vă pișați?” „Nu, i-am răspuns, noi, românii, nu ne pișăm pe mâini”. Dar să revin. Pleci cu cămașa udă, suporti disconfortul, dar nu mai întârzii, șeful nu te mai dă afară, vine și Vasilica în două, trei zile, îi faci curte, ea cade, o iei

de nevastă, o prinzi cu ăla, știi porecla, o ierți, pentru că nu poți să trăiești fără ea, sau pentru că ai deja doi copii, și ce o să zică maică-ta că o faci de râs și că o să o arate lumea cu degetul pe scara de la bloc dacă divorțezi. Nu cred în chestii din astea. Cum nu cred nici în posibilitatea ghicirii viitorului. Sau dacă, prin absurd, ar fi posibil, nu cred că ar putea cineva să ți-l comunice. Hai să ne gândim împreună. Să presupunem că cineva poate să vadă viitorul și îți prezice moartea într-un accident de mașină. Ce faci? Dacă ești fricos, stai în casă o viață, sau te ții departe de șosea, te muți la țară sau pe insula pe care nu sunt mașini. Facil, nu? Dacă ești curajos, și nebun pe deasupra, te joci cu șerpi veninoși, sau te lansezi de pe casă cu trei pene înfipte în cur ca Icar, în speranța c-o s-o mierlești demn, aproape de soare, că nu ai cum să te faci terci pe beton, că de trebuie să te calce mașina, așa cum ți-a fost nu numai scris, ci și prezis. Nu poți să știi ce surpriză îți rezervă viața, așa că lasă-te purtat de destinul haotic, savurând secunda prezentă, care frizează, cu subdiviziunea micronului, dacă vorbim de spațiu, și a nanosecunde, dacă vorbim de timp, atât trecutul, cât și viitorul. Da, putem să ne prezicem viitorul singuri, dacă e vorba de viitorul foarte apropiat, uite, de exemplu, cum stau eu așa nemișcat în fotoliu, pot prezice cu siguranță că în următoarele cinci secunde voi bea o bere. Tu îți faci viitorul (unde am mai auzit eu chestia asta?). Lasă-l dracului de destin, că trecutul îl știi, iar pe viitor nu poți sta toată viața cu ochii ca pe butelie, să-ți calculezi fiecare mișcare, pentru că oricum ajungi la câte o răscruce, unde, oricât de bine pregătit ai fi și oricâte informații ai avea, cu toată logica de pe lume, tot o dai în bară și alegi calea greșită, numai așa, ca să faci altfel decât ar fi normal, pentru că toată viața ai ales calea logică și acum îți bagi pula, vrei să vezi cum e, cum e să spui „da” când mintea comandă „nu”, dar pe gură

iese „da”, de te miri și tu; Dacă nu apuci să spui imediat „NU”, am vrut să spun; NU”, nu „DA”, m-a luat gura pe dinainte, rămâi cu „da” și omul de lângă tine, deși știa că răspunsul tău va fi „NU”, se uită lung la tine, spunându-și în gând „mă, ce tare e ăsta, eu nu aș fi făcut niciodată așa ceva”, și continuă acțiunea, conform aprobării tale verbale, convins fii că peste câteva secunde vei ceda și vei spune „nu, am glumit, să ne întoarcem, am spus da doar așa ca să văd cum e, mi-a plăcut să plec cu voi, dar nu am cum”, însă cel mai grav e că știi ce gândește el în acele secunde, știi că el știe că ești de căcat și că ai acceptat propunerea lui doar ca să te dai mare pentru i minute, și că așteaptă cu satisfacție momentul când vei reveni asupra deciziei luate pripit, ca să-ți spună: „Știam eu că nu așa de tare”. „Bine, dom’le, întorc barca, de aia i-am spus da”, deși îmi doream din tot sufletul să pot să fiu slab și să recunosc că sunt de căcat, nu am făcut altceva decât să mă oftic, să strâng dinți și să plec în cea mai extraordinară aventură a vieții mele, de ca să nu văd satisfacția instalându-se pe fața lui. Stai să te lămur Am început să divaghez pe un exemplu general și am senzația am deraiat pe unul particular, de care tu nu ai habar. Eram pe barca unor puști de bani gata în portul din Colombo, SRY LANKA, fostul CEYLON, invitat să iau micul dejun cu ei, înainte să plece într-o nouă etapă din călătoria pe care o făceau în jurul lumii, cu un velier de 22 de metri. Ce ciudat că acum, la 48 de ani, i-am numit puști pe cei care la vremea aceea aveau cu trei, patru ani mai mult de mine. De fapt venisem să o mai văd o dată pe Veronik, cu care-mi băgasem limba în gură cu o seară înainte, și cu care stătusem palavre pe o bancă în marină, până spre dimineață. Erau doi băieți și două fete, plecați din Franța în jurul lumii, de aproape opt luni. Stăteam și beam cu ei o cafea pe punte lăudându-mă cu aptitudinile mele de timonier de regată, povestindu-le că și eu visez să-

mi cumpăr o bărcuță cu care să fac ocolul Pământului, lucru pentru care mi-aș vinde sufletul diavolului. Întrebarea lui Jean Pierre a căzut ca trăsnetul: „De ce nu vii cu noi, dacă tot spui ai trei luni libere și vrei să ajungi în Franța, bașca te și pricepi la navigație, loc avem, cabina de cart e goală, în două, trei luni suntem sigur în Franța, mai avem de traversat Oceanul Indian, de ocolit Africa, și prin Gibraltar în Mediterana și gata”. Îți dai seama ce propunere? Cred că, de fapt, a făcut-o pentru că era sigur că o voi refuza, mai ales că din discuțiile purtate cu Vero noaptea trecută aflatam că, inițial, ei au plecat în cuplu, ea cu J.P. și Bea cu Vincent, dar că pe parcurs ei s-au despărțit, fiecare cu a mă-sii, de aceea ea mi-a permis să o sărut la dans de față cu el, care de altfel a și plecat însoțit de o mulțime superbă cu care se tăvălise în ring toată seara. Voia să pară generos cu cel pe care îl bănuia că i-o pusese fostei iubite, M-am uitat la el și am gândit „nu, mulțumesc, am și eu avion peste o oră pentru Delhi, și de acolo legătura pentru Franța”, dar gura mea spurcată a răspuns „da, de ce nu”, mai mult ca să-i dispară lui zâmbetul ăla de satisfacție, de aventurier inegalabil, care-i în stare doar el de asemenea aventuri. Atunci a început șahul său, mai bine zis, pokerul. „OK”, a zis el și a și început să se pregătească de plecare. Ceilalți se uitau muți la mine și, din când în când, întrebători la el. Nu doream să plec cu ei, nu știu cine dracu’ m-a pus să spun da. Știam că voi renunța cât de curând, doar mai erau câteva minute bune până la plecarea efectivă, dar mă lăsam purtat de acest joc pentru că-mi plăcea senzația de libertate pe care mi-o dădea decizia asta temporară, cum ar fi dacă. Mai grav e că am început pe bune să-mi analizez situația, chiar aveam trei luni la dispoziție, dat fiind că am lucrat departe de țară aveam dreptul la recuperare, care s-ar fi întins la mai mult de trei fucking luni. Îl mai las puțin și după aia îi

spun că a fost o glumă. M-am răzgândit, e dreptul meu. Așa am să-i spun. Mă enerva că se uita, robotind, din când în când, la mine, ca și cum ar fi știut că mă voi răzgândi. Termina câte o etapă, cum ar fi alimentarea motorului de tranzit portuar, sau întinderea trotelilor, după care, își punea mâinile în șolduri, parcă întrebându-mă: „Ei, te-ai răzgândit?” îl mai fierb puțin, îmi ziceam de fiecare dată. Despre reacțiile celorlalți îți povestesc mai târziu, altă dată sau niciodată. Numai despre Vero țin să-ți spun că părea fericită și mândră de mine că su’ni un tip atât de hotărât. A venit momentul cel mai greu. Am terminat cu pregătirile de plecare. Spun am terminat, pentru că la ultimele activități l-am ajutat și eu, mai mult ca să par interesat de plecare și să-l bag în ceață puțin pe J.P. Acum e acum, mi-am zis eu și cred că și el. Trebuia să ridicăm ancora și, înaintea ei, puntea. S-a îndreptat către ea, a apucat-o dintr-o margine, și s-a uitat mine întrebător: „Te-ai hotărât? Rămâi sau cobori?” Era un bărbat bine J.P., frumos, cu o dantură de excepție, cu un zâmbet de american, și bronzat arid cu riduri mari și prelungi în jurul ochilor de la statul în soare fără ochelari, cu buzele prea roșii, probabil la mușcăturile mulatrei de aseară. Se uită de jos în sus la mine evident orbit de strălucirea mea, nu de soarele puternic de dimineață, ușor aplecat, mișcând sprâncenele de jos în sus, interogativ. Mă domina. Deși eu eram în picioare și el aplecat, vedeam mușchii cum zvâcnesc de fiecare dată când încerca să ridee puntea, semn că trebuia să mă hotărâsc. Nu puteam să capitulez acum. Tot jocul meu s-ar fi dus de râpă. Dar asta era, eram înfrânt de cineva pe care n-o să-l mai văd niciodată în viața mea. Mă enerva deja jocul ăsta fără cuvinte. Știu și că a decis plecarea mai repede doar de dragul jocului și mai știu că nu făcuseră toată aprovizionarea, asta de la Vero care îmi povestise de cu seară, când încercam să-i bag mai

mult decât limba în gură, că ne-am put vedea a doua zi, înainte sau după ce se întorcea de la aprov zionare. Și când am sosit, eu i-am trezit, ca să-mi iau la revedere. Acum plecam cu coada între picioare. Mi-am pus rucsacul în spate și m-am îndreptat spre pasarela de care se ținea J.P., fără să uit nici în dreapta, nici în stânga, hotărât să dispar cât mai repede și când am ajuns în dreptul lui, i-am dat lovitura de grație. M-am aplecat, am pus mâna pe cealaltă parte a punții, și am tras-o pe barcă. El nu a avut ce să facă, m-a ajutat. Nu știu cum și când mi-a venit impulsul ăsta. A fost surprinzător și pentru el, și pentru mine. Acum, problema era la el. El trebuia să se facă de cacao și să-mi spună: „Știi, de fapt, nu poți să mergi cu noi”, bla bla. Dar crezi că el s-a lăsat mai prejos? M-a străpuns cu doi ochi albaștri spălăciți, a pornit motorușul de cincisprezece cai și spre uimirea tuturor, am ieșit din port. La fiecare ponton depășit, spaima creștea în mine. Priveam cu deznădejde fiecare șansa care trecea pe lângă mine, șansa de a rămâne pe uscat. El privea mândru [n față, nici măcar nu mă mai băga în seamă. Știa că în curând voi bâzâi să fiu lăsat la mal. Acum câteva minute eram sigur pe mine, eram sigur că va ceda. Ceilalți trei se uitau când la mine, când la el, șușotind între ei. Dintr-odată mi-a venit liniștea. Vreau, să văd până unde merge, la urma-urmei eu am tot timpul din lume, de fapt e problema lui, el o să piardă timp cu întorsul din larg, dacă trecem și de ultimul ponton pe care mă mai putea abandona. Aveam la mine periuța de dinți, trei chiloți, două șorturi, un hanorac de ploaie o pereche de teniși și niște sandale paradite. A, am uitat cele trei T-shirt-uri, dintre care unul pe mine. Și mai era și o carte de credit care expira într-o lună. Dar eu nu știam asta atunci. Mai aveam niște bilete de avion emise de agenția la care lucram, dar, din păcate, cu dată fixă, și numai pe liniile

aeriene partenere. M-am relaxat dintr-odată și l-am întrebat pe J.P. unde pot să-mi pun rucsacul. Nu am aflat decât în ultima zi petrecută pe barca aia ce gândea de fapt J.P. Ultima dată când m-am mai gândit să-i spun: „Gata, moșule, ai câștigat, du-mă la mal”, a fost când orizontul a devenit apă. De mine s-a ocupat Vero, mi-a arătat cartul, mi-a făcut instructajul cu apa potabilă și generatorul de curent. Cred că disperarea și regretul m-au cuprins când s-a lăsat seara. Până atunci am sporovăit, ne-am împrietenit, am aflat mai multe decât în seara când ne-am întâlnit prima dată, asta cu două zile înainte, pe terasa unui restaurant indian, când ei patru se uitau fascinați la mine cu câtă dezinvoltură comand, știind toate felurile pe de rost. De altfel așa au și intrat în vorbă cu mine, cum se face că, european fiind, comand fără listă și bașca mai și întreb dacă tika masalla e de pui sau de miel. l-am ajutat și umilit în același timp cu cunoștințe mele despre bucătăria indiană, le-am povestit cum am aterizat în India din greșeală, că am înlocuit un coleg care se îmbolnăvise deși am venit de la Paris pentru o săptămână, uite că stăteam de mai mult de trei luni. De ce? Pentru că după prima săptămână m-au rugat să mai rămân una, după care mi-au comunicat că am fost promovat șef de destinație și că îmi trimit bani să-mi cumpăr tot ce-mi trebuie, și că nu mai trebuie să mă întorc. Ei știau că eram superdisponibil. În vremea aceea, eram ca un doctor care făcea toate gărzile, nu eram căsătorit, nu aveam prieteni și cu bonusurile pe care le primeam îmi rotunjeam perfect veniturile mele de imigrant. De aia am și rămas în India. Ei au fost mai impresionați de franceza vorbită de mine, care li se părea perfectă într-o țară în care toată lumea vorbește mai mult engleza, pe care ei abia o rupeau, l-am ajutat să-și comande de mâncare și, după ce gustau, dacă le plăcea, eram atât de mândru, de parcă aş gătit-o eu. Ușor mi-am

intrat în rol și în foarte puțin timp m-a oferit să le fiu ghid, că de asta știam cel mai bine. Eram de aproape trei zile în Colombo, așa că eram profesor. I-am dus peste tot, pe unde eu mai fusesem doar cu câteva zile înainte, iar ei m-au invitat la masă, să-mi răsplătească amabilitatea, după care am ieșit cu toți la discotecă unde am aflat cam tot ce se poate afla într-un poluat de decibeli. Că sunt din Bretagne, că tatăl lui J.P. e doar bogat, fiind supranumit și „regele zahărului”, că barca e a lui și că plecaseră în jurul lumii cu vreo opt luni în urmă, că navigau mai mult costier, totul sau aproape totul, pentru că singura chestie care mă intriga era faptul că J.P., care se anunța iubitul lui Vero, nu rata nicio ocazie, vreau să spun nicio fustiță care trecea prin dreptul nostru. Eram nedumerit și de atitudinea lui, dar mai mult de a ei care se încolăcea de gâtul meu la dans, de parcă eu urma să dorm cu ea în seara aia, nu J.P. După care se așeza din nou lângă el, și cum acolo i-ar fi fost locul. Eram destul de destupat la minte mai auzisem eu de chestii din astea cu relații moderne, dar nu eram încă pregătit pentru una. Ți-am povestit că am fost și eu ăla de vreo câteva ori, dar niciodată cu el de față, așa că, deși mă atrăgea Vero, nu îndrăzneam să atac, cu toate că J. P.-ul meu dispăruse de mult cu o țigancă frumoasă. După discotecă, i-am condus până la barcă, și atunci m-am căcat pe mine, la figurat, când am văzut o frumusețe de velier. M-au invitat să mai bem un ceai pe punte, doar eram în patria ceaiului, pe mine interesându-mă mai mult dacă J.P. care dispăruse cu o oră mai devreme, era pe barcă cu țiganca sau nu. Am tras de timp și de ceaiul ăla până când a apărut și omul meu. Din burta bărcii, bineînțeles, și cu țiganca după el. Ea nu știa nicio limbă. M-a întrebat pe mine J.P. dacă știu puțin hindi, După care am luat-o eu cu mine, că tot plecam din marină către hotelul meu. Oricum aflasem cel mai important lucru în ceea ce mă privea. Vero

era singură și disponibilă pe deasupra. Am simțit când ne-am luat la revedere. Mi + a șoptit să vin a doua zi să o iau la 10 ca să mergem la plantații împreună, doar noi doi. Gândul că, clacă tot o iau pe țigancă cu mine cu taxiul, să o sui puțin și călare pe mistreț mi-a dispărut când am simțit buzele lui Vero pe colțul buzelor mele. A doua zi la prânz am fost acolo. Am răpit-o pe frumoasă, apropo, m-am luat cu vorba și nici n-am apucat să ți-o descriu. Era frumoasă, gata, asta e tot. Nu are rost să-ți dau detalii, ai încredere în mine, ghicesc o gagică mișto și în palton, după colț, în întuneric, și ce aş putea să-ți spun despre piele, despre sâni potriveți în perfecțiunea lor obraznică, care împungeau nesimțiți bluzița aia semitransparentă de mătase sălbatică, despre coapsele arcuite elipsoidale, sau despre buzele răsfrânte, cu dungulițe roșietice de coacăze sângeru, una lângă alta, atât pe cea de sus, cât și pe cea de jos. N-am vrut să-ți spun nici că ochii erau verzi, spălăciți de atâta vânt și soare, iar părul, cândva grâu, era acum aproape alb, și cădea drept pe lângă un gât frumos, lung și demn înfipt în niște umeri despre care vreau să-ți vorbesc mult. Dar nu acum. Acum sunt încă timorat de prezența lui J.P., căci ne-au găsit în toamna zilei, exact când ne întorceam de pe plantații. Eu o țineam de mână și nu știu de ce i-am dat drumul vinovat când l-am văzut pe el. M-a încurajat golănește, un fel de „bagă-te, bătrâne, e loc”, dar parcă totuși nu puteam să o țin de gât în prezența lui. Am mâncat iar împreună, te-ai prins, că mai erau doi pe care eu nu-i mai bag de mult în seamă și nu o să o mai fac nici de aici încolo. Nu am putut să nu-mi exprim admirația față de bărcuță toată seara le-am povestit despre aventurile mele de pe Siutghiol, care pentru ei devenise Marea Neagră. Cred că posesia bărcii, pe care nici măcar nu mi-o doream la vremea aceea, mă făcea atât de stingher în fața lui. Parcă atunci a apărut prin propunere de „hai cu

noi", „loc avem", „noi ne-am cam plictisit de navigat" etc. etc. Toată seara ne-am ținut de mână pe masă ca doi liceeni cu părinții la restaurant, iar când am ajuns la dans în disco, am reușit chiar să-i fur câteva săruturi atunci când el se uita în altă parte. Ne-am plimbat toată noaptea și am aflat printre săruturi că de câteva luni bune erau ca și despărțiți, dormea mai mult în cart, și că abia acum, că mă întâlnise pe mânăie, nu mai regreta decizia luată la Brest, mai mult la beție, să plece cu prietena ei și cu cei doi prințșori în jurul lumii cu vapor Clasic, ea abia terminase o relație și dorea cu tot dinadinsul să uite, el, speriat de o călătorie atât de lungă fără păsărică, a luat-o mai mult ca să fie acolo la pachet. Când s-a lăsat seara, cum ți-am spus, am intrat în panică pe bune. La puțin timp după ce am ieșit în larg, gândul că am făcut ceva extraordinar m-a făcut să mă simt bine. Chiar foarte bine. Eram eliberat și mândru, nu neapărat datorită victoriei asupra lui J.P., ci mai mult asupra mea. Deși îmi părea rău, în principiu, de hotărârea luată, perspectiva unei călătorii pe mare mă făcea să mă încing. J.P. avea o atitudine extraordinară și, într-un târziu, mi-am dat seama că lui, în realitate, i se rupea dacă eu vin sau nu cu ei, dar, dacă tot luasem hotărârea asta, m-a ajutat să mă acomodez cât se poate mai bine. Parcă mi-e și frică să-ți povestesc despre prima seară. Am navigat vreo șapte ore, timp în care țărmlul s-a jucat de-a v-ați ascunșetea cu noi, activi fiind doar eu și J.P. care parcă ne cunoșteam de o viață. Eu încercam să-i arăt că sunt mai bun decât spera el, să-l fac într-un fel să nu-i pară rău că am venit cu ei, Vero se arăta, grijulie atât cu mine, cât și cu el, iar ceilalți doi își vedeau de plaja tor. Hotărârea de a naviga și noaptea a căzut ca un trăsnet peste noi toți. M-am oferit să rămân eu de cart, dar am fost rapid eliminat de lipsa de experiență și necunoașterea pilotului automat. Așa că J.R. s-a instalat în

cart, trimițându-ne pe mine și pe Vero în aceeași cabină. Simțeam că ceva nu-i în regulă dar nu mă puteam împiedica să nu mă bucur că voi petrece o noapte cu buzele alea sângerii. Nu s-a întâmplat nimic în noaptea aceea, și nici în nopțile următoare, nu pentru că nu ar fi vrut ea sau nu aş fi putut eu. Pur și simplu. Nu puteam să pun mâna pe ea fără ca să nu se declanșeze crisparea, atât la mine, cât și la ea. În plus, niciodată nu știam dacă J.R. doarme sau nu, intră sau nu peste noi, și câte și mai câte. E clar, mi-e firiță să-ți povestesc cum a fost în prima seară. Mi-e frică, pentru că nu vreau să-mi aduc aminte de disperarea care m-a apucat când s-a lăsat noaptea. E cumplit să treci de la o viață activă la o viață de prizonier. Pentru că senzația este de pușcărie. Nu mai știam cum să mă port cu Vero, trecuse prea puțin timp de când ne mozeleam, nu eram un cuplu, nu ne cunoșteam aproape deloc. Știi cum e să nu ai ce să faci zece ore pe zi? Ți se pare că-ți pierzi timpul fără rost, ai timp să te gândești la tot ce nu te-ai gândit o viață. Te apucă disperarea, cel mai tare din cauza faptului că ești conștient de ce urmează, îți dai seama de cât timp în care nu poți să te miști decât într-un spațiu restrâns va să vină, ai energie de consumat și nu ai cum să o irosești, cauți să descoperi locul și înnebunești când realizezi că în două ore ai parcurs și reparcurs fiecare cotlon, te irită și faptul că ceilalți sunt deja imuni la genul ăsta de criză și vegetează, fără probleme, ba la soare, ba la umbră. Mă mai răcorește din când în când câte o mângâiere a lui Vero, parcă pe tot blat, parcă nici ea nu are curaj să mă atingă de față cu J.P.-ul cel i trudit. Gagiul se pricepea pe bune la navigație. Aveam ce să învăț de la el și am și făcut-o. Nu am pus geană pe geană și am avut ocazia să-mi revizuiesc părerea despre mine și situația în care sunt.

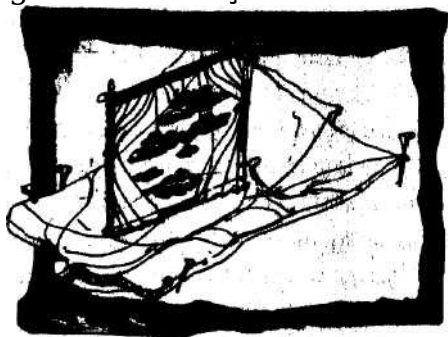

Am hotărât ca, imediat ce se face dimineață, să-i spun lui Vero că m-am decis să plec, de parcă aş fi putut să cer să oprească puțin barca și să o iau cătinel pe apă, știi tu cine, persoană importantă, becher, nu dau nume. I

Bineînțeles că atunci când s-a decis să se deșurubeze din poziția răsucită în care dormea, ocupând tot patul, care oricum nu era prea mare, toată noaptea în diagonală, cât să nu poți să-ți găsești un colțișor de odihnă, stai așa, că-mi place ce-mi aduc aminte, adică cum dormea Vero și vreau să-ți povestesc și ție. Era foarte înaltă, avea peste 1, 80. Tenul era cărămiziu, nu știu dacă din naștere sau din cauza lunilor petrecute pe barcă, în soare și vânt, pentru că am uitat să-ți spun că toată lumea făcea plajă fără costum. Da, fără nimic, dacă cumva te-ai gândit la topless, fără nimic și băieții, și fetele. Cum să mă prind dacă pielea lui Vero era albă, dacă nu puteam găsi contrastul dungii de la sutien sau chiloți. Revin. Ai văzut cum lucește ciocolata în reclame, motorină nu alta, așa lucea și Vero, în lumina de veghe a bărcii, împletită în cearșafurile albe de damasc subțire și răcoros. Cred că lucea și datorită cremei cu care se dădea câte o oră în fiecare seară, poate și din lipsă de altă preocupare, dar sigur și din cauza soarelui în care se bălăcea toată ziua. Avea o poziție ireală, parcă era fracturată, așa de nefiresc îi stăteau mâinile și picioarele. Nu avea niciun fir de păr pe corp. Nicăieri, adică nici măcar acolo, unde parcă ar fi trebuit doi, trei cârlionți necopți. Câteodată, traversa patul ilegal, nemailăsând

celui de lângă ea decât opțiunea jumătate în pat, jumătate pe jos. Atunci coboram de tot din pat și începeam să o privesc. Pe barcă nu dormi niciodată cu lumina stinsă. Trebuie să ai o sursă mică de orientare. Luminița aia neadormită, (cum prindea ocazia ochilor mei) începea să zburde pe corpul ei fără încetare până când închideam ochii. Eram convins că se retrage să se odihnească puțin în beculețul ăla de veghe, montat undeva în plafon, dar de fiecare dată când redeschideam ochii era acolo la datorie, neobosită, făcând ture în sus și în jos, de pe sâni pe coapse, de pe coapse pe umerii ăia superbi și, din când în când, în funcție de poziția ei, se cuibărea puțin și între picioarele ei, neglijent desfăcute, puțin, nu mult, cât să mă facă pe mine gelos, după care începea din nou alergarea. Mă uitam la ea, la lumină, dar și la ea, la Veronik, amândouă strălucitoare, și lucirea, și femeia. Și închideam, și deschideam ochii, doar, doar o prind odihnindu-se. Pe luminiță. Zâmbesc și acum, când mi-aduc aminte cât de penibil a început povestea asta. În primele zile, stătea toată ziua în curu' gol pe barcă, dar seara, când treceam la culcare, își punea chiloți și tricou pe ea. Arta cu chiloții. Ziua mi-era jenă să mă uit după ea, așa că noaptea nu mă mai săturam să o tocesc cu privirea. Am privit-o nopți întregi. După prima săptămână am început să mă potolesc. Nu mă refer la privit, ci mai mult la starea mea. Eram calm, resemnat și indolent la tot ce se întâmpla în jurul meu. Făceam cele mai multe carturi. Atunci a început și ea să rămână peste noapte cu mine. Nu ne futeam, vorbeam vrute și nevrute, priveam ore în șir cerul, fără să scoatem un cuvânt. Din când în când, ea mă întreba de România. Era foarte curioasă. Începeam câte o poveste pe care o lungeam câte trei, patru zile. De multe ori, mă opream pur și simplu din povestit și tăceam câte o oră sau două. Ea nu mă întreba nimic. Stătea cuibărită la pieptul meu în

puloverul ăla prea mare pentru ea, cel mai probabil al lui J.P., și privea nicăieri. Nu, m-am răzgândit, eu priveam nicăieri, nu ea. Ea privea cel mai des cerul și socotea stelele căzătoare. Sau poate totuși invers. Puteam să continui povestea a doua zi, tot noaptea la cart, din senin, fără să mi-o ceară în mod expres, sau după o săptămână după câte o pauză lungă. Nu era nevoie să spună decât „și... la care eu reluam povestea exact de unde o lăsasem, de parcă doar de câteva secunde firul se rupsesse. Ne înțelegeam din simțiri.

X

Hotărârea era luata. Coborâm amândoi în Antahanarivo. Nu eram foarte sigur dacă e cea mai bună soluție, dar de data asta trebuia să-i dau o lecție îngâmfatului ăla de J.P. De Vero nu mă atinsesem încă, deși frigeam amândoi ca lava. Cred că asta îl și oftica cel mai tare pe J.P. Ne-a supravegheat din prima secundă. Convingerea că între noi nu s-a întâmplat nimic nu a avut-o decât după ce i-a confirmat prietenul lui cel mai bun, care în urma acestei călătorii a luat decizia să se însoare cu Bea sau cum naiba o chema pe cealaltă cu care navigam de aproape o lună și cu care nu mă înțelegeam deloc. Bea era tot un fel de rapandulă ca și Vero, la urma-urmei. Plecaseră cu golani ăștia doi, aproape înțeleși să nu-și facă greutăți unii altora și se pare că la începutul expediții

menajul era a quatre, chiar dacă inițial se stabiliseră cuplurile. Din câte mi-a povestit Vero, în euforia plecării nu mai conta cine cu cine ajungea în pat noaptea, mai târziu, rămânând chiar toți patru în același dormitor. Separarea a început când prietenul lui J.P. s-a a îndrăgostit de Bea, știi cum e, asta vine fără să te anunțe, chimia dintre ei a fost determinantă și omul s-a trezit că-i gelos și că nu-i cădea prea bine când J.P. O lua pe la spate și-l privea în ochi, confirmându-i cât de bună e din priviri. J.P., nemernicul, s-a pris și, din cauza asta, chiar dacă șerpuiau toți patru în pat, insista mult t asupra ei și de regulă termina în ea sau pe ea, spre disperareea celuilalt, care imediat după ce termina J.P. O lua și el la ciocane, până își dădea drumul. La un moment dat Bea a început să nu mai participe la partuză, pe motiv ba că-i obosită, ba că-i răcită. La prima absență, i-au pus-o amândoi lui Vero, care s-a bucurat și ea de puțin mai multă atenție, acum că lipsea Bea, dar ce vrea să-ți spun e că Bea nu se ridica nici pe departe la nivelul lui Vero, care dacă-ți mai aduci aminte era un cal de rasă superb, cum numai în reviste mai vezi. Și Bea era bună, nici vorbă, dar știi cum e în viață, când ceva are cerere, îi crește cota. J.P. i-o trăgea mai mult lui Bea doar pentru că se prinsese că ăluilalt îi place de ea și vrea s-o scoată din circuit. Ălălalt voia numai cu Bea, pentru că + i plăcea de ea, și uite așa bunătatea asta de Vero rămânea nefcutută doar dintr-o conjunctură nefavorabilă. După care ăla nu a mai apărut la futut. Stătea numai după curul lui Bea, care, culmea, dacă tot și-ar fi dorit o relație, și-ar fi dorit-o cu J.P., care era și mai frumos, și mai bogat. Nu mai știi dacă ți-am spus că J.P.-ul era ca materialul. Dar pentru fetele astea, orice șansă e bună, așa ci s-a mulțumit și cu locul doi. I

A răbufnit într-o dimineață, Eram în cart, adormit, cu Veto spânzurată de gâtul meu. Eram morți de oboseală.

Toată noaptea povestisem. Mai mult eu. Îți tot repet că nu am atins-o pe toată perioada cât am stat pe barcă, ca să nu uiți, și dacă-l întâlnești vreodată pe nemernicul ăla de J.P. să nu crezi o iotă din varianta lui. Nu ne-am futut și pace. La început s-a luat de mine, că le pun viața în pericol, că suntem în zona de coastă și balizarea trebuia urmărită vizual, și că velierul lui costa o cârcă de bani, aici avea dreptate, puteam să-l paradesc serios dacă ne urcam pe vreo stâncă. După care a luat-o pentru a nu știu câta oară pe Vero la ședințe interminabile, despre relația lor, gagiul suferind dar de sindromul bărbatului căruia nu-i vine să creadă că „iubita” lui a optat pentru altul. Sau poate de sindromul „doar când nu mai ai ce ai avut începe să-ți pară rău”. Mai încercase și înainte să o convingă să revină la el, evident numai ca să-și demonstreze că e cel mai tare din parcare, dar Vero era fermă, nu mai dorea cu niciun chip să se mai reîncurce cu el. Vero a înțeles totul despre ea și despre cum să-și trăiască viața pe viitor, așa că l-a mai refuzat odată cu fermitate. Atunci cred că a luat foc. „Bine”, a spus, convins că eu sunt autorul moral al refuzului ei, „atunci el”, adică eu, „coboară la prima”. Parcă eram în tramvai. Sincer să fiu, nu mă așteptam să fie atât de hotărâtă, pentru că știi ce i-a răspuns: „Dacă pleacă el, plec și eu”. Asta l-a amuțit și iritat la culme: „Atunci, luați-vă boarfele și dispăreți amândoi”, am auzit eu răbufnind din cală, „diseară suntem în Madagascar, n-aveți decât să coborâți împreună”. Am înlemnit, mai ales că nu știam ce să mă fac cu ea, mi se părea o responsabilitate prea mare pentru mine, să am grijă de mai mult de o persoană, adică eu. A venit imediat la mine și mi s-a aruncat în brațe. Eram total nepregătit și parcă nu aveam curajul să o țin și eu în brațe. Ea hohotea de plâns atârnată de mine, iar eu stăteam inert, cu mâinile pe lângă corp, fricos de căcat, nici măcar să o consolez în

brațe nu aveam curaj. Mi se părea că nu am nicio obligație din moment ce nu o futusem. De căcat. Eram de căcat. Pe o femeie o protejezi la necaz, chiar dacă părerea ta despre ea nu este dintre cele mai bune, mă refer la faptul că nu ai lua-o de nevastă știind că s-a întins cu ăia doi toată expediția, dar cum poți să fi atât de laș și să o lași să sufere tocmai când face gestul suprem pentru tine? „Coboară el, cobor și eu”. Mișto. Nu știu câte gagici ar fi făcut chestia asta. Și uite că ea, pe care am făcut-o rapandulă mai sus, era în stare de așa ceva. Și nici nu cred că era îndrăgostită de mine. Era doar o chestiune de principiu, probabil. M-am uitat în preajmă și când am rămas singur pe punte, am mângâiat-o și eu pe păr. Penibil. Nu știam să fiu tandru, nu știam să asum. Am încercat să o conving să renunțe la ideea ei, voi coborî doar eu, să-și vadă de viața ei, să ajungă înapoi acasă și acolo să ia hotărâri majore. „Nu înțelegi că eu cobor oricum, imbecilule, s-a răstit ea în franceză, „rămâi tu cu el, sau coboară, fă ce vrei tu, n-am nevoie de niciunul dintre voi”, și s-a încuiat în toaleta de la living. Bea a încercat câteva ore să o convingă să iasă și de-abia când a apărut portul în zare s-a decis. J.P. a sărit imediat să profite de scandalul dintre noi, i-a spus că-i pare rău și că regretă că m-a trimis pe uscat, că a fost un moment de rătăcire, că își cere scuze atât mie, cât și ei. Ea își făcea bagajele fără să scoată un cuvânt. J.P. se învârtea penibil în jurul ei, încercând să o convingă să renunțe. Eu priveam ca prostul, știam că voi coborî, lucru pe care îl așteptă de aproape o lună jumătate. Problema mea era că nu eram pregătit să înfrunt lumea altfel decât singur. A venit la mine fără fandoseli și mi-a spus: „Bătrâne, îmi pare rău, nu știu ce m-a apucat, te rog, hai să ducem la capăt ce am început. Mai avem puțin, într-o lună jumate suntem acasă la Marsilia. În trei zile suntem în Africa de Sud, după care o tăiem direct

fără escală până la Abidjan, în două săptămâni suntem acolo, după care mai oprim la Dakar și imediat ajungem în Gibraltar. De acolo în trei-patru zile suntem la Marsilia. Abia acum vine partea mișto, numai «purtătoare», și te las să mergi cât vrei”. „Știu, bătrâne, și mie îmi pare rău, credeam că totul între voi s-a terminat, nu am vrut să mă bag peste tine, și oricum între noi nu a fost nimic”, voiam să-i răspund, dar nu am mai apucat, și bine că nu am mai apucat, că mă făceam și mai de căcat decât eram, pentru că a apărut ambarcațiunea de pază de coastă să ne verifice actele. Am profitat de plecarea lui pe naveta rapidă și am schimbat atitudinea cu o sută optzeci de grade. Am apucat-o de mână, deși a vrut să se eschiveze, am tras-o către mine și i-am spus: „Știi ce te așteaptă? Sau mai bine zis ce ne așteaptă? Ești în stare să înfrunți Africa, în necunoscut? Știi cine sunt eu? Cât de bine mă cunoști? Ai încredere în mine? Dar în tine? Ce aștepti de la mine?” și câte și mai câte întrebări puse sau gândite, nici nu-mi mai aduc aminte. Când s-a întors J.P. eram amândoi ca doi mateloți la provă scrutând marea fără să scoatem un cuvânt. Ea nu mi-a răspuns la niciuna din întrebările puse. Eu bagaj, cum bine știi, nu prea aveam, așa că rucsacul meu era gata de drum în mâna mea. Cu fesul ăla marinăresc pe cap și cu tricoul vărgat era și mai frumoasă, parcă era un manechin dintr-o prezentare a lui Jean-Paul Gaultier. Vântul îi spulbera pletele ce-i ieșeau de sub fesul de lână, iar lacrimile i se prelingeau pe obraji, împreunându-se în bărbie, de unde picurau rar pe podeaua de tec încinsă, pe care soarele puternic nu le lăsa să rămână mai mult de câteva secunde. „Deci, coboară cineva?”, întreba ofițerul șalupei de pază de coastă, văzându-ne cu bagajele în mână. DNA sau NDU s-a auzit, pentru că eu și Vero am spus DA exact în momentul în care J.P. a răspuns răspicat NU. Ca în bancul ăla cu Bulă la școală, când profesoara

zice: „Bună dimineăta, copiii”, și din clasă se aude: „Bună dimineăta mea!” în fiecare zi la fel, până când Bulă lipsește de la școală. Atunci profa i-a rugat pe copii ca a doua zi când îi va saluta să nu mai răspundă nimic. Zis și făcut. Revine Bulă la școală, profesoara salută și din ultima bancă se aude răspicat: „Du-te-n pula mea! „Asta ai fi înțeleș dacă erai cumva și tu pe barcă, ascuns, ca să mă verifici pe mine, dacă am fost într-adevăr acolo. Știu că mă bănuiești că am inventat toată povestea asta, dar nu pe barcă ar fi trebuit să te pitești ca să mă prinzi cu mâța-n sac, pentru că pe barcă nu s-a întâmplat nimic de necrezut, de-abia de încolo vin povești incredibile, așa că găsește-ți loc în rucsac sau în capul meu, dacă vrei să mă verifici și să traversezi Africa cu mine și cu Vero în cârcă.

Când vă hotărâți, vă prezentați la punctul de frontieră din marină, ne-a comunicat ofițerul pazei de coastă, vădit plictisit și el de ultima tentativă a lui J.P. de a o convinge pe Vero să nu mai plece. Pentru că imediat ce a văzut-o cu bagajul în mină, a luat-o deoparte și a început să-i promită totul, numai să renunțe. Mă uitam la ei și nu știam ce să fac. Să mă bucur dacă rămâne sau mă bucur dacă vine cu mine. La un moment dat, J.P. s-a lăsat în genunchi și a îmbrățișat-o ținându-și capul lipit de mijlocul ei, stătea nemișcată în picioare, înfruntând vântul ce nu reușea să miște mai mult decât pletele. Aproape că mi se făcuse milă de J.P. Eram sigur că Vero va coborî cu mine și mă ofticam că nu vrea să rămână cu ei. Mi-ar fi fost mie mult mai ușor să mă descurc fără ea. La un moment dat, Vero a început să-l mângâie pe păr. Parcă plângea și mai tare. Vântul a început să-i smulgă și din lacrimii, a căror traiectorie o urmăream, curios să văd cum se topesc în contact cu tecul fierbinte. Nu am reușit să prind niciuna în flagrant. Atunci am început să sper că totuși Vero se va răzgândi și va rămâne cu ai ei. Când s-a prelinș și ea în

genunchi și s-au îmbrățișat, am avut primul sentiment contradictoriu. Parcă nu-mi mai părea de bine că rămâne pe barcă. Ce dracu' se întâmplă cu mine? Până acum mă rugam la Dumnezeu să se hotărască să rămână, acum, când în sfârșit apar ceva șanse de împăcare, viermele geloziei mă face să-mi pară, parcă, rău că o las acolo. Era a foarte frumoasă, așa îngenuncheată și îmbrățișată. Mă uitam mut la cea cu care petrecusem nenumărate ore în nopțile de cart, pe care o mângâiasem fără să o admir, o ținusem în brațe fără să o sărut și căreia îi povestisem toată viața mea din România prerevoluționară câteodată cu lux de amănunte. Celălalt cuplu se pregătea de manevră. Eram sub vânt de câteva minute bune. De acostat era imperios necesar, pentru că eu trebuia să cobor cu orice preț, Au rămas așa, îmbrățișați, până în marină. Nu au scos un cuvânt. Plângeau și se mângâiau de câteva minute bune. Nu-mi mai aduc aminte dacă am stat vreodată atât de mult nemișcat. Bea a început să-l ajute pe celălalt francez, parcă Vincent îl chema, la manevrele de acostare. Se vedea clar că o făcea pentru prima dată, dar nu conta pentru ea cât de greu îi e, trebuia să se acosteze urgent, înainte ca Vero și J.P. să se desprindă din îmbrățișare. Imediat după ce au pus puntea, e drept, chinuindu-se îngrozitor, mai ales că eu nu am participat intenționat la manevre, au venit amândoi lângă mine și mi-au făcut semne deloc discrete pentru mine și evident fără să fie văzute de cei doi, să mă car. Eram neclintit, mă uitam la ei și nu-mi venea să cred. Eram îndrăgostit de Vero. Mă îndrăgostisem de ea în ultimele treizeci și cinci de minute, cât a durat călătoria până în marină. Mi-am dat seama că pierdusem o bătlie pe care nu dorisem să o câștig niciodată de fapt, dar de care-mi părea rău. Fusesse a mea, dar m-am speriat de ea sau de faptul că nu voi fi în stare să mă descurc însoțit. Nu cunoscusem viața în doi

până atunci, nu știam că e mult mai bine în doi când ai probleme decât când ți-e bine. Am decis să mă predau și să plec, dar totuși nu puteam să o fac așa, fără să-mi iau rămas-bun. Când m-am îndreptat către cei doi îmbrățișați, am văzut nemulțumirea pe fața celor doi martori, care mai mai că-mi blocau drumul. Cei doi nu se clinteau. I-am pus mâna pe umăr. Un cap plin de păr încâlcit de vânt s-a ridicat către mine. Printre şuvițele albicioase i-am deslușit ochii. Nu a scos niciun cuvânt, doar l-a înclinat puțin a părere de rău, i-a închis pentru o secundă, a mimat dezamăgirea, a redeschis un ochi și m-a privit, încercând să se scuze din privire. În același moment, J.P. s-a ridicat aproape brusc, și-a șters lacrimile cu dosul palmei și m-a bătut în trecere pe umăr, șoptindu-mi: „Ai grijă de ea, bătrâne!” Cei doi martori au amuțit, ca și mine. Nu-mi venea să cred că mi-o lăsa mie. Cât de indecis poți fi în viața asta ca să o implori să rămână cu tine și, când ea se hotărăște, să te răsucești și să nu o mai vrei. Așa credeam eu că se întâmpla cu J.P., pentru că mă futea grija de problemele lui, neștiind că problema mea era mult mai mare ca a lui. Pentru că, atunci mă ruga să am grijă de ea, nu o mai doream nici eu. Ce pula mea voiam de la viață? Doar să nu rămână cu el? Altfel, nu-mi explic de ce, când a cedat presiunilor lui, nu m-am târât ca măgarul în ceață, ci m-am dus ca prostul la ea să-mi iau la revedere. Vero s-a ridicat și ea și când am văzut-o că se duce la Bea să-și ia la revedere, am înțeles că traducerea semnelor ei către mine fusese total eronată. Pentru o secundă am crezut că nemernicul de J.P., după ce a convins-o să nu mai plece, i-a dat papucii ca să fie el cel care are ultimul cuvânt. Nu am înțeles niciodată de ce ne simțim mai bine dacă avem ultimul cuvânt într-o relație. Mi-aduc aminte de copilărie... Nu e gata când e gata, gata e când spun eu gata. GATA! mai târziu, adolescent fiind, am gustat și eu din satisfacția

ultimului cuvânt. Chiar și cu Regu am trăit această stare, dar ea a fost nepremeditată, așa cum a fost în relația cu Roșa, pe care chiar eu am implorat-o să se întoarcă, doar ca să fiu eu cel care are ultimul cuvânt. Netrebnic, nedemn, nimicnic, nașpa, nesănatos, nemernic, neobrăzat, nepermis, am uitat ceva? Dacă-ți mai vine ceva în minte, ia, te rog, un pix și adaugă fără frică în carte, pîntre rîndurile scrise de mine, orice epitet defăimător cu care să caracterizezi ce i-am făcut fetei, dar te rog să înceapă cu N... și dă-o și altora să o citească. Exact de asta îl bănuiam pe J.P. când, spre surprinderea mea totală, după ce păreau cei mai împăcați oameni din lume, dintr-odată el s-a ridicat și m-a rugat să am grijă de ea. În realitate, și-au luat rămas-bun. Surprizele nu s-au terminat aici. După ce a întârziat o secundă pe obrajii lui Basile s-a agățat de gâtul lui Bea, sufocând-o. Știu că nici tu nu ești sigur dacă pe al doilea francez îl chema Basile sau Vincent, dar să știi că nici eu pentru că oricum mi se rupea pula de el. Nu știu ce-i spunea, deoarece vorbea foarte repede și plîngea neîntrerupt, sărutînd-o din când în când pe frunte. Martor mut al acestei telenovele, mă învârteam după ea, așteptînd să-și termine turul de luat rămas-bun și să plecăm odată de pe barca aceea a suspinelor. J.P. dispăruse și nu știam dacă e pe mal sau undeva în burta ambarcațiunii. Iar de cîteva secunde și Vincent. Așa că eram singur pe punte cu cele două farfuze ce se legănau îmbrățișate, parcă într-un dans antic, stropit din belșug de lacrimi de ambele părți. A terminat și s-a îndreptat către mine. Am ridicat și bagajul ei, care căzuse lângă mine, pregătit să coborâm în necunoscut. Aici e aici, pentru că în loc să mă lase să o țin de mână și să coborâm cinematografic puntea aia fragilă care ne lega de țarm, și-a luat mâna din mâna mea și m-a îmbrățișat și pe mine ca pe ceilalți, șoptindu-mi decizia ei. Vero voia să plece singură,

Vero e independentă, Vero nu are nevoie de nimeni, Vero e dezamăgită de lașitatea mea, Vero înfruntă Africa și pot să-ți mai dau încă zece titluri de nuvele pe care le-am auzit șoptite la ureche. Am încercat să-i prezint și marfa mea, cum ar fi Dan e derutat, Dan e singur, Dan e nepregătit, dar când am văzut că nu cumpără, am trecut la oferta de criză, adică: Dan vrea, Dan poate, Dan suferă. Aici am atins punctul sensibil, pentru că lor le place să aline suferința, l-am explicat că e absurd: 1. ca eu să rămân, din moment ce ea s-a decis să plece; 2. să plecăm fiecare de capul lui, dar să facem același drum, pentru că destinația noastră era aceeași, Franța; 3. să plătim două camere de hotel în loc de una, măcar în prima noapte, până aflăm cu ce plecăm mai departe. Am reușit. Am hotărât să plecăm în această aventură ca doi autostopiști care au aceeași destinație, dar care nu sunt legați cu cordonul ombilical, încercând fiecare să-și găsească singur mijlocul de transport, dacă nu există două locuri din prima. Eram pe chei, când a apărut Bea în fugă, a mai îmbrățișat-o o dată și i-a strecurat câteva sute de franci discret în palmă, mai mult ca sigur în speranța că eu nu voi observa nimic. Am trecut rapid de autorități, mulțumită pașapoartelor franțuzești, am întrebat un negru simpatic, care și-a oferit serviciile imediat ce am ieșit din zona de frontieră, în ce parte e centrul, unde, din experiența mea de ghid, știam că există hoteluri foarte ieftine. Inocent, pentru că așa îl chema pe negru, nu numai că ne-ai arătat direcția, dar ne-a și acompaniat până acolo. Vorbea mult și tot încerca să-mi ia bagajul din mână, să mă ajute, nu te gândeai la prostii. S-a prins că hotelul ar fi destinația noastră, așa că ne-a dirijat discret către cel mai bun din oraș, neștiind, săracul că bugetul nostru nu ne permitea nici măcar o stea, ca să nu mai vorbim de patru, câte avea minunăția aia de Hilton din Antananarivo. Cum să explici unui negru sărac că

suntem la fel de săraci ca el, dacă nu cumva chiar mai săraci, având în vedere situația și depărtarea de casă? Nu te mai plimb cu noi prin toată mizeria din oraș în căutarea hotelului buzunarelor noastre pentru că drumul a fost lung și obositor, nici măcar Inocent, negrul, nu rezistat și ne-a abandonat după câteva ore. Camera de să ți-o descriu altă dată, acum cred că te interesează mai mult cum a fost prima mea noapte cu Vero, singuri-singurei, fără J.P.-ul care ne spiona pe barcă, dar și cu încărcătura despărțirii brutale de dimineață. Am făcut duș pe rând, eu primul, pentru că ea făcea un fel de inventar al obiectelor uitate în graba plecării, după care m-am întins în patul dublu, cu musticar, plasat în mijlocul camerei. Ventilatorul abia își mișca paletele. Vero era în baie, aueam bodogănelile ei la adresa dușului, care arunca mai mult schimonosit din cauza calcarului depus de ani de zile, iar eu încercam cu disperare să ghicesc poziția comutatorului ventilatorului, care nu mai avea de mult nicio gradăție la o viteză mare, dar toate eforturile mele au fost inutile. Căldura depășea orice nivel de suportabilitate. Mi-am tras un șort pe mine, am agățat un maiou în trecere și, desculț, am coborât la recepție, dacă poți numi recepție masa aia slinoasă, cu un registru tocit pe la colțuri, plin de pete, pe care se băteau milioane de muște mici africane pentru o repartiție cât mai aproape de picătura de grăsime, autoarea petei mai sus-menționate. Un verișor mai buzat al lui Inocent moțăia pe un șezlong la fel de puturos. Atac în franceză”, nu merge ventilatorul, mon frère, ce fel de hotel e ăsta dacă nu i poți măcar să te răcorești”, spun, gândindu-mă la ce ar fi putut fi în hotelul de vizavi, care era cu cincizeci de franci mai ieftin și pe care nu l-am luat tocmai că era cel mai ieftin din oraș. Mi-aduc iar aminte de Buzzați și de cazul lui clinic pentru că acum, când scriu, știu că voi ajunge să aflu și cum e în celălalt hotel. Mă privește cu un zâmbet

orbitor, din cauza danturii de fildeș, vorbind pițigăiat și cu un accent pe care cu greu îl deslușesc, dar cu ajutorul mâinilor, ca în jocurile mimilor, încercând să-mi explice că nu-i stricat, că așa trebuie să fie. Îl agăț de o ureche din cele două mari, clăpăuge, cu care probabil își făcea și vânt în momentele de zăpușeală, dar probabil numai când era singur, și îl târăsc până în cameră, să-i arăt tăciunelui că ventilatorul lui de căcat de-abia se mișcă. Deschid ușa și imediat o închid la loc. În pat, goală și, probabil, adormită, Vero îmbrățișa cearșaful. O mai văzusem goală, dar întotdeauna pe barcă, cu toți de față și aveam senzația că toți se uitau la mine dacă mă holbez după ea. Recunosc. Mi-au fugit ochii de câteva ori, dar tot cu frică să nu fiu observat de ceilalți. Smoală mă împingea din spate să intrăm, ca să-mi arate cum funcționează ventilatorul, pe când eu mă gândeam cum să fac să n-o trezesc și să mă strecur în pat lângă ea, și să o pot mângâia în voie, nu chinuit ca până atunci, pe sub tricouri, înghesuiți în cartul ăla mic, de o singură persoană. Enervant, bronzatul, cu dorința lui de a intra cu orice preț în camera unde se cuibărea viitoarea mea pereche, dar justificat și motivat probabil de insistența cu care l-am târât de urechi până sus. Aproape că blocam intrarea cu corpul, făcându-i semne disperate cu degetul la buze, doar - doar o înțelege că trebuie să vorbim mai încet. Nu știam sigur dacă apucase să vadă ceva din minunea sculptată din pat și dacă ăsta este motivul pentru care insista să intre cu orice preț, sau chiar era imbecil și nu pricepea că mi se rupea acum de ventilator, iar negocierea noastră din fața ușii putea oricând să o trezească pe Vero cea arămie, fără urme de sutien sau chiloți pe corp, care-și făcuse din soare un amant permanent, singurul pe care-l lăsa să o îmbrățișeze fără nimic pe ea. Ceea ce s-a și întâmplat. Ușa s-a deschis brusc. Era goală și transpirată. Știi cum lucește

o femeie frumoasă de la propria transpirație, mai ales după ce această transpirație a câștigat-o în pat? Nu vrei să știi. Când a apărut goală în cadrul ușii, din întunericului din holul obosit și a luminii care se străduia să din camera mizerabilă de hotel cu orice preț, corpul ei părea aureolat, sclipind ireal din cauza broboanelor de transpirație care se transformau în picături și apoi se uneau câte patru-cinci ca să o ia la vale pe corp, mângâind sânii ăia superbi, apoi mijlocul, ca în final să-și dea drumul pe săniușul coapselor perfect ondulate. Unele, mai norocoase, ajungeau de pe sâni pe pânțele și pentru compensa plăcerea de a fi trecut pe acolo, se spărgeau mai repede de podeaua murdară, dându-și drumul cu regret dintre buzele mari ale labiilor mici. Așa de cald era. Nici nu știu când am timp să observ toate aceste detalii sau, mai bine zis, cât timp avut la dispoziție să o privesc ca să observ toate aceste detalii pentru că, în prima clipă, i-am pus mâna la ochi țiganului, carré nu înceta să necheze, parcă ar fi văzut-o pe mă-sa goală. „A... tu erai”, s-a întrebat ea mirată sau poate uimită de faptul că i-am pus mâna la ochi cioranului, care cred că dădea și din urechi de bucurie. „L-am adus pe Scaraoțchi ăsta să repare ventilatorul și nu voiam să te trezesc, de-aia mă certam cu el, cred că dorea cu preț să adune ceva material vizual pentru laba de diseară, că nu cred că a mai văzut păsărică albă niciodată”, i-am spus sau doar am gândit. „Bine”. S-a ascuns în baie și am auzit iar întâi dușul, apoi înjurăturile ei, timp în care magraonul mi-a arătat cum se schimbă viteza la ventilator, fără să-l bag prea tare în seamă, deoarece gândul meu era numai la buzele lui Vero. Toate buzele lui Vero. M-am întins în pat. Eram obosit. Mă întindeam într-un pat normal pentru prima dată după câteva săptământămâni bune. Aveam senzația că totuși se leagănă camera cu mine. Mi-era cald, dar în primul moment am pus totul pe seama gândurilor

mele, care ar fi încins și un aisberg, nu numai pe mine. A ieșit Vero din baie, cu prosopul în jurul bustului, l-a căutat pe african cu privirea, după care l-a aruncat. S-a întins lângă mine. Nu ne atingeam corpurile. Mă încingeam din ce în ce mai tare. „E mai cald, parcă”, zice Vero. Priveam tavanul unde ventilatorul parcă stătea să decoleze. Atunci m-am prins. Era atât de cald, încât viteza lui nu făcea decât să-l transforme într-un foehn puternic. Avea dreptate coloratul, trebuia să-l las la viteza la care funcționa el. Când e foarte cald, trebuie doar o adiere să-ți desprindă pelicula de aer cald de pe corp și parcă te simți răcorit, am învățat repetând pe scări de draci că tare sunt prost, „cald-viteză mică, cald-viteză mică”, și încă un etaj, că stăteam și la patru, „cald-viteză mică, futu-te-n rât de bou, te-a mâncat în cur să-l chemi pe negru să-ți mute vitezele și acum, în loc să mă răcoresc cu ea, eu alerg pe scări să-l găsesc pe ăla de mi-a dat drumul la căldură, e drept, la cererea mea, și ea se topește sus și nu de dorul meu”. Era plecat, așa că m-am întors și, cu spume la gură, am smuls toată instalația din priză. Am luat-o în brațe, am sărutat-o și nu m-am oprit decât câteva secunde să-mi potolesc respirația, că gâfâiam după ce coborâsem și urcasem în fugă treptele și știi că nu te poți săruta gâfâind. A fost destul. Am adormit fără să-mi dau seama. Și eu, și ea. Ne-am mai trezit din când în când, doar ca să ne îndepărtăm unul de celălalt, pentru că frigeam amândoi și transpiram instantaneu în zona de contact.

M-am trezit singur în cameră. Am căutat-o peste tot. Pentru o secundă, am avut senzația că am pierdut-o. M-au liniștit bagajele ei, care zăceau aruncate pe jos. Am coborât să cumpăr ceva de mâncare. La ieșire, m-am ciocnit bot în bot cu ea. Era și mai frumoasă în bluză și fustă. N-o mai văzusem niciodată așa. Astea erau singurele ei haine curate, rămase nepurtate pe barcă. Simt că vrei

mai mult, știu că parcă îți ascund ceva și eu simt asta, pentru că nu comunic cu ea, de fapt cred că frica de atunci s-a transferat în scriitura de acum. Am luat micul dejun împreună, după care ne-am făcut inventarul averii și planul de bătaie. Eu aveam șaptezeci și opt de dolari în hârtii de un dolar, pe care de obicei îi foloseam să dau șpăgi hamalilor pe vremea când încă eram în India și ce departe era India asta de mine,ăștia rătăciți într-un buzunar de la rucsac, o mie de franci, două cearșafuri de cinci sute și celebra sută de dolari, ascunsă în curea, pentru momente de maximă criză. Ciudat e că nu mai umblasem la fermoarul secret din curea de dinainte de plecarea mea din Franța. Mai aveam o carte de credit, pe care mai erau câteva mii de franci, dar foarte curând aveam să aflu că expirase. Vero avea doar cele patru sute de franci strecurați de Bea înainte de plecare. Am fost profund impresionat că i-a declarat, mai ales că ea nu știa că eu știu de existența lor. Am rugat-o să-și păstreze banii pentru nevoile ei femeiești, spunându-i că mă voi ocupa eu de tot. A refuzat și mi-a întins mie banii. Devenisem un cuplu. Ne-am împărțit treaba: ea urma să aprovizioneze camera cu mâncare, căci despre restaurant nici nu putea fi vorba, iar eu urma să găsesc un mijloc de transport către casă. Am luat la rând agențiile de turism din centru, sperând că măcar una dintre ele să aibă contract cu Nouvelles Frontieres. Ne-am fi scos, pentru că aș fi cerut două bilete cu plata la Paris și în câteva zile am fi fost acasă, chiar în cea mai gravă situație în care nu ar fi fost decât un zbor pe săptămână. Ei bine, nu. Nimic. Nu exista niciun zbor direct, nici măcar până în Europa. Air Madagascar zbura cel mai departe în Kenya. Am refăcut în minte situația financiară. O mie patru sute de franci și o sută șaptezeci și opt de dolari. La Hilton, la agenție, mi-au cerut șase mii nouă sute de franci pentru două bilete dus-întos, prin Cape

Town, via Tanganika, cu escală la Abidjan și Tripoli, ceea ce nu era mult, dacă stai să te gândești că cinci mii cinci sute de franci erau o mie de dolari. Dar nici nu putea fi vorba de suma asta. Eu nu aveam pe cine să sun în Franța să mă ajute. Așa că singura soluție era să mai facem rost de bani. Nici mie nu-mi ajungeau banii de pe cartea de credit, bani pe care, îți repet, nu știam că nu mai pot să-i folosesc. Nu-mi venea să cred că vom rămâne acolo. Am început să-mi fac planuri de soluționare. Trebuia oricum să dau telefon la Nouvelles Frontferes, să aflu cea mai apropiată destinație de Madagascar. Așa că m-am dus la poștă, unde peste cine crezi că am dat? Nu peste Vero, cum te așteptai, ci peste gașca de francezi, care vorbeau toți acasă. M-am făcut că nu-i văd și nici până în ziua de azi nu știu dacă nu cumva au făcut și ei același lucru. M-am ascuns după un palmier până au dispărut, veseli nevoie mare, și am încercat să sun la birou. Norocul e că în zona aia nu exista o diferență de fus orar foarte mare. Problema era pe cine să sun. Prieteni nu prea aveam în firmă pentru că eram cam mercenar, așa că m-am hotărât pentru Christian Pinot, directorul meu de relații internaționale; de altfel cel care mă rugase să plec provizoriu în India și apoi să rămân să-i ajut, înlocuindu-l pe cel care se îmbolnăvisese. Normal că nu l-am găsit. Nu găsești un om așa de important din prima. Am rugat-o pe secretara lui să mă ajute cu destinațiile, dar ciufuta dracului m-a pus pe hold și m-a uitat dracului acolo și nu puteam nici să închid, pentru că legătura se obține greu, așa că număram secunde, mai bine zis centimele care mi se scurgeau din buzunar. M-a transferat într-un târziu unui coleg, care nici măcar nu mă cunoștea și care, pe deasupra, credea că sunt un clien și care-mi propunea zboruri de la Paris la Antananvario, cu tot felul de legături ciudate. Am mai pierdut cinci minute să-i explic cine sunt și ce vreau, după

care încă cinci minute să caute și, într-un târziu m-a întrebat de ce nu iau avionul cu care am ajuns acolo înapoi la Delhi, că de-acolo are Delhi-Paris, zilnic. Ce să mai stau explic de ce nu pot să folosesc returul unui bilet pe care nu l-am avut niciodată și am insistat pentru destinații limitrofe Madagascarului. Charter, pula, scuzați de expresie, doar zona Africa de Nord: Marrakech, Tunis și, poate, un Dakar, dar oricum, nefiind vacante, șanse foarte mici de locuri, Dakarul era departe ca Bagdadul de Calafat. Dar speranța a venit de la faptul că sugerat și un Air France la care Nouvelles Frontifères avea cumpărate niște bilete care puteau fi accesate prin agenție, cu semnătura lui Pinot și care zburau în Republica Centrafricană, la Bangui. Ceea ce însemna că nu trebuia decât să traversăm Mozambic Zimbabwe, Zambia și Congo, un fleac. Mai era Senegalul, care era la mama dracului, ce mai, era ultrabelită situația. Și m-a mai costat o sută de franci convorbirea. Turbam, nu alta.

M-am întors la hotel cu coada între picioare. Vero pusese masa, ba, chiar mai mult, aranjase puțin camera aia, îi dăduse ceva viață cu niște flori rupte de prin curtea hotelului. Cu toată supărarea mea, m-am relaxat, am mâncat și am făcut dragoste. Pentru prima dată de când ne cunoșteam. Nu te uita lung la mine, că nu-ți spun nimic. E o chestiune privată, care nu te privește, că pentru asta ai cumpărat cartea, dar dacă nu-ți convine, du-te și cere-ți banii înapoi. Muie. Din acel moment relația noastră s-a transformat în cuplu. Am făcut totul ca să facem rost de bani. Am servit într-o cârciumă, am spălat vase, bineînțeles după ce ne-am mutat din hotelul ăla luxos cu ventilator în tavan în cel în care nu am crezut vreodată că vom locui. Nicio stea. Un pat, un dulap zidit, o măsuță cu un lighean și toaleta, bineînțeles, pe hol. Eram singurii albi din hotel. Atunci am hotărât să plecăm din Antananarivo cu orice

preț. Să ajungem într-o țară care măcar să aibă un consulat francez dacă nu o companie aeriană cu legătură directă spre Europa. Puteam să ne declarăm măcar incompetența sau să ne declarăm jefuiți și tot trebuiau să ne repatrieze cumva. Nu am loc și nici timp să-ți povestesc acum în cartea asta despre odiseea întoarcerii noastre în Franța, pot doar să-ți spun că am trăit cea mai frumoasă poveste de dragoste de care am avut parte vreodată, asimilând condiția cuplului, cu toate avantajele pe care ți le dau sărăcia și instinctul de conservare. Ne iubeam în fiecare seară de parcă ar fi fost ultima seară împreună. Trăiam de pe o zi pe alta, grija principală fiind să avem ce mânca agățați de speranța că a doua zi vom găsi soluția pentru a merge mai departe. Am traversat jumătate de Africa în condiții pe care nu vrei să le afli, cu mijloace de transport dispărute din Europa, în autobuze care ar fi la loc de cinste în orice muzeu al automobilului din lume. Nu pot să uit traversarea din Madagascar înspre continent, cu un feribot din ăla pe care l-ai văzut pe la știri, scufundat pentru că, deși avea o capacitate de doar o sută cincizeci de persoane, în el s-au urcat peste trei sute. Am petrecut câteva ore de coșmar pe o mare agitată, cu un balans de peste trei metri, ofticat de banii plătiți pe bilet, de cel puțin zece ori mai mult doar pentru că eram albi și, culmea, degeaba, pentru că nimeni nu a mai îndrăznit să ne ceară biletele la control, poate tocmai pentru că eram albi. Nu vreau să-mi mai aduc aminte. A fost cumplit. Cumplit de frumos mi se pare acum când îți povestesc. Am furat, am mințit, am înșelat, am făcut totul ca să supraviețuim în Africa. La un moment dat, în Bangui, în Republica Centrafricană, pe o terasă într-un local fițos ne-a acostat un francez, Patrik, negustor-importator de bunuri în Africa. Ne-a auzit vorbind franțuzește pe stradă și s-a ținut după noi. Intrasem ca de obicei să vedem dacă nu

putem să găsim ceva de lucru, dar, tot ca de obicei, întâi comandam câte un ceai, nimic nu-i mai bun decât ceaiul pe căldurile alea de acolo, când a intrat în vorbă cu noi. La început am crezut că vrea să o agațe pe Vero, mai ales că eu tocmai i-am găsit stând de vorbă când m-am întors de la toaletă, dar repede m-am prins că Patrik al nostru era homo, ba chiar pedofil pe deasupra, am aflat mai târziu. Venise doar atras de franceza lui Vero. Ne-am împrietenit repede, era foarte simpatic, dar cel mai tare ne-a cucerit cu filosofia lui despre negri.

Vindea pantofi în Africa. Pantofi de doi lei pe care îi cumpăra la kilogram din Franța. Aducea câte un container pe care îl introducea fără taxe vamale în Republica Centrafricană, pentru că erau ceva relații comerciale de cooperare între cele două țări, așa că își permitea să îi vândă la târguri prin satele de negri cu doi dolari bucata. Am fost și eu cu el într-o zi și m-am crucit. Închiria câte un maidan pe care descărca două-trei basculante cu pantofi de toate formele, mărimile și culorile, legați cu șireturile unii de alții la grămadă, de damă și bărbătești, fără importanță că sunt de vară sau toamnă. Apoi făcea un țarc în jurul lor și se așeza la ieșire cu un scăunel și un sac de plastic în care arunca banii, echivalentul a doi dolari pe fiecare pereche, indiferent de marcă, mărime sau culoare. Cumpărau țiganii ca la balamuc. Nici măcar nu puteau să-i probeze ca lumea. Câte zece perechi deodată. Patrik stătea mândru, tolănit în scaun, nici măcar nu număra banii. Atunci mi-a zis: „l-am învățat cu greu să poarte pantofi. Vezi, am aici douăzeci de mii de perechi de gioarse pe care nu am dat mai mult de o mie de dolari și cu transportul încă o mie, plus biletul meu de avion și hotelul o săptămână până îi vând pe toți, încă o mie, fac trei mii. Știi cât iau pe maldărul ăsta din care am vândut aproape jumate doar astăzi? Aproape patruzeci de miuțe”. Și a

început să râdă cu poftă. Avea un râs molipsitor. Au început să râdă și cei care tocmai îi burdușeau buzunarele cu bani. Avea o față lungă cu perciuni neobișnuit de lungi, cu niște plete slinoase care îi înconjurau fața din care răsărea nasul mare, coroiat și parcă prea ascuțit. Când râdea, i se vedeau doi dinți îmbrăcați în aur. A, și avea și mustață, pe care și-o mângâia aproape tot timpul răsucind-o neîntrerupt. Așa l-a prins și tipul care a început să gesticuleze violent în fața lui într-o limbă locală. Mângâindu-și mustața, Patrik s-a ridicat brusc, era mare, adică înalt și bine făcut. L-a luat pe recalcitrant de gât și m-a rugat pe mine să rămân la casă în locul lui, adică pe scaun ca să-i păzesc sacul cu bani și să încasez mai departe. Când am spus de gât, am vrut să zic după umeri, prietenește, și a început să-l plimbe explicându-i ceva într-o limbă amestecată, și franceză, și dialect local, gesticulând larg și calm și râzând din când în când. Era cu un cap și ceva mai mare decât negrul nervos și ca să-i șoptească mai bine cocleala se apleca din când în când la urechea lui. Era atât de caraghios cum își mișca capul în sus și în jos, așa cocoșat, parcă era un cocostârc bâlbâit. Îl învârtea pe fraier în cerc, înțelegeam din explicațiile lui că e vorba de un litigiu, dar nu mă prindeam care, mai ales că pe mine mă frigeau banii pe care îi aruncam în sacul de plastic, calculând neîncetat cam câți bani sunt în sac, cât valorează ei în dolari și dacă Patrik știe exact cât a încasat. Era foarte puțin probabil, pentru că mai dusesse un sac în mașină cu câțva timp înainte. Banii erau mizerabili, îmbâcsiți, murdari, slinoși, și mulți, foarte mulți. Diavolul se juca cu creierul meu. Patrik se îndepărta din ce în ce mai tare de mine, poruncile erau departe, iar eu căutam deja un loc în care să ascund ceva bani. Mi-era frică de faptul că, poate doar ca să se dea mare, mi-a spus, după ce a cântărit în mână sacul, înainte de a-l băga în mașină, aici

sunt trei mii, dar și de negrii care cumpărau pe rupte, și care, mă gândeam eu, o să vadă că nu mai pun banii în sac, dar ce pula mea îi privește pe ei, mă încurajam în gând, în timp ce socoteam care-i bancnota cea mai mare, pentru că, tot mă îndemna diavolul să pun mâna, măcar să am cât mai de ascuns prin buzunare, sau prin cur, că unde dracu' să-mi bag banii că eram doar în pantaloni scurți și T-shirt, cum dracu' să ascunzi ceva, mai ales când ăștia toți, cumpărătorii, parcă se vorbiseră între ei și nu avea niciunul o hârtie mai mare de contravaloarea unui dolar și toți parcă veniseră cu banii pregătiți. Târziu m-am prins că oricum era cea mai mare hârtie de pe piață. Mă frigeau banii, dar cel mai grav e că mă vizita remușcarea foarte des. Cum să-i fac una că asta omului ăștia care ne-a plătit mesele și ne-a ajutat să stăm la el în hotel pe gratis, avea o cameră unde mai depozita câte ceva și oricum o plătea, cum să-l fur, și la propriu, și la figurat? De figurat speram să se ocupe vreun înger, care să-l zgornească pe diavol din capul meu, iar de propriu se ocupa lipsa de loc unde să pun mizeriile alea de bani. Am socotit că mi-ar trebui cel puțin o pungă de plastic de un leu de pe vremuri ca să pot depozita contravaloarea a o sută de parai, care oricum nu mă salvau din situația de căcat în care eram, în plus, nici măcar nu aveam unde să-i ascund să nu se prindă Patrik că l-am ușurat de material, așa că îngerul a învins, să zicem, ca să mă scot și eu puțin în fața ta, că în fața mea nu era nevoie de justificări, Patrik era, la rândul lui, un escroc care tocmai îl bobina pe unul pe care-l înțepase. Am aflat la plecare cum. Din toată grămada rămăseseră doar pantofi desperecheați, sau rupți de la căutările coloraților. Știi cum arată găina care scormonește în băligar? Așa arătau și ăștia care căutau câte un pantof desperecheat în maldărul din țarc. Acum mai erau doar câțiva nemulțumiți, întorși din sat cu câte un pantof desperecheat în mână. Nu-

mi plăcea atmosfera. Simțeam o mârâială de nemulțumire, Patrik era destul de departe cu victima lui, eu, singur cu sacul în care estimam între o mie și două, nu aveam nicio șansă să ajung la mașină, așa că trebuia să aștept ca francezul să se prindă că e groasă. Mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca altcineva să profite de banii din sac, care au fost și ai mei, pentru câteva secunde, până să mă prind că nu am unde să-i ascund. Salvarea a venit de la omul potrivit. Și am asistat la un număr de virtuozitate al lui Patrik. „Te-ai speriat?” a citit el spaima de pe fața mea, pentru că eu nu am apucat să-i spun nimic. „Stai liniștit, așa fac întotdeauna, fură pantofi din grămadă și după aia vin aici și așteaptă să se termine vânzarea ca să adune perechile pe care la început, ca un prost, le aruncam. Fii atent ce le fac. Țsta cu care negociez de o oră e un șef de trib care a cumpărat de la mine un lot mai mare de pantofi. Eu i-am luat la kilogram, la grămadă, nu m-am prins că erau de carton, pentru înmormântări, m-a înțepat și pe mine altul, așa că ăsta de i-a cumpărat i-a vândut mai departe în sat, dar la prima ploaie s-au făcut zob, carton de cum să reziste la ploaie! Acum vrea banii înapoi, că vor să-l linșeze țărani. O vreme i-a păcălit, că păcatele lor sunt de vină, nu pantofii, dar nu a ținut. Acum, o să-i dau drept recompensă toate resturile desperecheate, să se descurce cu ele”. „Păi, ce să faci cu ele?” întreb ca un prost. „Nu te-ai prins că toți țărani mi-au furat pantofii?” îmi răspunde. „I le dau ăstuia păgubit, pe gratis, și nu are decât să se descurce cu ei, și cu pantofii, și cu țărani. Dacă e băiat deștept, le vinde la jumătate de preț celor care au furat jumătățile, care oricum se vor bucura că și-au luat pantofi mai ieftin, iar dacă e genial, le dă pe gratis, în locul pantofilor de carton, pentru că tot ăștia au fost fraieriți inițial”. Patrik a început să strângă țarcul, în timp ce supăratul culegea resturile de pantofi. M-am prins că avea

dreptate. Pe supărat îl ajuta deja tot satul. Nu știu de unde dracu' au apărut, dă parcă erau acolo toți cumpărătorii de adineauri. Și toți scoteau de sub bubu-urilee gigantice pantofi desperecheați pe care încercau să-i potrivească cu resturile din grămadă. „Am făcut ceva bani cu pantofii, îmi povestea pe drumul de întoarcere la hotel, acum nu-mi mai rămâne decât să-i învăț să poarte ciorapi și mă mai scot o dată”, a izbucnit Patrik în răs. „Da' tu de unde ești? Că parcă ai un accent ciudat”, m-a întrebat într-o seară. „Din România”. „Și nu aveți pantofi ieftini acolo? Am putea face avere împreună”. Am făcut repede o socoteală rapidă în minte și mi-a ieșit că la cursul de schimb oficial din România, cei mai ieftini pantofi costă ceva bani, dar la negru, chilipir, nu alta, numai că eu eram în Africa lui Bokassa fără un sfanț în buzunar, dar și cu cea mai dulce povară în spate, o Veronik drăgăstoasă și tandră cum nu mai întâlnise până atunci. O fată dintr-o bucată, care știa să-și recunoască condiția pe care de altfel dorea să și-o schimbe. Când l-am întâlni prima dată pe Patrik, îți aduci aminte, eram convins că se uită după curul ei. Când am rămas singur cu ea, Vero mi-a spus: „Dacă ești sigur că mă place, eu mă duc cu el, și mai facem rost de ceva bani”. Am înlemnit când am auzit-o. „Cum adică?” zic. „Să mă fut cu el, cum adică cum adică, să mă fut pe bani, am mai făcut-o, ți-am povestit, am fost o curvă, am făcut-o când situația nu era așa de gravă, ce mare lucru să o fac acum, când suntem în căcatul în care suntem”. Atenție, suntem, Vero gândea pentru amândoi, Vero se sacrifică, Vero mă iubește cu adevărat. Nasol este că eu putut niciodată să trec peste faptul că a fost CURVĂ. Curvă de lux, dar tot curvă. Câte curve am mai cunoscut eu după și pe care le-am tratat ca pe niște doamne și care nu au avut niciodată curajul să recunoască Stau și mă întreb de ce suntem atât de dependenți de trecutul femeii pe care o iubim. De ce

trebuie viitoarea nevastă să fie curată ca lacrima, de preferință virgină? Să o începem noi. Avem orgoliul ăsta, pe nevastă-mea nu a futut-o nimeni, numai eu. Ce contează că nu ne înțelegem în pat, ce contează că-i frigidă, dar o fut numai eu. Ce contează că eu am voie să fut în altă parte și dacă află ea trebuie să mă ierte, pentru că eu sunt bărbat și am voie să greșesc. Ea trebuie să mă ierte, punct, fără explicații. Dar dacă cumva ea greșește, gata, e o curvă, tu nu poți să ierți, tu nu ai voie să ierți faptul că pe ea, care a fost numai a ta, a pângărit-o altul. Paradoxal, în aceste cazuri, îți plac tare mult curvele, îți place plăcerea oferită pervers, cu acte la care soția ta nici măcar nu are voie să se gândească. Să te ferească însă Dumnezeu să te îndrăgostești de o prostituată, gheishă oferitoare de plăcere precum curtezanele de pe vremuri, că îți fuți viața mințind și fugind de acasă, nenorocind-o pe aia care oricum și-a nenorocit viața cunoscându-te doar pe tine în pat. Pe tine care, după luna de miere și primul copil, ai futut-o doar din obligație în weekend, sau dacă cumva se întâmplă în cursul săptămânii, ea, săraca, știe de cu seara că ai de gând să o fuți a doua zi dimineată, pentru că-ți pui ceasul să sune cu cincisprezece minute mai devreme decât te scoli tu de obicei. Recunoști? Ai curajul să recunoști? Oare cum trebuie trăită viața asta? Oare cum e mai bine? Să stai cu o femeie care-ți place pe bune, indiferent ce a făcut ea înainte de tine? Sau să o cauți la nesfârșit pe aia cuminte, nici prea frumoasă, nici prea urâtă, virgină, și cu un suflet bun. Asta cu sufletul îmi place cel mai tare. Nu contează cum arată, suflet bun să aibă. Atunci cum dracu' se întâmplă că alea mai urâtele și plinuțe, dar cu suflet bun rămân întotdeauna ultimele agățate la toate petrecerile, și alea bune, cu țâțe și cur trăsnet, dar cu suflet de căcat, sunt înconjurate în permanență și nu pleacă niciodată singure acasă? Oare nevasta trebuie să fie mai urâtică ca

să nu te înșele? Ca în bancul ăla: „Ce preferi? Să mănânci un căcat singur sau o savarină cu prietenii?” Oare fac și eu parte din categoria asta? „Alo, mă auzi?” mă trezește Vero la realitate. „Categoric, nu, am replicat ferm, nu se poate. Nu sunt de acord să te fuți pe bani”. „Nu vrei să scăpăm mai repede de aici?” mă întreabă. „O dată nu se pune”. Nu știu unde am fi ajuns dacă nu ne-ar fi lămurit Patrik cu opțiunea lui pentru băieți. Cât am putut să ne distrăm în seara aceea, eu și Vero, care îmi spunea: „Eu am vrut să o fac pentru binele nostru, ai văzut că am vrut să mă sacrific, înainte de afla că-i poponar. Care-i problema dacă o furi și tu o dată?” îmi zicea ascunzându-se după baloturile din cameră, când încerca să fugă de mine care încercam să-i arăt eu futai de poponar. „N-o mai vezi până nu te duci la muncă cu curul”, râdea cu toată dantura afară, chițâind la fiecare tentativă de a o îmbrățișa, dar odată prinsă, smulgea și dispărea în celălalt colț al camerei. Când în sfârșit am încolțit-o, a început să urle, la mișto, ajutor, mă violează, până am auzit bătăi în ușă. Era Patrik, bineînțeles, care s-a liniștit când a văzut că pe amândoi ne-a pufnit râsul. Nu puteam să ne abținem. Mai ales când am văzut că salvatorul grăbit să împiedice violul era doar în chiloți. „La fix”, a mai spus Vero și mucii ne-au zburat la amândoi instantaneu. Săracul, nu a înțeles nimic, degeaba am încercat să-i explic că nu de el râdem, mai ales că nu puteam să ne oprim din râs. Dementa de Vero, nemaștiind cum să se justifice, brusc i-a spus adevărul. Dan te place și ne-am gândit că putem să facem și noi rost de ceva bani. După care a bușit-o iar râsul, un sufocant, care i-a smuls și lui Patrik un zâmbet. „Stați așa, că mi-e nu-mi plac boșorogii”, a replicat. M-a făcut pe mine care aveam până în 28 de ani. „Eu vă las, băieți, a mai spus Vero văd că sunteți pregătiți, amândoi în chiloți”, și a ieșit din cameră. Singurul lucru pe care l-a uitat a fost că și ea

era în curul gol așa că imediat ce a ieșit din cameră m-am repezit la ușă și am încuiat-o. Cred că și-a dat seama că-i doar în chiloți când a auzit cheia în broască. A început să bată în disperare. Îi dispăruse și râsul. „Dan, potolește-te, trece lume pe coridor, dă-mi drumu’”. „Te rog să ne ierți, avem puțină treabă, tu mi-ai sugerat”, am îngânat, după care, liniște. Am mai stat câteva secunde, să-i mai aud puțin disperarea, dar nimic. Am deschis ușa, nimeni pe hol. Fată deșteaptă, Vero se refugiase în camera lui Patrik. Am recuperat-o și am făcut dragoste. Din când în când, ne mai pufnea râsul. Ne opream din futut. Atunci cred că am inventat expresia „nu pot să te fut de răs”. Am mai răs într-o noapte cu Vero până la sughiț. Era pe vremea când locuiam în camera cu baia pe hol. Dormeam iepurește, cum dormi de obicei când e foarte cald și nu ai nici măcar un ventilator. Am auzit la un moment dat niște zgomote suspecte în cameră. Primul gest a fost să pun mâna pe briceagul pe care-l purtam de când băteam Africa. Atunci am observat că Vero lipsește din pat. M-am liniștit pentru moment. Zgomotele însă continuau din ce în ce mai suspecte. Parcă ploua, ceea ce era imposibil acolo, parcă susura un izvor, și din când în când se mișca ceva în cameră. Atunci m-am ridicat în capul oaselor și am aprins lumina. Nu poți să crezi ce am văzut. Cocoțată pe scaun, Vero se chinuia să urineze în chiuveta din cameră. Bineînțeles că s-a speriat și că era să și cadă de acolo când am aprins lumina. Normal că m-a pufnit râsul. Îți poți imagina o supergagică cu niște craci superbi până în gât încercând să se pișe de pe un scaun într-o chiuvetă veche cu smalțul sărit? Era comică și excitantă în același timp. Mai ales că nici nu se putea opri și nici măcar nu se putea acoperi, deoarece cu ambele mâini se ținea de spătarul scaunului. Urla la mine: „Stinge în pula mea lumina că te omor!” în partea cealaltă a camerei, eu stăteam în cur în

pat cu cuțitul în mână, fără respirație de la răs. Râdea și ea și urla la mine în timp ce urina: „Te rog, te rog, stinge lumina. Ce te holbezi așa la mine? Ce, tu nu te piși tot în chiuvetă noaptea? Lasă că te-am auzit eu, dar eu sunt franțuzoaică, bine crescută, nu țăran român ca tine”. Era atât de sexi și excitantă, că am stins lumina și într-o secundă am fost lângă ea. Ne-am tras-o în picioare lângă pat. Ne iubeam și râdeam. Eram fericiți. Săraci, cu griji imense, dar fericiți. Patrik mi-a propus să rămân să-l ajut cu vânzarea de pantofi. Pe bani. Mi-a propus, după ce a aflat toată povestea noastră, să-i plătească lui Vero un bilet de avion până la Paris, în schimb eu să rămân în locul lui în Africa și să-i vând pantofii în timp ce el colinda Franța să găsească marfă ieftină. Vero s-a opus. „Ți-am zis eu că te place”, glumea, dar se vedea că nu-i răsul ei. „Plecăm împreună sau rămânem împreună. Mi s-a propus să lucrez la barul de noapte ca ospătăriță, pentru trei sute pe lună, și când i-am spus că-i prea puțin, șeful de local mi-a spus că pot să fac striptease pe o mie pe lună plus ce mai iese”. Eram disperat că nu pot eu să câștig banii ăia. Salvarea a venit tot de la Patrik. Dimineața, mi-a spus că a aflat că Ceaușescu e foarte bun prieten cu Bokassa și ca una din nevestele lui e româncă. „Bun, am zis, și ce pot să fac eu?” „Să te duci la nevastă-sa româncă și să-i ceri niște bani împrut, nu se poate să nu te ajute, îți dai seama ce bine o să-i pară să audă românește aici în pustietatea asta?” Era nebun gagiul. „Câte neveste are Bokassa ăsta?” întreb. Așa, să mă aflu în treabă. „Că doar n-o fi numărul unu la neveste, n-o fi a noastră cea mai tare?” În jumătate de oră mi-a aflat totul despre ea, că o cheamă Gabi, că a fost dansatoare în România și că a văzut-o ăsta într-o vizită și că cică i-a făcut-o cadou Ceaușescu. Dar că acum era plecată la Paris la cumpărături și că era bine situată în topul nevestelor. Eram uimit de toată informația, oricum

era incredibilă, așa că nu prea l-am băgat în seamă. După masă mi-a dat ultima mutare în plic. „Știi că aveți ambasadă aici? Da. România are ambasadă la Bangui. Ce te uiți așa, ca muta la pulă? Du-te la ambasadă și te rezolvă ai tăi”. Cum să-i explic eu lui Patrik că țara mea nu-i ca țara lui? Dacă mă duc la ambasadă să le cer ajutor după ce eu am plecat în Franța, fac ăla atac de cord în corpore. Poate dacă mă duc și le cer să mă întorc de tot în țară, și nici așa nu cred că o să le fie prea comod. Oricum, a doua zi a venit rezolvarea situației noastre, și tot cu ajutorul lui Patrik. Propunerea lui friza absurdul. Se interesase și aflate că românii construiau un baraj în țară și că aveau niște chartere lunare cu tot felul de utilaje, și nu-mi cerea mie decât să-l conving pe atașatul comercial al ambasadei să transporte și el ceva pantofi printre turbinele din avion. Pentru că era hotărât să cumpere pantofi din România după ce i-am spus eu că cu o mie de dolari schimbați la negru cumperi zece mii de perechi, l-am spus să fie serios. Că nu poate să facă afaceri în România cu bani schimbați la negru. Și în plus nu va cumpăra niciodată așa de ieftin. „Nu-i treaba ta. Du-te, vorbește și eu vă plătesc biletele de avion”. M-am opus și pentru că nu aveam curaj să mă duc la ambasadă, dar cel mai tare pentru că nu credeam că pot rezolva ceva și atunci nu se justificau banii. Compromisul l-am găsit împreună. Eu mă duc la ambasadă și, indiferent de ce rezultat obțin, iau banii cu împrumut de la el și o să-i înapoiez când va veni el în Franța. Am petrecut o noapte cumplită, măcinat de teama întâlnirii cu ambasada, împletită cu bucuria plecării. Când am început să-mi fac bagajul, mi-am dat seama că nu pot să mă duc în pantaloni scurți la întâlnirea de mâine. Băteam ca nebunul în ușa lui Patrik, deși era ora 2 noaptea. Când mi-a deschis ușa, pe lângă picioarele lui de cocostârc a țâșnit un puști colorat.

Nu avea nici 12 ani. Apucasem să-i spun că nu am costum sau măcar pantaloni lungi când mi-a căzut cerul în cap. A început să-mi tremure bărbia. Omul care ne ajuta era pedofil. Nu se potrivea cu capacitatea mea de înțelegere. S-a prins că nu mi-a picat bine ce am văzut, pentru că am amuțit. Mă uitam când în lungul holului, când la el și nu-mi venea să cred. M-am întors în cameră cu viteza melcului. Când m-a văzut prăbușit, Vero mi-a spus că nu-i nevoie să merg la ambasadă dacă nu vreau și că o să ne descurcăm noi cumva, i-am povestit ce am văzut. A rămas mută și ea. E opțiunea lui la urma-urmei. Nu-mi ieșea din cap faptul că puștiul a tulit-o când mi-a deschis mie ușa. Îl ținea cu forța acolo? Imposibil. Am hotărât să plecăm oricum din hotelul ăla în care totul era plătit de el. Bagajul era făcut, așa că am adormit îmbrățișați până la ziuă. Am visat numai prostii. A doua zi dimineață am trecut pe vârfuri prin fața camerei lui și jos la recepție am avut surpriza-surprizelor., Nu plecați, vă rog”, am auzit exact când ieșeam pe ușă. Am înghețat gândindu-mă că poate ne pune să plătim camera. „Avem instrucțiuni precise din partea domnului Patrik”, continua recepționarul. Eram sigur de dezastru, o și vedeam pe Vero făcând striptease, iar pe mine la spălat vase. Aveți un plic aici, și mi-l întinde. Mă uit la Vero, mă uit la omul care mi-l dădea, mă uit la plic și reiau: Vero, negru, plic. Burtos. Plicul. Îl desfac, rămân mut, număr, nu-mi vine să cred, mai număr o dată, mă uit la Vero la fel de mută ca mine. „Domnul Patrik a plecat cu noaptea în cap în provincie să cumpere pietre ca de obicei. Vă roagă să primiții sta din partea lui”. „Asta e, îmi pare rău, ăsta sunt, sper să ajur cu bine acasă. Transmite salutări Nadiei Comăneci și lui Ilie Năstase”. Asta scria pe bilet. M-am întors către Vero. Nu pot să iau bani de la un pedofil. Ne-am așezat amândoi pe rucsacuri privind la plicul cu bani, evadarea noastră din Africa. „Îi luăm și îi trimitem din

Franța înapoi", a sugerat ea. Asta doream și eu, o scuză să plecăm dracului de aici fără remușcări. OK. „Mersi, însă vreau și eu adresa lui Patrik din Franța”. „Domnul Patrik nu locuiește în Franța. E rezident în Republica Centrafricană. Locuiește aici de aproape zece ani”. Mut din nou. Mut de data asta de uimire. Și în două secunde o să mai fiu o dată mut. Prin fața mea trece puștiul de aseară. L-am recunoscut după șortul cu elefanți și freza inconfundabilă. Nu mai înțelegeam nimic. Dacă l-a sechestrat în cameră și l-am eliberat eu, ce mai căuta aici, în hotel? M-am prins, lucrează aici. Dar dacă lucrează aici, înseamnă că nu a fost sechestrat, înseamnă că se ducea de bunăvoie sau pe bani. parcă mă făcea să am mai puține remușcări că părăsesc Africa pe banii unui pedofil. L-am mai văzut o dată la televizor pe Patrik. Eram în Franța, după mulți ani, și am văzut pe TF1 un reportaj despre pedofilia din Indonezia sau Filipine. Avea fața acoperită de pătrățele, dar l-am recunoscut după voce și după alură, consumator care acceptase să facă declarații și să însoțească echipa TV cu condiția anonimatului. Poate era anonim pentru ceilalți, nu pentru mine, care l-am recunoscut după mersul de cocostârc și mișcările alea penibile din cap când încerca să convingă un filipinez pitic să-i vândă ceva carne de copil ca să vadă tot francezul cum se procedează acolo. Mi-am adus aminte brusc de Vero, de care, o să afli acum, m-am despărțit în niște condiții pe care abia aștept să ți le povestesc. Dar oricum ai aflat că n-a mai durat mult. N-am înțeles din reportaj dacă Patrik era personaj pozitiv sau negativ. Am ajuns la Paris cu banii lui și asta a contat atunci. Încă din aeroport am avut șocul întoarcerii la civilizație. Apoi orașul care mi se părea de nesuportat. Vero a plecat la Brest la ai ei pentru o săptămână în care nu mi-a lipsit deloc. Eram preocupat de slujba mea. Când s-a întors, i-am făcut rost de o slujbă în

turism și am reușit să o trimit în Grecia la Cap Sunion. Nici ea nu suporta orașul prea bine. Eu aveam însă o mare problemă. Nu mă mai atrăgea deloc. A dispărut odată cu orașul și farmecul relației noastre din Africa. O iubeam în Africa, mă obosea aici. I-am promis că o să-mi aranjez și eu să vin în Grecia și am insistat ca ea să plece înainte ca să nu piardă ocazia de a se angaja. Am convins-o. Mă suna în fiecare seară. După două, trei săptămâni, mi s-a făcut dor de ea, sau de ducă. Mai aveam câteva săptămâni libere după care trebuia să plec din nou în lume. Puteam să aleg între India și Mexic. Am hotărât să mă decid după ce o văd pe Vero. Așa că am plecat în Grecia să-mi verific dorul. După două zile, mi-am dat seama că totul s-a terminat între noi. Aveam avion într-o săptămână. Trebuia să-mi umplu timpul până la plecare. Vero lucra în fiecare zi și seara ieșeam prin discotecă. Întâlnirile din pat erau din ce în ce mai rare, motivând ba oboseala, ba arsurile de la plajă. Într-o dimineață, nu ne culcasem nici măcar de o oră, când vine peste noi o colegă a ei să o roage să-i facă un transfer la Atena cu un grup de francezi, ea fiind răcită. Vero a mea era moartă de somn. Înjura de mama focului că trebuie să lucreze tot timpul când cineva e bolnav sau nu are chef de muncă. Dar asta era situația juniorilor în toate agențiile de turism. M-am oferit să o ajut eu. Era fericită... putea să doarmă până după-amiază, până la întoarcerea mea de la aeroport. Am făcut îmbarcarea turiștilor imediat după ce am ajuns la aeroport. Mă plimbam leneș către ieșire, când am auzit anunțul care m-a ținut locului. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. „Turiștii pentru cursa de Constanța sunt invitați la avion”. România, țărișoara mea, Constanța, Mamaia, litoralul meu iubit, m-a apucat un dor de locurile în care am trăit și în care nu am avut voie să mă întorc. Între timp promisem pașaportul francez și mai văzusem România, dar doar la munte dacă îți aduci bine

aminte. Pașaportul pe care îl aveam în buzunar și acum. Mi-am amintit de plecarea mea cu barca după curul lui Vero. Ideea mi-a încolțit în minte la al doilea anunț. Nu-mi vine să cred ce fac. A doua oară în decurs de câteva luni mă mânca în cur să fac lucruri împotriva logicii. Dar îmi place să ies din scenă la fel de spectaculos și de nonconformist, cum am și intrat în această poveste cu Vero. Doream cu orice preț să scap de ea. Aș fi putut foarte bine să mă întorc, să-mi iau bagajele, să-mi iau la revedere de la ea, să-i spun în față că totul între noi s-a sfârșit și măcar să-i urez succes în viață. Nu am avut curaj. Am ajuns la ghișeul de îmbarcare și am cerut un bilet pentru Constanța. Mi s-a răspuns că nu se pot vinde bilete pentru charter, avionul fiind al unui grup de turiști veniți din România. Deci nu pot să ies din scenă glorios cu o fugă improvizată în ultimul moment, pentru că nu e o cursă regulată, ci doar un charter. Curios să văd care sunt românii care își permiteau călătorii la Atena pe vremea lui nea Nicu, mă îndrept către locul de îmbarcare. Acolo numai nordici, suedezi parcă, însoțiți de un ghid rotund ca un pepene care gâfâia ca o locomotivă din cauza căldurii din Atena. Vorbea cu un pilot în limba română. Vorbeau numai despre cum să cumpere mai multe țigări. M-am băgat și eu în seamă întrebându-i dacă nu pot să călătoresc până la Constanța cu ei. S-au blocat. Nu le venea să creadă că cineva le vorbește în limba lor. „Nu se poate, domnule, nu e voie”, m-au blocat din prima. „Măcar cine afretează avionul, insist eu, ce companie, română, greacă?” „TAROM, dom’le, românească...” „Și este vreun reprezentant al TAROM-ului prin preajmă?” agasez în continuare. „Nu știu, încercați la birouri”. Mi-a făcut bine această reîntâlnire cu amabilitatea angajatului român, așa că la birouri am scos pașaportul francez și două sute de parai cerând să ajung de urgență la București. „Dar

avionul ăsta zboară la Constanța, domnule”, mi-a răspuns amabil în engleză reprezentantul TAROM. „Aveți avion direct mâine, la ora 13, „Trebuie să ajung urgent la București în seara aceasta, am dat-o pe românește, haide, domnule, știu că poți dacă mai ai un loc liber. Dumneata dai bording-pass-urile, nu dai socoteală nimănui pentru numărul de persoane, toți bănuții ăștia sunt ai tăi”. „Trebuie să vorbesc și cu pilotul”, a fost fraza care mi-a dat speranțe. „Așteptați aici”. Când a plecat și cu banii de pe teighea, am știut sigur că voi pleca. Și ca de obicei când băătălia a fost câștigată, am început să am dubii dacă e bine ceea ce fac. Ce caut eu în România fără bagaj, fără prea mulți bani, dispărând ca măgarul în ceață, fără să-i spun nimic fetei ăleia, noroc că șoferului de autocar i-am spus că s-ar putea să mai rămân în Atena și că o să mă întorc pe seară cu un taxi. Mă gândeam că pot să mai renunț la idee. Puteam, de exemplu, să dispar, dar nu doream să-i las cele două sute cadou doar pentru că s-a dus să-l întrebe pe comandant dacă vrea și el să facă un ciubuc sau nu. Mai puteam să-i spun la întoarcere că m-am răzgândit, că nu am cu ce să ajung de la Constanța la București, așa că renunț. Dar asta însemna să dau ochii cu Vero la întoarcere și adio ieșire simetrică. Am cunoscut-o cu o intrare glorioasă, am plecat cu barca pe mare la primul impuls, pula, asta era ce am vrut eu să creadă ea, mă despart la fel de imprevizibil, plecând în România, așa că am auzit eu un anunț în aeroport. Tare, nu? „Ar mai fi o problemă”, aud în spatele meu, tocmai când mă umflam mai tare în pene în ochii tăi, sau ai mei, „nu o să aveți mâncare pe durata zborului”. „Nu-i nici problemă, zic, că oricum nu am niciun bagaj”. Nu știu ce legătură avea faptul că eu nu am bagaj cu mâncarea din avion, dar am spus-o și eu că nu știam ce să răspund. Uite, mi-am mai zis, ce ocazie bună am ratat dacă chiar aș fi vrut să nu mai

plec. „Aaa, nu-i mâncare, atunci dați-mi banii înapoi, nu pot să zbor o oră jumate fără să mănc. Îmi pare rău”. „Ar mai fi ceva, zice, mai trebuie să dăm ceva și comandantului”, auzi, să dăm, nu să dai sau să dau. Să dăm noi, adică eu. „Păi, cât costă biletul până la București?” întreb. „Două sute”, zice „Păi, Constanța e mai aproape decât Bucureștiul”, zic. „Da, dar acesta e charter”. Tăticu’, cum să fie charterul mai scump decât curzsa regulată, asta o știu și copiii, mi-a venit să-i zic, bașca vorbești cu unul care lucrează în turism și făcea trei zboruri pe zi în India. „Potolește-te”, mi-am zis. „Vrei să pleci, plătești și lași circul deoparte, nu vrei să pleci, omul ăsta amabil îți dă motive să terăzgândești, unul după altul. Fii bărbat! Decide-te”. „Și cât trebuie să-i dăm pilotului?” întreb șmecher. „O sută”, răspunde escrocul devenit infractor doar la insistențele mele. „Deci cincizeci tu și cincizeci tu, înțeleg, dacă ai spus că trebuie să-i dăm, nu să-i dau, nu rezist eu să-l amendez”. Dădea din cap de parcă cerusem banii înapoi. „Aaa, nu știu, mă gândeam...” „Ce te gândeai”, l-am luat tare, „să-ți păstrezi tu singur toți banii și să-i mai dau eu o sută comandantului, și să mă coste drumul mult decât cursa regulată de mâine?” „Dar eu trebuie să-i și ghidului că e Secu’ și mă toarnă pe la București că fac ciubucuri”. La asta nu m-am așteptat, dar să știi că avea dreptate gagi: cine dracu’ primea pașaport să plece în Grecia dacă nu Secu’ profesionist? Era clar că butoiul cu care vorbisem era cadru de nădejde. „OK, zic, plătesc eu pilotul și pe mama lui numai să încheiem odată circul ăsta”. Ce nu știi tu e că după ce mi-a dat bording-pass-ul, m-am prins că el încheiase toate formalitățile. Ajuns la poartă, m-am regăsit pe lista de îmbarcare, pus înaintea de a se întoarce la negociere cu mine. Ardeiu umplut știa și el de mine, mă aștepta ca pe un turist confirmat de mult. Am decolat. Nici nu știi ce sentiment

ciudat ai când faci lucruri din astea la primul impuls, ce sentiment de libertate totală îți dă faptul că poți și ai curajul să faci tot ce-ți trece prin minte. Mă obsedează simetria, constat așa întins în avion. Am plecat din România, ultima dată fără bagaj, traversând în fugă câmpuri mocirloase într-un maraton nocturn ca să prind avionul, și mă întorc acum, tot fără bagaj, fugind de data asta de singura femeie cu care am trăit pur și simplu, fără niciun plan de viitor, fără să o înșel niciodată, fără să regret nicio secundă că sunt cu ea și nu cu alta, traversând Africa, poate pentru mine Africa a fost metafora căsniciei. O aventură, cu bine și cu rău, pe care o împărți cu o singură persoană și în care de obicei intri fără voia ta, la care spui NU cu toată ființa, dar câteodată iese DA la Sfat, un „da” de care îți pare rău imediat după ce l-ai spus, poate și pentru că nu știi ce te așteaptă, și treci dintr-odată de la libertatea burlacului la constrângerea mariajului, care reprezintă barca de care-ți vorbeam, în care totul era monoton, sufocant și înnebunitor. O aventură care de obicei se termină brusc, fără curaj, cu dispariții neanunțate, totdeauna justificate de „nu am vrut să o rănesc, de aia am preferat să dispar fără cuvinte”, rănind-o cel mai tare chiar cu această atitudine. Am dormit neîntors până la Constanța, după ce i-am dat suta comandantului, care nu s-a abținut să nu mă certe. „Bine, domnule, de ce nu ai venit direct la mine, că rezolvam treaba direct, fără să mai afle securistul ăla de la Atena”. Și el avea dreptate, nu putea fi cineva în post în străinătate fără să fi fost al lor. Al băieților cu ochi albaștri. La sosire pe Kogălniceanu, pe când mă învârteam după un taxi, a venit la mine și umflatul de ghid să-mi reproșeze: „De ce nu mi-ai spus, dom’le, că ai pașaport francezesc, că aranjai totul cu mine, fără să mai plătești și securistului ăla de pilot”. Până și el s-ar putea să aibă dreptate. Nu știu dacă și piloții de pe cursele

externe nu dădeau cu subsemnatul. Am schimbat niște bani la el, la ghid, să-l bucur puțin, că nu eram prea convins că escrocul de la Atena i-a dat ceva. S-a bucurat, pentru că mi-a propus să mă ducă el în oraș în Constanța sau chiar în Mamaia dacă vreau și dacă știu la ce hotel stau. Nu știam nimic. Speram doar ca băieții să nu fi desființat școala de sporturi nautice de pe malul lacului din Mamaia.

XI

Mi-a sărit somnul. De multe ori m-am întrebat de ce se spune așa. Somnul nu sare. Te încrâncenezi să faci orice altceva în loc să te culci și e normal ca, dacă tragi de tine, după câțva timp, să nu-ți mai vină să dormi, oricât de obosit ai fi. Nu-mi vine să cred că mi-am adus aminte de toate astea. Astăzi, în ziua asta de căcat în care îmi vine să-mi bag picioarele în tot. Sunt atât de singur, în realitate, chiar dacă sunt înconjurat de tot felul de prezențe

trecătoare, în fiecare noapte alta, încât încep să regret tot ce am făcut până acum. Eu, cel care mă mândream cu faptul că nu-mi pare rău de nimic din ceea ce am făcut în viața asta, mă surprind acum chircit, rătăcit în propria mea memorie, de care nici măcar nu mai sunt sigur, pentru că, lăudăros și îngâmfat fiind, nici nu mai știu de câte ori am mințit, atunci când mi-am povestit aventurile, și nu am făcut-o o singură dată, ci de nenumărate ori, de fiecare dată îmbogățind povestea, să pară cât mai picantă, și eu cât mai important, încât acum nici eu nu mai sunt sigur de varianta reală. Atât de tare am vrut să fie așa cum am povestit eu, încât de multe ori am început și eu să cred, cu mâna pe inimă, că spun adevărul. Se apropie de mitomanie? Am să consult un psiholog, pentru că tare vreau să aflu dacă eu m-am despărțit de Moni sau ea m-a părăsit pe mine. Până acum am fost convins că eu am părăsit-o, că ea s-a rugat de mine să nu o abandonez, că ea mă aștepta noapți întregi să mă întorc de la vreo iubită, că ea dormea pe preșul din fața ușii mele. Din seara asta nu mai sunt sigur. Și nesiguranța mea este accentuată de siguranța cu care inima mea accelerează ritmul de fiecare dată când mi-aduc aminte de câte un episod incredibil din viața mea. Și, paradoxal, nici măcar nu mai sunt sigur dacă este vorba de unul real, sau unul inventat de mine, ca să mă dau mare în fața ta, a lumii, sau chiar a mea.

Multă vreme am deschis televizorul dimineața, ca să aflu ce se mai întâmplă în lume. Mă interesau toate știrile, pe vremea când proaspăt imigrant la Paris, îmi doream și să învăț cât mai repede limba, dar și să mai aflu ce se mai întâmplă prin România. Așteptam de pomană deoarece, în afară de reportaje făcute pe blat, o dată pe an, nu primeam nimic. Eu tot așteptam. Și tot așteptam. Fără speranță, dar cu perseverență. Așa cum aștept și acum în fiecare dimineață când dau drumul la știri să aflu că, în sfârșit,

planeta a fost vizitată de ființe extraterestre. Dar nu știri de doi lei cum că un pădurar și un oier din Alabama i-au văzut pe cei trei omuleți verzi cu trompetică în loc de nas, ochi și urechi când l-au răpit pe Mulder și i-au implantat microcipul în picior, mă refer la prima știre reală de peste noapte, cum că întâlnirea de gradul trei pe care o așteptam de când am aflat că Pământul e rotund s-a întâmplat, și este în direct și pe TVR, și pe CNN, și pe Rai Uno, și doi, și trei, și chiar și pe Al Jazeera, ce mai, să butonez pe telecomandă și să apară aceeași imagine pe toate posturile din lume. Omenirea s-a întâlnit cu civilizația extraterestră care ne vizitează de sute de ani cu farfurioarele sale zburătăcioare. Breaking news pentru toată planeta. Să se termine cu tot ce era știre de prima pagină. Mă răsfăț cu gândul ăsta, acum când sunt mai derutat ca oricând. Ce ciudat, tocmai acum când făceam o analiză pertinentă a vieții mele de căcat și a singurătății de excepție, mi-a venit în minte ideea asta cu dimineța în care o să dau drumul la televizor și toată lumea o să fie sclava aceleiași știri. Dacă stau să mă gândesc bine, cam asta ar fi singura știre care ar alinia toate canalele de media din lume. Totul ar părea derizoriu, și războaie, și cataclisme, și alegeri furate, și găini violate, și viața mea neîmplinită și chiar și cele șapte magnifice din viața mea cu care din nu știu ce motive nu am reușit să mă însor. Mai bine aș fi avut șapte mariaje nereușite decât niciunul. MĂ EXCITĂ ȘTIREA CU ÎNTÂLNIREA DE GRADUL TREI așa de tare, încât nu pot să nu mă gândesc că poate chiar în acest moment întâlnirea s-a petrecut. Și eu stau ca prostul cu ochii pe pereți aducându-mi aminte de toate întâmplările cu femei din viața mea, judecându-mă și judecându-le doar, doar aflu cine a fost de vină de nu m-am așezat și eu la casa mea până la ora aia, în loc să dau drumul la televizor și să fiu martor la marea întâlnire a

planetei cu viitorul nostru, al tuturor. Să aflu și eu cum am fost noi supravegheați sute de mii de ani și cum s-au întors ei să ne certe pentru tot ce-am făcut cu planeta și nouă înșine. Dacă s-a întâmplat întâlnirea de gradul trei, știrea a acaparat toate canalele TV din lume, așa că pot să apăs pe on și oriunde s-ar deschide televizorul tot aia aș vedea: imaginea navei extraterestre înconjurată de armata americană, nu se poate să lipsească ei de acolo, sau mai bine zis nu cred că ar îndrăzni extraterestrii să aterizeze în altă parte decât în America, ce dracu', puțin respect, după ce ne-au studiat atât timp și au înțeles care sunt premianții planetei, să aterizeze la Tirana sau la Caracal, deci armata americană, ziceam, înconjurând supiera aia zburătoare, cu armele pregătite să ne apere pe toți. Dar dacă televizorul meu se deschide pe Etno TV ca de obicei, oare chiar și ăștia și-ar întrerupe programul de muzică populară să intre în direct cu marea știre a lumii sau ar da în continuare, fără să se sinchisească, Dolănescu. Bat câmpii. Bat câmpii rău de tot. Cum dracu' reușesc să împletesc derizoriul cu seriosul din viața mea? Mi-e rău, îmi vine să urlu, mi-e rău de singurătate, mi-e rău de prost ce-am fost, că puteam acum să fiu preocupat de bacalaureatul lui fiu-meu, sau de problemele fetei mele celei mici, care s-a lăsat păcălită de un boșorog de 30 - 40 de ani și care i-a tras-o fără prezervativ și e însărcinată, în loc să bat câmpii printre farfurii zburătoare, ca să aflu de ce sunt singur. Sunt singur pentru că sunt un bou. Pentru că am fugit de fiecare dată când am întâlnit pe cineva care ar fi meritat încrederea mea, nu incertitudinea mea, că dacă nu e cea care trebuie și, imediat după ce o iau, o întâlnesc pe cea care merită de fapt să fie nevasta mea. Am căutat-o pe EA. Atât am căutat-o, până m-am obișnuit mai mult să caut decât să evaluez. Și a și început să-mi placă căutarea. Sunt ca ăla care, după ce i-o trăgea vreunei gagici, fugea repede

la carnetelul lui și începea să noteze ceva. Tipa, ofuscată, îi spune: „Ce nesimțit ești, ce, eu sunt din alea să mă treci în carnet?” „Nu te trec, îi răspunde tipul, te șterg”. Până acum numai am șters. Poate și ele m-au șters pe mine. Și viața m-a șters de pe lista fericiților adevărați. Spun adevărați, pentru că mai există și falșii fericiți, ăia care cred că sunt fericiți, care își inventează fericirea și încep să creadă în ea, deși ei sunt fericiți doar așa, de formă, mai mult ca să-i enerveze pe ceilalți cu fericirea lor. Atât de tare își prezintă fericirea asta falsă, încât încep și ei să creadă în ea. Ca mitomanii. Începe să-mi pară rău că nu am dat drumul la televizor, că poate totuși ne-am întâlnit cu extraterestri, și aș fi aflat că totul e altfel, că în experimentul pe care l-au făcut cu noi s-au făcut multe greșeli în evoluție, cum ar fi motorul cu ardere internă, democrația și mariajul și că instituția căsătoriei va fi desființată, că a fost o mare greșeală că omenirea s-a cuplat în grupuri de câte doi, că invenția familiei a fost doar o manevră intenționat greșită a Bisericii ca să pună stăpânire și control asupra omenirii. Ca să nu-ți mai spun că familia a fost cea mai mare frână pe care a avut-o omenirea, că grija pentru altul și la bine și la rău a încetinit și oboșit mințile oamenilor, că procesele de partaj și traumele copiilor din familiile dezmembrate au contribuit la degradarea omenirii și implicit a planetei, și câte și mai câte, care m-ar face pe mine să fiu excepția de la acest experiment și să fiu dat exemplu. Cum ar fi să dau drumul la televizor și să-i văd pe americani cum se înclină în fața noilor stăpâni ai lumii, și care nici nu se instalează bine la cârma planetei, că mă dau pe mine drept exemplu, îți dai seama, pe CNN, pe PRO TV, pe BBC, ce mai, peste tot, EU singurul care nu am fost alertat de toate porcăriile astea social-religioase și care am rezistat și tentației, și presiunii societății, și am rămas burlac, așa cum de fapt ar

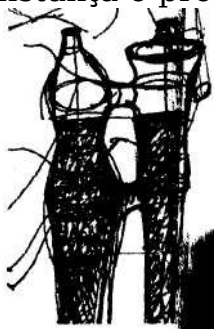
fi trebuit să fim toți ca să dezvoltăm specia umană pe planeta asta, și că am fost desemnat specimenul ales. Aș mai fi aflat, poate, și că mă studiază, atent de mult, și că de la mine așteaptă să izbăvesc planeta, ca ăla din MATRIX. Asta aș fi aflat dacă aș fi putut să mă conving să dau drumul la televizor. Pentru că sunt din nou în starea aia de la începutul cărții. Nu am curent. Mai bine mă mai gândesc la femeile mele, că sigur nu vin ăștia de pe Marte ca să mă facă să nu mă mai simt așa de căcat că nu m-am însurat până la vârsta asta. Eu oricum îi mai aștept. Cred că nu voi apuca momentul marii întâlniri. Și nici nu cred că mă voi mai însura vreodată. Cred că mariajul este un exercițiu de voință și toleranță, mult mai greu și, bineînțeles, că mult mai lung decât armata. În armată, bărbatul învață cum să suporte suferința și umilința, iar după, cum să provoace suferință, ca apoi să o ierte. În căsătorie, la fel. Pe Liliana am iubit-o pe vremea când nici măcar nu știam să iubesc. Am fost convins că va fi singura femeie din viața mea. Nu am apucat nici să mă culc cu ea, nici măcar nu știam dacă există vreo chimie între noi, și eu o și vedeam nevasta mea. Pe Valeria am detestat-o când am încetat să o mai iubesc. Cred că doar din cauza faptului că m-a înșelat cu Pelicanul. Pe Moni am devorat-o și am făcut-o să mă părasească, dar conștient că dacă nu aș fi împins-o eu, ea tot m-ar fi părăsit. Cu Manu probabil că aș fi fost și astăzi dacă nu ar fi făcut atâtea greșeli. Nu ți-am povestit de Manu? Ho, nu te răsti așa la mine, am uitat că nu am început povestea ei. A fost înainte de Regu, pe care aș fi luat-o de nevastă negreșit, dacă nu ar fi fost atât de dependentă de propria-i carieră. Pe Manu am cunoscut-o într-o vară la mare. Era spre sfârșitul sezonului. Mă dădeam ore în șir cu planșa pe lac. Eram aproape tot timpul singur, mai ales că începuseră furtunile de toamnă. Într-o zi am zărit pe cineva care părea că se uită la mine

cum evoluez. M-am apropiat de mai să o văd mai bine. Era înaltă și blondă. Un blond aproape spălăcit, către alb. O chinuia tare vântul. Îi răsucea părul ca pe fuioare, cred că o și biciuia, dar ea tot rămânea acolo. M-am apropiat foarte tare de mai, ca să fiu sigur că nu mă înșală privirea. Era extraordinar de bună. Mă gândeam cum dracu' rezistă în vântul ăla năprasnic, erau aproape 6 grade Bofour, și totuși ea înfrunta ca o statuie furtuna. M-am simțit măgulit de faptul că cineva suporta condițiile vitrege ale vremii numai ca să mă vadă pe mine cum fac wind surfing. Trăgeam și mai tare de ghiul ăla nenorocit în speranța unor sărituri mai spectaculoase, acum, dacă tot aveam un martor admiratic stoic pe deasupra. Nu se mișca gagică. Privea în larg ca și cum ar fi așteptat să-i vină soțul plecat pe mare. La un moment dat am început să nu mai fiu sigur că se uită după mine. Și așa și era. Am acostat și i-am trecut prin față în speranța că va schița un gest. Nimic. Privea prin mine. Jignirea era prea mare. Mă chinuisem mult să fac toate fițele alea cu planșa, obosindu-mă până la extenuarea totală, și ea scruta zarea. Nu existam. M-am înfuriat groaznic, așa că m-am dus la ea și am întrebat-o cu tupeu: „Nu vă supărați, mai stați, că aș vrea să împachetez și eu plaja, să strâng lacul și să mă duc acasă că mi-a ajuns de azi de dimineață”. Niciun gest, niciun răspuns. Nu o fi româncă, mi-am zis, dar parcă o cunoșteam de undeva. Eram pe punctul să traduc tâmpenia mea în engleză, când am auzit: „Pardon, ați spus ceva?” „A... m-am bâlbâit. Am fost și eu haios, da, dacă nu m-ați auzit, degeaba, nu pot să repet ce-am spus, că abia mi-a ieșit prima dată. Ziceam că vă costă douăzeci de dolari privitul, că am dat o groază de bani pe planșa asta”. „Dar, credeți-mă, nici nu am băgat de seama că ați fost pe lac”, aud o voce suavă și mă prind instantaneu de unde o știu.

Era o actriță celebră, tocmai devenise vedetă cu rolul

ei din Sălbatica sau Țăranca, nu-mi mai aduc aminte cum se numea filmul. Ce mișto de doi lei croșetam ca să o agăț, că strâng plaja, că scot dopul la lac, iar ea săraca era pierdută în spațiu. „Mă scuzați, am vrut și eu să fiu haios, nu trebuie să-mi dați niciun ban, am îngânat”, de acum timorat mai mult de frumusețea ei decât de faima ei. „Pot să mai rămân?” mă întreabă, convinsă fiind că vorbisem serios cu câteva secunde înainte. Mă simțeam și mai prost, acum că trebuia să-i explic că nu-i plaja lu’ tata și că făcusem mișto de ea. Am luat cea mai serioasă mină și i-am explicat că am bravat ca să-i atrag atenția și că normal că poate să rămână oricât vor mușchii ei, dar la plecare să tragă de funia pe care tocmai o aruncasem în apă, ca să scoată dopul de la lac pentru a putea schimba apa a doua zi. În sfârșit, s-a prins și mi-a arătat dantura. Avea buzele cărnoase și puțin vinete de frig. Pentru că era frig. Zâmbetul ăla mi-a dat curaj. „Am să rămân să vă păzesc eu pentru că mi-e frică să nu...” Și nimic nu mi-a mai venit în minte ca să fiu comic. „Să nu răciți”, am zis timid, să văd ce reacție are la chestia asta. „Aveți buzele vinete, să vă dau o bluză”, am mai îngânat timid. „E de la ruj, îmi răspunde, și se vede cu ochiul liber că tu ai nevoie de ceva de frig pentru că tremuri tot”. Avea dreptate, eu ieșisem din apă și aveam pielea zburlită de frig ca găina jumulită proaspăt. Nu puteam să o încolțesc deloc, așa că m-am hotărât să plec să mă schimb, pentru că într-adevăr mi-era frig. Când am ieșit din baracă, nu mai era acolo. M-am ofticit că nu reușisem să-i smulg măcar un număr de telefon. Dar cum la barza chioară îi face Dumnezeu cuib, mi-o aduce Pelicanul în seara următoare direct pe terasa unde încingeam petreceri în fiecare noapte. Atunci am aflat că în ziua cu privitul orizontului luase hotărârea să se despartă de fostul soț, așa că i-am astâmpărat eu pofta de răzbunare pe viață, fiind specialist în consolări. Îmi plăcea

foarte mult, era foarte frumoasă. Cred că am spus asta despre fiecare fată de care ți-am vorbit. Ce să fac, mă repet, sau mă laud, sau chiar așa o fi fost. Avea niște ochi imenși, supradimensionați și de ochelarii cu dioptrii gigantice. Cred că erau albaștri. În film, prim-planurile ei smulgeau suspine din sufletele spectatorilor, revista Cinema dedicându-i de nenumărate ori pagina dublă din mijloc. Când ne-a făcut cunoștință Pelicanul, am zâmbit amândoi, de se întreba de unde ne știm. Filmau împreună la Constanța o producție de epocă și locuiau

În Mamaia. Bănuiesc că exista un flirt între ei după ocheadele pe care i le arunca Pelicanul. Sau poate nu, pentru că el se cam uita după toate gagicile care treceau prin fața ochilor lui. Am stat mult de vorbă în seara aia. Era târziu în toamnă, așa că nu s-a adunat prea multă lume la mine. Nu ca în timpul verii, când nu aveai loc să arunci un ac pe terasă.

De „ce ai nevoie să faci o petrecere trăsnet? Răspunde-mi repede, din trei încercări, dar nu uita: 1. este înainte de '89, pe vremea „regretatului” – găsești greu pileală fără parai în buzunar; 2. ești pe litoral și totul se închide cam pe la ora pe la care astăzi te duci la cârciumă; 3. tac tu nu-i ministru și n-ai nicio pilă la Secu’.

Este că te-am încurcat? Hai, că se poate și fără, mai gândește-te... asta-i, bătrâne: un pașaport, da, dom’le, cu un pașaport în buzunar erai rege. Aveai dreptul să intri în

shop fără să-ți vină să ceri azil politic, gagicile roiau în jurul tău că veneai de „afară”, bașca puteai circula în fiecare duminică cu junghiul tău de cinci sute DIN care, pe deasupra, mai era și aspirator de gagici. Deci, ai pașaport și ceva valută, un hârb care nu-i Dacia, și pe deasupra ești pe litoral. Toată vara, trai pe vătrai! Dacă mai pui că ai și cazare gratuită la ditamai hotelul din Mamaia, ești împărat. Acum, că ai toate datele, o să-ți vină mai ușor să înțelegi ce s-a întâmplat acolo. În fiecare seară, tipul de care îți vorbesc, d., parcă așa îl chema, făcea o petrecere pe terasa hotelului unde locuia. Roiau gagicile ca albinele la miere. Cred că avea un blat la frontieră și aducea câte două lăzi de whisky pe săptămână, cumpăra două sute de fleici și o sută de mici, de sfârâia hotelul ăla până spre dimineață și reclamau turiștii mai mult mirosul de friptură decât zgomotul de petrecere. Da' nu-i făcea nimeni nimic tipului. Cred că pe deasupra mai era și securist, altfel nu-mi explic...

Cam așa vorbea despre mine cineva, persoană importantă, becher, nu dau nume, acum vreo cînșpe ani. Toți care nu mâncaserăm salam cu soia eram securiști, trebuie să fi fost, altfel nu se putea, nu aveai cum să pleci și să te întorci „când vrea mușchii tăi”. În realitate, situația era ca-n bancul ăla cu Maria care mulgea vaca și în apă se vedea invers. Eram filat de Securitate de când intram în țară până plecam și stau și mă întreb câte din gagicile care au trecut prin patul meu nu au dat extemporale despre activitatea mea subversivă. Poate că subminam moralitatea națională, dacă mă gândesc la cele câteva neveste care au călcat strâmb. Dar cele mai multe erau turiste venite în vacanță, dornice de aventuri de-o seară. Aveam trei camere într-un capăt de coridor, la etajul patru al unui hotel din Mamaia. Toate camerele dădeau într-o terasă uriașă, pe care cu acordul direcțiunii (aveam peste două

sute de turiști în grijă în acel an), o foloseam pentru petreceri tocmai pentru că legea interzicea orice activitate după ora 22. Ca și acum, și pe vremea aia toată lumea bună din București se muta la Mamaia. Sute de gagici, căleai pe ele, se înghesuiau în cele câteva cluburi private care aveau aprobări speciale să funcționeze după ora 22. Asta făcea ca și la mine pe terasă să fie ceva înghesuială, cu toate că aveam câteva filtre până ajungeai la etajul patru. N-o să mă credeți, dar am dat într-o seară peste una care s-a recomandat iubita mea ca să intre, bineînțeles. Așa că m-am dus să o trag puțin de limbă. Ce-i drept era foarte bună, așa că intenția mea era clară. Am întrebat-o cine e și mi-a răspuns cu nonșalanță: „Sunt iubita lui d. (adică eu)”.

Uimit cât de mult tupeu are, am întrebat-o despre d. (adică tot eu): cum e, când l-a cunoscut și de când sunt împreună. Ea (adică ea) mi-a relatat, cu o imaginație debordantă, cum el (adică eu) a curtat-o, cât de greu s-a lăsat agățată ea și cât mi-am dorit eu (adică el) să i-o trag, dar că până la urmă ea s-a lăsat convinsă dar să știu că el (adică eu) nu este așa bun la pat după cum se zvonește. Așa că eu (adică el) am invitat-o într-una din camere sub pretextul că vreau să-i arăt ceva (adică altceva). Ajunși în cameră, i-am cerut să se dezbrace. S-a uitat mută la mine („mitocane, cum îți permiți?”) și până să-mi ardă prima palmă i-am spus că eu sunt el (adică d.). Ea (adică mută) mută a rămas. A bâlbâit ceva și am fost nevoit să îi arăt pașaportul că eu sunt el. S-a înroșit toată și parcă a devenit și mai bună (pentru că era bună rău de tot) și n-a mai avut ce să facă sărmana, că doar trăia cu mine de câteva luni fără ca eu să mă fi prins și, pe deasupra, mai eram și hotărât să îi arăt că sunt mai bun în pat decât mine (adică el).

Și s-a întâmplat și chiar și ea a fost mai bună decât

ea, așa că am petrecut o noapte de vis. Dimineăța, pe la 6, am trezit-o, i-am cerut o cafea în cameră, simțeam că trebuie să elibereze ringul. S-a trezit, s-a întins sub cearșaf, a chităit puțin, bâiguind ceva de genul „iubitule, ce bine a fost” sau „am știut eu de ce m-am dat drept gagica ta”, „îmi pare rău că relația noastră a început cu o minciună, dar mi-a plăcut”. De la asta mi-a venit mie ideea: „Știi, iubito, dacă ție îți pare rău că te-ai dat drept gagica mea, mă muștră conștiința să îți spun și eu adevărul: de fapt, eu nu sunt el, (adică eu), sunt un prieten care a avut sarcina să fie gazdă în locul lui la petrecere, el (adică eu) fiind plecat la București cu un turist care și-a pierdut pașaportul”. S-a făcut albă de nu o mai vedeai sub cearșaf. Au decolat către mine în ordine: perne, pantofi, ceașca de cafea, cam tot ce-i venea la îndemână, cât despre cuvinte, nu poate pixul să scrie și hârtia să le suporte (poate citite după 12 noaptea cu pătrățul roșu). Când a ajuns la viol, m-am enervat. „Stai puțin, zic eu (adică el), că și tu m-ai mințit, mi-ai zis că ești iubita lui (adică a mea) și nu erai? Așa că am zis și eu că sunt el (adică eu), chiar dacă nu sunt eu (adică el)”.

Și ce credeți că îi dă prin cap orgolioasei proaspăt „violată”: „Ești un fraier, eu (adică ea) chiar sunt iubita lui d. (adică eu) și eu știam că-i plecat la București. Eu (adică ea) am vrut să mi-o trag cu tine, crezi că n-am văzut că nu semeni cu poza din pașaportul lui (adică al meu), dar am sperat să fii mai bun la pat decât el (adică eu). Amândoi (adică noi) sunteți la fel de slabi”.

Hopa, era pentru prima dată când lucrurile se potriveau. Noi (adică și eu, și el) eram slabi la pat. M-am mâncat în cur ca să aflu de la cine, de la ea (adică nimeni) că eu (adică eu) nu sunt capabil. Nu știu cât ar mai fi continuat cearta și când i-aș fi spus adevărul, dacă salvarea mea nu ar fi venit, de fapt, de la o catastrofă. Am

auzit bătai în uşă, am amuţit amândoi, ea, de frică să nu fie cumva la uşă el (adică eu) şi eu, de frică să nu fie la uşa ea (adică iubita mea din vremea aceea). Şi ce mai bătea, cioc, cioc, cioc... am dus degetul la buze, m-am apropiat de ea (mamă, ce bună era, aşa speriată şi mincinoasă!) şi i-am povestit în şoaptă bancul cu tipul care s-a angajat la circ pe post de maimuţă. Un tip fără serviciu vede un anunţ la Grădina Zoologică: „Angajăm zilieri pe bani buni”. Intră şi unul îi spune: „Dom’le, ne-a murit maimuţa şi, cum veneau mulţi copii să o vadă, o să dăm faliment, aşa că pune matale pielea asta de maimuţă pe tine, intră în cuşcă şi fă ceva giumbuşlucuri pe acolo, că nu-i mare lucru”.

Zis şi făcut. Îşi pune tipul blana, intră în cuşcă, vin copiii, se joacă, face tumbe, se ambalează şi, din greşeală, sare în cuşca de alături în care era leul. De frică, începe să strige după ajutor, la care leul îi spune: „Taci, dracului, că ne dau afară pe amândoi!”

Bancul vi i-am spus numai vouă, ei i-am explicat situaţia, i-am arătat, cu acte în regulă, că eu sunt chiar el (adică chiar eu), că am necăjit-o puţin pentru că mi-a plăcut ce tupeu are şi că problema cea mai mare nu este ea (o scoatem noi cumva la capăt), dar ce ne facem cu ciocănitoarea de la uşă, care e chiar Ea şi, dacă ne prinde împreună, s-ar putea să devenim noi (adică eu şi ea) arşice. Pâş-pâş, am mutat toate hainele mele, prin balcon, în camera cealaltă. Ciocănitoarea spărgea uşa între timp sau, cel puţin, aşa mi se părea mie. I-am făcut semn fetei (adică ei) să nu respire, am mângâiat-o, în treacăt, pe sâni şi pe cur şi am dispărut din cameră ca Zorro. Ea din cameră nu mai înţelegea nimic. Ea de la uşă a prins glas: „Ştiu că eşti acolo, nemernicule, am întrebat la recepţie şi ai şi maşina în faţa hotelului, bla-bla-bla”. 1

Abia atunci cea din cameră a avut certitudinea că eu sunt şi eu, şi el. Ajuns de pe balcon în camera cealaltă, mi-

am așezat cu o mână câteva haine în dulap, în timp ce cu cealaltă aruncam în baie periuța și pasta de dinți, iar cu piciorul drept tăvăleam cearșaful și perna să pară că dormisem acolo. Mi-am dat cu mâna prin păr ca să arăt adormit și deschid nervos ușa din spatele ciocănitorei mele, care tocmai își lua avânt să penetreze. V-ați prins că am trecut din balcon în balcon în camera cealaltă, invocând Cerul ca Ea să nu se prindă și să creadă că nu mai dormeam dincolo de mult. „Care bați, mă, la ora asta?”, m-am răstit ca și cum nu știam cine. „A, tu erai, pisi? Nu ți-au spus de la recepție că mi-am schimbat camera? Avea toaleta defectă”, bla-bla-bla. „Ce bine că ai venit, cum a fost la prezentare la București, ce dor mi-a fost de tine, de ce nu m-ai anunțat că vii, hai, intră odată dracului în cameră și nu mai bate acolo că nu-i nimeni”.

Cam asta a fost, de data aia am scăpat.

Acum stau și mă întreb cum o fi sunat raportul agentului însărcinat cu supravegherea mea pe litoral.

„Subiectul a sărit balconul la etajul patru pe la ora 6.15, sumar îmbrăcat și cu niște valize în mână, în timp ce la ușă o duduie bătea și pe deasupra tulbura somnul turiștilor veniți la odihnă prin grija partidului. Sursa vă informează că bătăile în ușă au încetat pe la 6.22, dar au început niște zgomote suspecte de scârțâit de pat pe la 6.30, de data asta din camera cealaltă, dar nu au durat prea mult, că subiectul era obosit și pentru că mai scârțâise patul o dată în noaptea aia, ceva mai devreme, dar în camera de vizavi și parcă a durat mai mult, dar nu sunt sigură și vă mai rog ceva, tovarășe comandant, să mă mutați la italieni că-s băieți mai de viață decât francezii ăștia pârliti care, de fapt, sunt români plecați care se întorc să facă fițe și să se dea mari pe aici pe la noi, prin țară. Și nici nu sunt buni la pat”, ar mai fi vrut ea să scrie, dar nu era voie să se menționeze în rapoarte că, dacă țara

ți-o cere, te culci și cu subiectul ca să-i afli intențiile criminale. Pe ea (adică tovarășe locotenent) nu am mai văzut-o decât după mulți ani, într-o cârciumă unde un cadru de nădejde mi-a prezentat-o: „Ea e viitoarea mea soție”.

Am întins mâna și mi-am zis în gând: fosta mea iubită. M-am uitat în ochii ei, avea aceeași privire nedumerită, ca atunci când am dispărut pe fereastră, numai că de data asta ea avea degetul la buze. De cealaltă Ea m-am despărțit în toamna aceea și destinul a făcut ca eu să mă întorc în România și ea să trăiască la Paris. A ajuns bine, a luat un băiat bun cu bani. Păcat însă că și-a franțuzit numele... Ultramarine.

Era frig pe terasă. Venise toamna. După o seară de palavre cu atingeri discrete, Manu părea foarte departe de patul meu. Adevărul este că mă și inhiba puțin frumusețea ei, bașca era și vedetă de film pe bune în România. Am plecat și cu handicapul acelei tentative de agațament ratate de pe malul lacului, așa că toată seara nu am făcut decât să mă scuz pentru impertinența mea. Oricum șansele mele erau mici și din cauza faptului că Manu era tristă și nu-i prea ardea de nimeni. Tot pe malul lacului am prins-o. Tot într-o zi fără soare, cu vânt puternic. În același loc! venise să-și înghită aceeași tristețe, sau poate a fost doar o întâmplare. Oricum, de când am văzut-o cum stătea pe nisip îmbrățișându-și genunchii și privind în zare, mi-am dat seama că singura mea șansă este să tac și să mă așez lângă ea. Nu am scos un cuvânt. M-am apropiat și fără să mă simtă m-am așezat lângă ea doar puțin mai în spate, cât să nu mă vadă. Am privit-o minute în șir cum își îndepărta șuvițele de păr pe care vântul i le arunca în față. Mă fascinau degetele lungi ale mâinii care parcă alegeau firele de păr, ba din ochi, ba dintre buzele uscate de vânt, încercând să le așeze îndelung după urechi sau în elasticul

ce-i ținea pletele. Știam că nu știe că sunt acolo. Vântul rece o zgribulea. Am priceput asta după cum se încrețea pielea pe mâinile ei lungi, care îmbrățișau picioarele cum bine ți-am spus. Mi-am scos bluza de vânt pe care o aveam legată la gât și, fără să mă simtă, i-am pus-o peste umeri. Mă așteptam la o reacție, să se întoarcă măcar, dacă nu să se sperie de gestul meu. Nu poți să nu ai nicio reacție când cineva îți pune ceva pe spate, mai ales când ai convingerea că ești singur pe o plajă pustie, decât dacă te-ai prins că ești supravegheat. Am fost convinsă că nu s-a prins că sunt acolo mai ales că am stat mai mult de o oră să o admir în tăcere cum își șterge lacrimile răzlețe, care-i umezeau din când în când șuvițele rebele pe care ți le-am descris adineauri. Paradoxal, pe aceeași plajă, cu câțva timp înainte, cu câțiva ani buni înainte, am fost și eu, la rândul meu, supravegheat câteva ore de cineva care nu știa de ce am dispărut ca măgarul în ceață din viața ei, și care a bătut drum lung să mă vadă. Te-ai prins? Știi despre cine-i vorba?

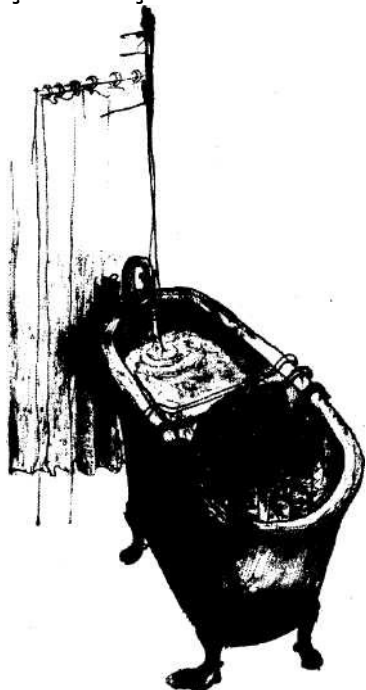
Mi se amestecă amintirile în cap. Am un blender în loc de creier. Mă gândeam la Manu și mă întrebam de ce oare nu am rămas cu ea, când în minte mi-a apărut Rosa. Capcana. Ultima femeie pe care am iubit-o. Am găsit-o și am fost convins că ea va fi văduva mea. Am obosit să mai caut, mai ales după eșecul cu Rosa. Pentru că a fost un eșec. Vreau să-ți termin povestea cu Manu, ca să înțelegi de ce nu am rămas cu ea și nu pot să mă desprind de gândul ăsta pasager cu Rosa. Nu-i încă momentul ei. Nu pot să o analizez pe Rosa până nu aflu tot despre Msnu. Văd că de fapt mie îmi povestesc, nu ție. Cel mai curios lucru e că mă agăț de Manu, deși între Manu și Rosa a fost Regu cu vârf și îndesat. Regu cea pistruiată și cârlionțată, pe care nu o regret deloc. Știu că nu ar fi fost fericită cu mine, știu că ea știe că eu știu, și mă simt mai bine cu ea,

prietena. Nu am fi rezistat împreună, pentru că știam totul despre ea și nu vrei să trăiești cu cineva care te cunoaște prea bine. Cu cât durează misterul mai mult, cu atât durează căsnicia mai mult. Cred că Manu semăna într-un fel cu Rosa. Amândouă înalte, blonde, frumoase, cu ochi albaștri. E pentru prima oară când le compar. Pe Manu nu am iubit-o. Manu a fost sacrificată. A venit imediat în viața mea după Moni, pe care mi-am dorit-o mai mult ca orice pe lume. Acum știu de ce. Pentru că m-a părăsit. M-am prins, Moni m-a părăsit. Extraordinar, au trebuit să treacă șaptesprezece ani de când m-am despărțit de Moni ca să mă prind că, de fapt, EA m-a părăsit. Pe toate celelalte le-am părăsit eu, am fugit de ele, am refuzat comuniunea, familia, responsabilitatea vieții în doi. Sunt convins că, dacă nu m-ar fi părăsit ea, aș fi părăsit-o eu. Când a fugit cu prietenul meu, am fost atât de marcat, încât am făcut cele mai mari greșeli din viața mea. Și nu am avut curajul să recunosc, tuturor le-am spus că eu am părăsit-o și de supărare s-a combinat cu cel mai bun prieten al meu din vrermea aceea. Am mințit din orgoliu. Atunci a apărut în viața mea Manu. Sulfamida, cum i-am spus o perioadă. Am învelit-o cu bluza mea și, ca din întâmplare, mi-am lăsat și mâinile care au pus bluza în jurul gâtului ei. Stătea ca și prima dată, cu mâinile îmbrățișând genunchii. Eu am acoperit-o din spate. Am îngenuncheat și i-am pus-o pe umeri. Acolo mi-am uitat mâinile. Ea își cuprindea genunchii, eu o cuprindeam pe ea din spate. Mi-am pus capul pe umărul ei. Nu a schițat niciun gest, semn că știa cine o îmbrățișează. Vântul s-a prins și a început să-mi dea și mie din șuvițele ei. La început, doar în ochi, după care puțin câte puțin și în gură. Aveau gust bun pletele ei. Și miros. La un moment dat și-a lăsat și ea capul pe mâna mea. Dacă ne priveai din față, vedeai un singur corp cu patru mâini două capete, unul aplecat, celălalt drept,

sprijinindu-se cu bărbia de umărul corpului. Am stat așa îmbrățișați o vreme, fără să scoatem un cuvânt. Primul sărut, adică atingerea dintre buzele noastre, l-a făcut părul ei. Pentru că sunt sigur că firele de păr cal mi-au intrat mie în gură și care mi-au atins buzele au fost purtat și pe buzele ei. Cred că o dată mi-a atins buzele și cu obrazul. Dar adevăratul sărut s-a întâmplat când ne-am ridicat. Era deja frig și întuneric. Ne țineam în brațe de câtva timp. Mâinile mele trecuseră pe sub umeri și se delectau cu rotunjimea sânilor ei. Primele cuvinte schimbate au fost: „Mergem?” Ne-am ridicat împreună sau mai bine zis am ridicat-o de subțiori. Odată ajunsă în picioare, s-a răsucit către mine și buzele noastre au făcut cunoștință, bucurătoare că tot ce au povestit suvițele de păr era adevărat. Adică moi, dulci și fragede, chiar dacă vântul le-a uscat și înăsprit puțin. Am luat-o de mână și ne-am oprit în camera mea. Eram zgribuliți de vântul pe care nu l-am simțit pe malul lacului. Am făcut dușuri fierbinți, pe rând. Eu primul. Când a ieșit din baie cu părul ud și încrețit de apă, a început din senin să-mi povestească despre soțul ei. Stătea pe marginea patului înfășurată într-un prosop și-mi povestea lucruri pe care nu le percepeam. Îmi plăcea să o privesc. Eram mândru. Nu știu de ce, pentru că urma să i-o pun celei mai frumoase femei din România sau pentru că nu mă mai gândeam la Moni. Întotdeauna după ce ies dintr-o relație în care mă implic sufletește compar toate femeile cu ce am avut și nu am știut să păstrez. Era pentru prima oară când, după Moni, nu mă gândeam la ea. Nu am auzit nimic din ce mi-a povestit, așa că în prima noapte petrecută împreună nu m-am prins cine-i soțul. Am aflat mult mai târziu și m-am simțit de căcat, pentru că el nu a priceput că nu eu am făcut-o să-l părăsească. Mă bucuram surd însă că și alții suferă, părăsiți ca și mine. Manu m-a vindecat de Moni. Tot ce mi se întâmpla era bine, chiar și

întâlnirile cu soțul ei care încerca să mă convingă că nu fac bine ce fac. Și poate avea dreptate, dar mie îmi trebuia sulfamida Manu, pe care să mi-o pun pe rana de pe suflet făcută de Moni, cea fugită cu prietenul de la care nu mă așteptam să-mi facă una ca asta. Nu a avut răbdare cu mine. Era din nou liberă și imediat după ce am plecat și-a manifestat libertatea. Dorea experiențe noi și s-a lăsat fraierită de tot felul de vrăjitori de suflete care nu doreau decât sex, sau poate asta își dorea și ea. Nu pot să o judec pentru că nici eu nu eram sfânt. Probabil pentru că nu o iubeam cu adevărat. Și s-a dus, așa frumoasă cum era, s-a dus pulii de suflet toată relația mea cu ea, deși până și acum regret câteodată că nu am fost destul de ferm în a-i cere să mă aștepte pe mine, dar numai pe mine. Cred că asta mi-a și reproșat după întoarcerea mea, când am întrebat-o de ce. „Nu te-am crezut”, mi-a răspuns, și avea dreptate, nu putea să mă creadă pentru că în momentul plecării nu eram sincer, i-am spus că mă întorc așa, ca să mă aflu în treabă, și, dacă vrei să știi adevărul, nici chiar eu nu credeam ce spuneam. M-am întors cu speranța că ea m-a așteptat doar pe mine, dar nu oricum, ci aplecată și ușor crăcănată, pregătită să i-o trag. Ea și-a făcut de cap, adică în realitate s-a purtat normal, absolut normal. Când am plecat, eram sigur că o voi uita și mintea mea se va întoarce la Moni. Dar după câteva săptămâni tot ea mi-a revenit în minte. Târziu. Ea păcătuiește deja. Și culmea, mie în mod normal ar fi trebuit să mi se rupă pentru că nu-mi doream o relație de lungă durată cu ea. Era prima femeie cu care mă simțeam bine în pat după Moni. Eram perioada în care totul se compara cu Moni, cea care m-a părăsit. Știu că ți-am mai spus, dar dacă tot am recunoscut acum pentru prima dată că ea m-a părăsit, simt nevoia să o repet ca să balansez situația, deoarece până acum am inventat numai în care eu o părăseam și asta am cam spus

la toată lumea. Manu, devenise cea mai bună alternativă la singurătatea mea, dar și-a futut singură norocul, cu aventura ei, și, culmea, cu cine, un neica nimeni, care a făcut totul ca să i-o tragă, numai ca să se dea mare în fața mea. Și a reușit.

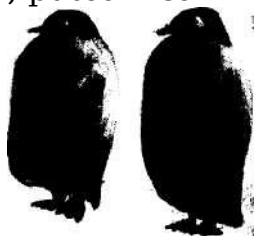
XII

Eram de câteva luni singur, când am văzut-o la un meci de tenis. Avea ochii de un albastru-bulbucă, cu cearcăne frumoase, ușor umflate, fără adâncitura aia urâtă care face ca de obicei cearcănele să fie respingătoare, sâni mari și un zâmbet care se descoperea numai când buzele alea roșii și cărnoase voiau, lăsând să se vadă cea mai frumoasă dantură din viața mea. Părul era șaten-deschis, către blond, și nu prea lung. Era foarte înaltă, cam la fel de înaltă ca și Manu, de aia cred că-mi apar împreună în gând. Am privit-o mult în ziua aceea. Cred că

s-a prins că m-am uitat toată ziua după ea. La câteva zile după, am făcut rost de numărul ei de telefon și am sunat-o. Mă rugam doar să nu vină cu tocuri și să nu fie mai înaltă decât mine, pentru că, bineînțeles, a acceptat întâlnirea. A durat ceva până ne-am combinat, mai mult din cauza faptului că locuia cu o prietenă, și exista un fel de frăție între ele, dacă una iese în oraș, să o tragă și pe cealaltă ca să mănânce amândouă. Ce m-a șocat cel mai tare la ele este faptul că, deși arătau trăsnet, și roiau băieții în jurul lor, cu tot felul de propuneri, nu s-au lăsat niciodată aburite, preferând să moară de foame sau să mănânce cartofi. Nu prea pot să-ți spun cum și de ce am ajuns să mă mut cu Roses, cum obișnuiam să-i spun, pentru că nici eu nu știu prea bine. Mă despărțisem de Regu de câțva timp și nu-mi doream nimic. Dar cum omul e un animal sociabil, căruia nu-i place să locuiască singur, reflexul împerecherii a apărut fără voia mea. Prima noapte pe care am petrecut-o împreună a avut farmecul fenomenelor paranormale, deoarece toate au fost inexplicabile. Numai mobila nu s-a mișcat singură prin cameră. Râdeam mult împreună și, mai ales, discutam deschis despre sex. Cu asta m-a cucerit. O tratam însă cu multă indiferență, aveam senzația că-i fac o favoare că sunt cu ea, deși mă simțeam foarte bine în preajma ei, mai ales când călătoream în străinătate. Ne-am plimbat mult împreună, am apărut mult împreună și lumea a început să ne perceapă ca pe un cuplu. Și asta s-a întâmplat după o vară în care a suferit mult din cauza atitudinii mele. Mi-era bine cu ea, deși eram blazat. Ne-am mutat împreună după mai mult de un an de când ne cunoșteam, și probabil că mi-ajungea să știu că mă iubește așa că nu m-am mai concentrat la atitudinea mea. Prezența și doar atât. Apoi a venit raliul ăla nenorocit. Zic nenorocit, pentru că mi-a schimbat definitiv viața. Eram hotărât să mă căsătoresc cu Rosa. Așa cum se căsătorește lumea. Se

place, se ia. Și vine și dragostea după, gândeam. E drept că nu am definiția dragostei de după. Cred mai mult că e respect. Dacă tot am experimentat atât de mult iubirea, nu ar trebui să dau o definiție a ei din punctul meu de vedere? Prin prisma mea, oare, dragostea se vede altfel? Ce o fi dragostea asta care ne pune pe butuci când nu o mai primim de la persoana iubită și pe care o dorim după ce ne vindecăm de ea? Ce reacții chimice se întâmplă în corpul, sau poate în sufletul nostru de suntem atât de dependenți de persoana iubită? Și ce fel de mutații se produc în creier, dacă imediat ce suntem părăsiți de persoana iubită începem să realizăm ce am pierdut și suntem în stare de orice, de zece ori mai mult decât am fi făcut dacă într-adevăr am fi vrut să o păstrăm. Ca să nu mai vorbesc de stare. Sevrăjul e mic copil. Prin asta am trecut și eu când m-am întors din călătoria aia de pomină. Și culmea e că în timpul cât am fost plecat în raliu, probabil din cauza condițiilor extreme, mi-a fost foarte dor de Roșă. Mă bucuram că mă întorc și că-mi fac o familie cu ea. O testasem destul și știam că mă merita deși eram mai mare decât ea. Avea ceva care mă făcea să mă simt bine și pe deasupra era și foarte tonică. Nu-i declaram foarte mult din dragostea mea, pentru că începusem să o iubesc de-adevăratelea. Și fără acel foc de paie de la începutul fiecărei relații. Totdeauna mi-a plăcut să-mi ascund dragostea. Eram Gigi duru' care nu aveam sensibilități, tandrețuri nici atât, ce mai, un ursuz și jumătate, care făceam fițe dacă mă alinta vreodată, deși aia îmi lipsea și doream cel mai tare. Eram ca un diriginte sâcâitor căruia nu-i plăcea nimic și nu stricam nicio vorbă bună sau drăgăstoasă. Mă și mir că a rezistat atât cu mine. Când mi-a spus în noaptea aia că s-a îndrăgostit de altul chiar cu două săptămâni înainte de căsătoria noastră, mi-a căzut cerul în cap. Și cum era noapte, nu vrei să știi ce întuneric

s-a făcut la mine în cap. Un întuneric de zile mari. Nu spun asta ca să mă scuz pentru ce am făcut, pentru că tu nu ai să afli niciodată ce am făcut în realitate, și nici nu te sfătuiesc să încerci să-ți imaginezi pentru că nu te ajută la nimic, nu pentru că nu ai avea atât de multă imaginație, ci pentru că nu mă crezi în stare să fac ceea ce am făcut. Nu vrei să știi. Nu vreau să știi. Nu trebuie să știi. Nimeni nu are voie să știe că nu cumva să-i dea prin cap să facă și el acela; lucru. Dar nu mi-a părut rău. Pentru că aia simțeam și trebuia o fac. Știam că o să regret, dar nu mă puteam împiedica să o fac Cunoști voluptatea prostiei? Eu o am încă din școala primară. Dacă făceam vreun porcușor pe caietul de curat (așa denumea mama ștersăturile sau greșelile) nu mai conta nimic. Puteam umple tot caietul cu mizerii. Mai târziu, dacă mințeam o dată pe cineva, nu mai conta, puteam să-l mint de câte ori

doream, relația nu mai era imaculată. Cel puțin în mintea mea. Am fost cam extremist în gândire.

Mi-aduc aminte de armată, de unde trebuia să plec pentru că fusesem încorporat abuziv. M-am chinuit mult să primesc scutirea de armată, o refuzam cu toată ființa mea doar pentru faptul că fusesem luat cu japca. După trei luni am învins sistemul și mi s-a comunicat că voi pleca acasă luni dimineață după apel și după ce voi preda efectele. Cum poți să stai într-un loc în care hainele se cheamă „efecte”? Era vineri dimineață când am primit vestea. A venit locotenentul ăla imbecil și mi-a spus: „Te-ai aranjat, dar să știi că dacă vine războiul o să te rogi de noi să-ți

salvăm curul. Ți-a venit scutirea de la militar din București, dar nu pleci până luni că așa vrea pula mea. Așa că, băi, pulică, până nu-ți semnez eu ordinul, ești încă militar al Republicii Socialiste România și să nu-ți dea prin cap nu respecti ordinele și programul că te bag în batalion disciplinar, și pușcărie poți să faci chiar dacă ți-ai aranjat scutirea asta. Așa că planton trei până luni dimineată, executarea!" Și mai aveam și un sergent care mă iubea și care abia aștepta să mă ia la pulă. Nu te oripila, că așa se vorbea în armată. Oricum mi se rupea și mie de ei, pentru că știam că luni tot o să plec, nici nu mai conta. Am trântit cel mai răsunător „nțeleșătrăiți” care mi-a putut ieși din piept și cu zâmbetul pe buze am plecat în pas de defilare către corvezile zilnice. Norocul meu că am trecut pe la bibliotecă să-mi iau rămas-bun și acolo am întâlnit un căpitan de treabă care, aflând vestea cea mare, mi-a propus să trec a doua zi pe la Cercul Militar unde punea o piesă de teatru cu ostași și voia părerea mea. A rămas mască atunci când a aflat că nu mi-au dat permisie, mai ales că mai aveam de stat doar până luni. „Stai că vorbesc eu cu el și o să-ți dea drumul”, m-a asigurat la plecare. M-am întors la dormitor și am așteptat până seara târziu să mi se dea și mie permisie. Au plecat toți, mai puțin cei consemnați pe unitate. Nu mai aveam nicio speranță și eram disperat că urma să-mi petrec duminica în unitate, dar disperat doar pentru că mi se promisese permisia. Într-un târziu a apărut și omul meu, sergentul, cu un bilet de voie în mână. Oricât de tare îmi doream să plec, nu se compara cu voluptatea refuzului. Știam că biletul e pentru mine. Știam și că venise intenționat târziu ca să-mi fută mie viața. Știi cât contează patru ore în plus libere în armată? Mi-a mai dat ceva de făcut la rastelul de arme, spunându-mi că, după ce termin, pot să plec. Mai dura cel puțin o oră ce-mi ceruse el să fac și cred că exact atunci

mi-a venit ideea refuzului. Știam că cel mai tare o să-l șocheze refuzul meu. Eram singuri lângă rastel. I-am spus că mi se rupe pula de el și de ordinele lui. S-a înverzit când m-a auzit. „Bă, bă, bă, t-te bag în Tribunalul Militar”, s-a bâlbâit el de nervi. „O bagi pe mă-ta”, i-am spus și mi-am văzut de lucru la rastel. „Băi, boule, eu luni tot plec, cu sau fără biletul tău de voie pe care poți să ți-l bagi în cur, că oricum nu mai vreau să plec în seara asta, și trebuie să dai socoteală că nu mi l-ai dat până la ora asta, așa că atunci când creierul tău de râmă o să decidă să mi-l dea, o să-l rup în fața ta și o să raportez mâine că nu ai vrut să mi-l dai, așa că ai belit pula, că dacă nu mi-l dai te raportez că nu mi l-ai dat, iar dacă mi-l dai îl distrug și nu plec, și nu o să te creadă nimeni că eu l-am rupt și nu am vrut să plec doar așa ca să te fut pe tine”.

Nu mai putea să vorbească de nervi. El nu prea putea să vorbească nici când nu era nervos, așa că acum era la pământ cu vorbele. Într-un târziu s-a prins că-i în budă. Însă nu concepea că eu nu mai vreau să plec. Ideea de a rămâne în unitate era voluptuoasă, începuse să-mi placă tare de tot. De ce să mai plec și să mă bucur de două zile de libertate, după care să mă scol la 5 ca să fiu la unitate la raport și de abia după aia să-mi predau efectele și să plec de tot. Mă îngrozea gândul să mă întorc, mă îngrozea gândul că, dacă nu mă scol și întârzii, ăștia mă pot da dezertor și adio scutire de armată. Îmi și plăcea să mă joc cu imbecilul ăla de sergent, a cărui frunte avea probleme să primească toate ridurile care i se formau, mult mai multe decât capacitatea de recepție a îngustimii ei. „Hai, bă, că am glumit, poți să pleci, lasă-l dracului de rastel!” „În primul rând nu ești bă cu mine, i-am tăiat-o brusc, și în al doilea rând, de ce nu mi-ai adus biletul de voie când au plecat și ceilalți?” L-am încurcat rău de tot. A scos pachetul de țigări și, atenție, el care urla în gura mare

printre pifani „o țigară la mine fuge”, mi l-a întins. Maximum de umilință pentru un sergent, să-l servească pe pifan. Era gestul suprem pentru el. A rămas cu el întins. Îl ignoram. La un moment dat a început să-i tremure mâna. Îi tremura și buza de jos. Era în mare căcat. „Vă rog”, a bâiguit la un moment dat. Am întins mâna și cu tupeu i-am desfăcut buzunarul de la piept unde ținea biletul meu de voie. L-am scos fără ca momâia să reacționeze. Când l-am rupt în fața lui, cred că a început să plângă. I-am spus: „Nu plec, n-ai treabă, nu te spun, lasă-mă în pula mea, nu mă mai sâcâi până luni dimineață și nu fac niciun planton să știi și rămânem prieteni”.

Am savurat armata în cele câteva ore, vreo patruzeci și opt, în care m-am plimbat desfăcut la bocanci și cu centura pe umeri, în așteptarea mării liberări. Și nu am cuvinte să-ți spun cum a fost când am predat uniforma și am ieșit pe poarta unității. Cred că se asemana cu senzația de libertate pe care o ai când divorțezi de o nevastă care ți-a futut viața. M-am pierdut iarăși. De ce mi-am adus aminte de armată acum, când mă pregăteam să-ți vorbesc despre ultima mea tentativă de întemeiere a unei familii. Rosa a fost ultima și, logic, ar fi trebuit să am experiență acumulată din celelalte tentative și să-mi fie mai ușor, să pot naviga printre problemele mele mintale, ca să mă decid odată că e mai bine în doi decât singur. Poate în subconștientul meu, paralizat de atâtea injecții feminine, compar căsnicia cu armata. Dar armata e mult mai ușoară, ai permisii legale pe care căsnicia nu ți le dă, sergentul de nevastă-ta e de trei sute de ori mai imbecil decât ăla cu uniformă, te fute când ți-e lumea mai dragă, la figurat, și te ciocănește la cap mai rău ca marșul forțat sau gărzile. Totul, dar totul a fost făcut din cauza ei. Și gesturile, și cuvintele. Și apoi regretele. Tot din cauza ei. Pentru că o pierdeam și nu știam dacă mă râcăie pentru că mă

părăsește sau pentru că nu am fost eu cel care am părăsit-o. Atunci, în amestecul ăsta de sentimente, m-am prins că de fapt o iubeam, de-adevăratelea, cu toată ființa mea, cu dureri de stomac, când o mai vedeam din întâmplare, întâmplare pe care o căutam cu lumânarea. Câteodată nu te prinzi că ești îndrăgostit decât când nu mai ai ceea ce până atunci ți se părea normal să fie al tău. Niciodată nu am să înțeleg cum poate să se îndrăgostească o femeie de cineva cu puțin timp înaintea nunții cu altcineva. Adică cu tine. Înseamnă că nu te iubea pe bune. Cât de rău să-ți fie cu cel cu care vrei să te căsătorești, încât să decizi că vrei schimbarea totală și să te muți dintr-un pat în altul fără niciun fel de problemă? Întotdeauna el, cel care vine, e mult mai atent, te trezește cu trandafiri și săruturi de tălpi în fiecare dimineață, stimată domnișoară, dar nu poate nici el să o țină așa toată viața, dar ție îți place, că ălălalt era blazat, împărțea cu tine viața, cu bucurii și cu necazuri, e drept că nu-ți mai aducea flori decât de ziua ta și nu mai venea dimineața cu micul dejun la pat, ba de multe ori îl aștepta poate el, care muncea zi de zi ca să vă fie vouă bine, și care, de ce să nu recunosc, te trata ca pe un partener egal cu drepturi egale, cu care să lupți și să-ți împarți viața. De ce să dezertezi din situația acestui împreună, când primul linge-pizdă te curtează ultrapoliticos, cu maniere de îndrăgostit de profesie, care te place, e drept, și pentru că ești bună, dar, de ce să nu fim serioși, și pentru că ești iubita cuiva anume și tare bine îi șade lui să se laude în gașca lui de futadori: „Bă, știi pe cine am prins aseară? Pe aia a lui acela”. Nu mi-e rușine să recunosc că am făcut-o și eu, așa că plătesc cu fruntea sus umilința, pe care o și înghit. Trei buchete de trandafiri și trei „sărut-mâna!” nu-ți justifică deschiderea picioarelor, ca să vezi cum e. Și dacă dimineața te trezește cu săruturi în talpă și-ți place, te mai duci și a doua zi, doar dacă ești

singură, nu dacă ești logodită și ai obligații morale față de băiatul căruia i-ai spus da. Asta numai dacă nu îți vine să te duci în fiecare zi. Poți, chiar căsătorită fiind, să ți-o tragi cu cineva și asta să nu afecteze relația, dacă e doar sex nevinovat, cum vă place vouă să-i spuneți. Perfect, dacă eu am voie să vizitez cât mai multe vagine, vorba lui Larry Flint, de ce să nu ai și tu voie să mai primești o vizită din când în când? Rosa mi se potrivea. Rosa mă pansa. Roșă mă iubea, dar aici cred că era problema, că nu știu dacă mă iubea ca pe un tată sau ca pe un iubit. Ce dracu' le făceam de toate când mă păraseau aveau de fapt sindromul fugitului de acasă? Deci conștientizau locul în care trăiau cu mine drept casa lor, dar parcă tot își mai doreau câte o escapadă, după care să se întoarcă ciufulite și smotocite, gata să se bage în pat și să doarmă câte două zile și să se refacă. Rosa însă îl aștepta pe prințisorul călare pe calul alb, care să-i facă viața frumoasă. „Vreau să fiu fericită”, îmi spunea.

Absurd, nu? Cine pe planeta asta își dorește să fie nefericită? S-a întors la mine după escapada cu vânătorul de floci, care și el își părăsise iubita, plecată temporar din țară. Era profesionist gagiul, știa exact unde să atace ca să o înmoaie și să-i inducă nesiguranță, la familie. Și s-a mai prins de ceva. Că eu nu prea mai ieșeam prin discoteci în gașcă. De fapt s-a prins că asta îi lipsește ei. Când am rugat-o frumos să plece din casa în care locuiam împreună, e drept cu un șut în cur, s-a dus repede la el să-i plângă pe umăr. A doua zi erau mutați în altă casă împreună și eu

sufeream după ea, și ea după mine, altfel nu înțeleg de ce s-a mai întors la mine, ca să sufere și el după ea. După care au fugit în Cipru la soare. M-am ofticit. Dar până la urmă mi-a părut bine pentru că în situații din astea, când ea este indecisă între două relații, mai bine o lași să plece și să se gândească la tine când e cu el, decât să fie cu tine și să se gândească la el. Cel puțin eu asta prefer. Și de aceea mă simțeam mai bine când, cu el fiind, și-o mai trăgea cu mine, după care se întorcea futută la el, la ăla, cum am hotărât să-i botez pe ăștia. Știam că știe și că îl înnebunește chestia asta. Să-și rezolve ei problema minciunii la întrebarea: „Unde ai fost?” S-a stins la un moment dat relația lor. Nici nu avea cum să fie altfel, pentru că petrecusem prea multe momente mișto împreună. Nu poți compara plăcerea voleiului pe plajă cu extazul descoperirii planetei. Mai ales că eu fusesem cel desemnat să fiu IARNA, vara ei. Și dovada faptului că noi am avut viață împreună e și faptul că acum relația noastră este perfectă, indiferent de cu cine ne împărțim viața. Ne plângem unul pe umărul celuilalt când e rău și ne împărțăm bucuria când ne e bine. El vânează în continuare, sau poate s-o fi potolit, că tare bună e fata cu care umblă în ultima vreme. Independentă și pe cât de frumoasă, pe atât de inteligentă, care m-a atras încă dinaintea relației ei cu trăgaciul iubitei mele Roses, dar pe care niciodată nu am atacat-o tocmai din respect pentru imaginea mea în fața mea, pentru că nu puteam să încerc să mă combin cu ea, pentru că toată lumea ar fi spus: „Uitați-l și pe ăsta, i-a futut ăla gagică și acum umblă și el să i-o pună gagicii lui”. Vorbeam cu ea des la telefon și chiar ne mai vedeam din când în când, să mai schimbăm impresii despre meserie, ea fiind prezentatoare la un post de televiziune. Paradoxal, fără voia mea, dădeam de el în cele mai neobișnuite situații, de obicei când o înșela pe

prezentatoare, dar nu se cădea să-i dau imediat telefon și să-i spun: „Știi ce face prietenul tău?” Asta nu mă împiedica să-i dau telefon pur și simplu, să o întreb ce mai face, asta pentru că, de fiecare dată când îl vedeam pe motorolist în postura de Don Juan, mă gândeam la ea și o sunam doar ca să o întreb: „Mai ești cu cheliosul?” M-aș fi bucurat să-mi spună: „Nu, am terminat-o cu nemernicul”, ca să-i spun: „Bine ai făcut că ai scăpat de el, fiindcă era o lichea sentimentală”. Mai nasol era că, dacă m-ar fi întrebat „de ce?”, aș fi constatat că orice i-aș fi spus despre el se potrivea al dracului de bine cu descrierea mea. Pentru că și eu am fost la fel ca el toată viața. Eram doar născut mai devreme. Ce chestie! Eu m-aș supăra dacă cineva ar scrie despre mine ce am scris eu despre el, dar cel mai tare m-ar deranja dacă nu ar fi îngrozitor de adevărat. Am fost o jigodie. Și acum când am scris, și atunci când am făcut mult mai multe nefăcute decât el. Norocul meu e că ea nu mi-a răspuns niciodată: „Nu, nu mai sunt”, ci doar „da, bineînțeles”, și atunci tot ce găseam de cuviință să-i spun era: „Săi fii fericită și să vă dea Dumnezeu sănătate!” I

Stăteam fericit pe malul lacului, jucam remmy ore în șir în așteptarea vântului. O blangodeală plăcută, fără grija zilei de mâine. Când începea să bată, eu și Piti aruncam tablele de săreau pietrele la o poștă și țâșneam la planșele frumos aliniate pe bucățica aia de plajă. Ne trăgeam neoprenele în fugă și ne dădeam până la loc comanda. Seara le povesteam la câte o sticlă de vodcă aventurile mele prin lume. Asta făceam eu toată ziua după fuga din Grecia de lângă languroasa Vero. Ruga mea nu a fost în zadar. Școala de sporturi nautice funcționa. Gașca era acolo. Mi-am cumpărat ceva țeale, mai mult de malul apei, decât de stradă. Eram fericit. Am împrumutat niște bani de la fratele meu și am rupt orice legătură cu exteriorul.

Adică cu tot ce era exterior wind surfingului. Mă dădeam ore în șir cu Piticul, așa îi spuneam prietenului meu din România care aștepta și el să plece din țară. Era mic de statură, nu dădeai doi bani pe el dacă-l vedeai pe stradă, dar se lumina totul când se suia pe schiuri sau pe planșa de surf. Avea o aureolă de talent pentru sporturile de alunecare cum nu am mai văzut la nimeni. Se transforma ca o fiară. Tuns în permanență aproape zero, cu nasul acvilin, avea față de marins american. Și ochii erau foarte pătrunzători. Cu el puteam vorbi orice, mă refer din gașca de prieteni care fentau comunismul, zăcând vara la mare și iarna la munte, în așteptarea lui Godot, care în acest caz era pașaportul, mult râvnitul pașaport care te scotea din țară cu mucii pe piept. Lui Piti îi plăcea să citească și să vadă filme de calitate. Știu că nu credea o iotă din ce-i povesteam, mă refer la aventurile mele din Madagascar și Africa, ca să nu mai vorbesc de Vero, pe care i-am descris-o de mai multe ori decât ție, și sunt convins că el credea că ea exista numai în imaginația mea. Mă ofticam și mă rugam la Dumnezeu să-i iasă pașaportul mai repede să vină la Paris în toamna aia și măcar să i-o arăt pe Vero. Atunci, pe malul apei, mă și gândeam când mă întorc la Atena să nu dispar cum îmi propusesem inițial, ci să mă întorc și să păstrez legătura cu ea măcar până ajunge și Piti la Paris ca să o vadă și să nu mai creadă că m-am lăudat. Într-o seară când ne desfăceam vecele, după o zi cruntă, cu un vânt năprasnic, văd pe terasa de la Penguin o siluetă care mi-a atras atenția. Eram de aproape cinci, șase zile în România, după fuga mea din Grecia. Mă uit mai bine și îi fac semn și Piticului să se benocieze, spunându-i: „O vezi, bă, pe aia, aia blondă și frumoasă, care stă la masa din capătul terasei? Ei, cam așa arăta și Vero a mea. La fel de bună, parcă însă cu sânii mai mari, dar oricum, aproape ca asta, era puțin mai țăntoșă Vero, dar nici pe asta nu aș

împinge-o cu piciorul afară din pat”, mă lamentam înfășurându-mi vela. Nu-mi place să fac treaba asta, de aceea o fac mecanic, timp în care mintea îmi zboară aiurea. Așa am senzația că timpul trece mai repede. O făceam și când spălam vase, de nevoie, sau la volan.

Când întâlnește o femeie și îi place, bărbatul se gândește de obicei cum să ajungă mai repede acolo. Nu vreau să definesc ACOLO pentru că nu știu cu ce să-l înlocuiesc. ACOLO poate fi: în patul ei, în patul lui, între picioarele ei, în brațele ei, la Sfat sau la biserică și, de ce nu, în Nirvâna. Motiv pentru care bărbatul este judecat, criticat, psihanalizat și desconsiderat, dar nu înțeleg de ce.

Nu mă gândeam la asta când am zărit prin parbriz o tânără domnișoară, bine bronzată, îmbrăcată sumar, care tocmai aștepta un mijloc de transport care nu mai venea. I-am promis că o duc până în Constanța, dar, din păcate, nu aveam drum într-acolo și nici nu doream să îmi fac. Însă nu am rezistat surâsului întrebător care îmi confirma că poziționarea excentrică grupului de călători nu însemna decât: „Scapă-mă, dracului, de locul ăsta aglomerat!” Am frânat și am început să caut ceva în torpedou, încercând cu coada ochiului să văd dacă vine sau nu către mașină. De venit, nu venea, dar nici nu mă ignora, rânjind la mine. Am dat înapoi, am deschis geamul și am întrebat-o: „Nu vă supărați, ăsta-i drumul spre Constanța?” Zâmbet sarcastic și ochi peste cap am primit drept răspuns, exact când din partea cealaltă aud: „Vorbiți românește, domnu’”, mă întreba o cucoană care prins momentul, „că vă arăt eu unde e Constanța dacă mă luați și pe mine”. Cum să-i explic babei ca „bronzeta” mă interesa, nu sacoșele ei de plajă și nici plodul cu lumânări la nas pe care-l târa de-o mână? Salvarea a venit exact când mă așteptam mai puțin, chiar din partea ei, care, fără cuvinte, s-a urcat în mașină.

Abia acum m-am gândit la teoria de mai sus și asta

pentru că, după doar câteva sute de metri parcurși, ne-am oprit deoarece un troleu agățase, și el, două Dacii care veneau din sens invers. Băteam tot felul de apropouri, dar mai mult de câteva răspunsuri monosilabice n-am primit. „De ce ai urcat în mașină?”, o întreb, în timp ce unii încercau să extragă Dacia din botul troleului. Răspuns n-am primit, dar măcar m-am prins de ce era atât de multă lume în stația de la capătul liniei. Staționam. Conversația lânzezea. În dreapta văd hotelul meu, care-mi făcea semn cu toate balcoanele să vin puțin acasă. O rog și pe ea să-l privească, în speranța că va înțelege măcar disperarea lui (a hotelului) și va veni cu mine să-i facem o scurtă vizită de consolare. Cerșesc din ochi puțină înțelegere și realizez că, de fapt, sunt total nebun. O cunosc de maximum șapte minute și nu știu cum s-o târăsc în cameră ca să-i studiez bronzul, coapsele și sânii, ca să nu mai vorbim de fundul ăla obraznic, cu care mă provocase încă de când am văzut-o printre bizonii din stație. Priveam cu disperare cum drumul se degajează și îmi vedeam planurile năruite (e drept, numai ale mele). O cunoșteam deja de nouă minute și mai bine zis o întâlnisem de zece și doream s-o iau de nevastă, mai mult în sensul biblic al cuvântului. Trăiam acel moment confuz, tipic bărbatului, în care nu știam dacă-i acolo pentru că-i place de mine sau pentru că vrea cu tot dinadinsul să ajungă la Constanța. Speram din tot sufletul să fie mai „ușoară” la refuz și să urce puțin cu mine în cameră să facem un duș împreună, că era zăpușeală, dar cum dracului să-i spun? Să fac oare ca pe vremuri când agățam în Piața Romană cu tupeu: „Domnișoară, nu vă supărați, de unde ați luat covrigul, că vreau să vă fut?” De obicei nu se prindeau în primele trei secunde și începeau chiar să-mi explice, dar când realizau, poșeta zbura fulgerător și numai pregătirea și experiența mea mă salvau. Pe unele le mai pufnea râsul și acolo

atacam brusc, spunându-le că am apă caldă (ceea ce conta înainte de 89).

„Ce faci, măi, căscatule, dormi?” mă trezește un agitat care voia cu orice preț să mai avanseze cinci metri până la locul accidentului. I

Mă uit la pasagera mea din nou. Cred că deja se citea pe fața mea dorința și pentru o secundă am avut senzația că mi-a citit gândurile, așa că am întrebat-o: „Ei?” „Ei, ce?” răspunde senzuală, dându-și puțin ochii peste cap. „Urcăm până la mine până repara ăștia troleibuzul? E la doi pași. Facem un duș, bem ceva...” ar fi trebuit să spun, dar de unde atâta tupeu, nene, că era prea bună și mi-era frică că „mi se șutește” costița din fasole. „Ei, ce mai zici de căldurile astea sau de apele murdare sau de accidentul stupid din fața noastră, fără de care n-ai fi urcat niciodată la mine în mașină”, am zis eu sau cred că am zis.

Eram ca o echipă de fotbal, ușor speriată de adversar și care nu marcase în primul minut, intrând în degringoladă totală. Ce să vorbești cu niște coapse de competiție, cu doi sâni fără silicon (era și greu pe vremea aia, prin '84), cu niște ochi umezi de căprioară care clipeau des? Putea să fie și studentă la Filosofie și masterandă în Matematică, eu tot aia vedeam. Vi s-a întâmplat vreodată să o întâlniți pe stradă pe Nicoleta Luciu fără ajutor și toți bărbații din cartier să fie plecați în armată? Vi s-a întâmplat? Ei bine, cam așa eram eu acolo, cu „bunătatea” în mașină și cu inspirația fugită de acasă. Stăteam deja de douăsprezece minute. O Salvare țiue în fața noastră, nu cred că e salvarea mea. Aceasta ridică doar niște pasageri răniți. Cei din troleu s-au împărțit în două tabere: unii că ar fi de vină Daciile, alții că nesimțitul ăsta de vatman, sau ce-o fi el, gonește ca un nebun și de-ata s-au „pupat”. Gata, ce să-i mai spun, că în două minute drumul se degajează? Că nu mai am benzină până la Constanța și că trebuie să

trec pe la cameră să iau niște bani? Riscam să coboare și să ia o altă ocazie. Și așa ceva nu trebuia să se întâmple sub nicio formă. Ce dracu', am înnebunit? Puteam foarte bine să o conduc, să-i cer să ne întâlnim pe seară sau altă dată, să-mi dea numărul de telefon de acasă (de mobil nici nu putea fi vorba pe vremea aia), pe când eu nu am în cap decât ACOLO. Stai așa, că nu ăsta e genul meu. Am crezut întotdeauna despre mine că sunt un gentleman irezistibil, nu un mitocan agresiv. Am răsuflat ușurat când am aflat că sunt galant, drăguț și politicos, dar tot mi-a trecut prin cap bancul cu Bulă care a salvat o tipă de la viol. Cum? A convins-o. Mergeam deja de două minute prin stațiune. Cărduri de oameni plecau de la plajă. În spatele meu, un cortegiu de trolee mă claxonau violent. Rulam cu vreo 25 de kilometri la oră, în speranța că apare o minune. Minune, ce minune? Doar să-mi spună ea că e puțin obosită și s-ar întinde puțin în patul meu, goală, că e prea cald afară. Și eu să-i fac vânt cu o pană de păun.

Minunile au trecut, că nu mai am eu baftă de acum nu știu câți ani, când într-o dimineață pe la 5.30 cred, plecând de la o petrecere, mă sui într-un tramvai gol, ușor obosit, mă așez pe scaun, repet, eram singurul călător din acea duminică dimineață, și, la un moment dat, urcă o doamnă roșcată cam pe la 30 de ani, se vedea clar că și ea petrecuse toată noaptea, și se agață de bară fix în dreptul meu. Simt mirosul de parfum umezit puțin, dar puțin, de transpirație, ridic privirea și întâlnesc doi ochi cu rimel ușor deranjat, care oftau evident obosiți ca și cum „tare mi-ar prinde bine să stau puțin jos, că-s frântă”. Mă uit în spate, tramvaiul gol, în față știam că-i pustiu și nu înțelegeam de ce tocmai acolo solicita roșcata din ochi un loc pe scaun. Mă uit o dată în spate să fiu sigur, după care mă ridic și îi propun: „Luați locul meu, vă rog”. „Vai, vă mulțumesc mult, eram așa de obosită... Vin de la o nuntă și

am dansat toată noaptea", ascultam eu atent, bineînțeles în picioare. De acolo totul a fost simplu. „La ce stație coborâți?” Aia. „Vai, ce coincidență, și eu. Și la ce bloc?” „B 14”. „Nemaipomenit, să nu-mi spuneți că stați și la scara A, că așa coincidență nu am mai văzut în viața mea...” V-ați prins că în dimineța aceea locuiam amândoi în același apartament, aceeași cameră și același pat. (Ei, am mai fost și în aceeași baie, aceeași masă de bucătărie, în picioare, sub același duș, pe jos, pe unde am apucat și n-o să dormim puțin. Dar foarte puțin.)

Ea, bunătatea bronzată, proasta dracului, a ratat ocazia pentru că tocmai am trecut și de intrarea la hotel, drept pentru care, de nervi, am început să conduc mai repede. Am mai apucat doar **s** mă opresc la baza nautică, unde toată lumea mă aștepta de mult să jucăm remmy. Au rămas toți cu gura căscată când au văzut-o le-am făcut ștregar cu ochiul, lăsând să se înțeleagă că am avut motive serioase de întârziere. Pe ea am dus-o acasă și, bineînțeles nu am mai văzut-o niciodată în viața mea. În schimb, la întoarcere le-am povestit băieților cu lux de amănunte ce bună era, cum am agățat-o eu, și cum în trei minute eram așa de împerecheați că băteau vecinii în pereți că nu pot să doarmă, deși parcă era zi când am ridicat-o. De, minciuni de laudăros, care schimba povestea de fiecare dată în funcție de ascultător. Pentru că am povestit-o de multe ori ca pe cea mai rapidă femeie din viața mea.

Am mai frecat-o puțin pe lângă masa celor care jucau remmy, după ce mi-am aranjat echipamentul, așteptând să se curețe unul ca să îi iau locul la masă, când a apărut Piticul îmbujorat spunându-mi: „E superpiesă gagica, nu știu cum arată Veronica aia a ta dar asta le dă clasă la toate, n-ai văzut în viața ta așa bucată. Și zic ăștia că e singură de la prânz, a băut zece cafele până acum dar n-a

vrut să se lase agăţată. S-au băgat toţi, dar degeaba, hai să o vezi”. Nici nu am dat bine colţul, că m-a şi apucat ameţeala Gagica semăna prea tare cu Vero. Mai fac doi paşi şi sesizez tremurul mâinii care făcea ţigara să se scuture şi fără voie. Înţepenesc. Se uită la mine şi spune: Bonjour, că va? Rimelul eu puţin dus, semn că plânsese sau poate vântul să fi fost de vină. M-am căcat pe mine. Era Vero în carne şi oase, obosită, nespălată, dar tot al dracului de frumoasă. Piticul se holba când la mine, când la ea. Am plecat cu încetinitorul, am luat-o în braţe şi i-am plătit datoria de pe barcă. Am strâns-o în braţe până am sufocat-o săraca, nici nu mai putea să vorbească. „Ea e Vero, Piticule, ei, ce ţi-am zis”, i-am aruncat mândru şi am început să o bombardez cu întrebări. „Când ai venit, de ce, cu ce, şi de ce nu mi-ai atras atenţia, că am auzit că eşti de la prânz aici”. „Nici nu voiam să te anunţ, dacă nu apăreai acum, aş fi plecat. Mi-ar fi ajuns să te mai văd o dată, de fapt nici nu vreau altceva”. „Bine, dar cum ai ajuns în România, de unde ai ştiut că sunt aici şi cum de m-ai găsit, puteam să fiu oriunde”, turuiam fără să o las să-mi răspundă şi nici din braţe nu o slăbeam. Piticul s-a retras discret, mai mult ca să împrăştie ştirea în rândul celorlalţi, pentru că într-un minut, toţi şi-au arătat frezele de după colţ, să mă vadă îmbrăţişat. Le-am prezentat-o mândru şi am plecat la hotel cu toată împotrivirea ei. Era supertare. Mult mai tare ca mine. M-a găsit în fundul pământului. Am aflat cum. După plecarea mea, m-a aşteptat până seara, după care l-a căutat pe şoferul de autocar, pe care nu l-a găsit decât a doua zi dimineată, motiv pentru care nu a dormit toată noaptea. A doua zi a aflat că nu m-am întors cu el, aşa că a crezut că am plecat la Paris. A mai aşteptat până seara, după care s-a suit în primul avion şi a aterizat în Franţa în aceeaşi seară. Pe la 1 noaptea, era în faţa blocului meu din rue de la Tombe Issoire, aşteptând să

intre sau să iasă cineva ca să poată trece de poarta cu cod la intrare. Pe la 2 a reușit. A sunat la mine din oră în oră până dimineța, ca proasta, cum singură mi-a povestit. Nu avea unde să doarmă în Paris, iar la hotel nu s-a dus în speranța că mă voi întoarce acasă. Îmi venea să plâng când o auzeam povestind. Ea plângea cu sughițuri și cu hohote în rafale, ca o ploaie de vară care răpăie de nu crezi că poate să țină, dar ea nu se lasă și tot ține. O luam din când în când în brațe și o strângeam până când nu mai puteam eu. Parcă doream să mă răzbun pe indolența cu care am reacționat atunci pe barcă, când s-a aruncat în brațele mele și eu am rămas ca prostul, cu mâinile pe lângă corp, ca un soldat prost. Dimineța s-a dus înapoi la aeroport și cu același charter cu care venise s-a întors în Grecia. Simțea că acolo e cheia dispariției mele. Pe aeroport a mai întârziat puțin și mi-a povestit că s-a plimbat așa la întâmplare pe unde credea ea că m-am plimbat și eu. Atunci i-a venit ideea să întrebe la Informații ce avioane au plecat după charterul pe care m-am îmbarcat eu în locul ei. Și a găsit. La nicio oră după plecase un avion către România, Constanța. A întrebat imediat când e următorul. La 2. A fugit înapoi la hotel în Capri Sunion, unde a aflat că era deja dată afară pentru dezertare de la locul de muncă, a rugat o prietenă să-i trimită bagajul în țară și dis-de-dimineță a fost la aeroport, ca nu cumva să piardă avionul. O ascultam cu gura căscată. Nu-mi venea să cred că tot ce-mi povestea e adevărat. La aeroport i-a fost ușor să-l convingă pe reprezentantul TAROM, care știa procedura, așa că a acceptat din prima, rugându-se la Dumnezeu să țină așa toată vara. Din avion și-a făcut planul cum să mă găsească. Și-a adus aminte de toate poveștile mele de pe vremea când făceam carturi împreună, iar eu îi povesteam despre aventurile mele la Marea Neagră. În timp cm îmi povestea,

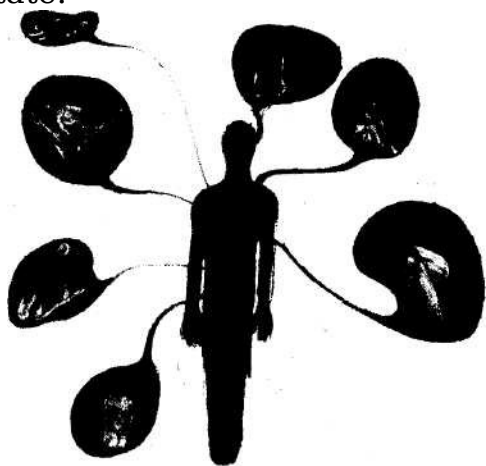
am realizat și eu câte am putut să-i spun în nopțile alea petrecute pe barcă. Cred că vorbeam pentru mine, pentru că, se pare, am povestit totul cu lux de amănunte. Știa de Mamaia, de școala de sporturi nautice, de Lacul Siutghiol, ce mai, tot. Exact când mă pregăteam să o întreb de ce a ajuns totuși așa de târziu dacă după plecarea mea a doua zi a stat să mă aștepte și seara fi fost la Paris, a treia zi s-a întors în Grecia și a patra zi a plecat către Constanța, mi-a spus că de la aeroport a luat-o către Bulgaria în loc să vină la Mamaia. Au păcălit-o niște taximetriști care, mai mult din dorința de a-i lua banii, au dus-o la Neptun în loc să o aducă la Mamaia, deși din explicațiile ei era simplu să te prinzi că era vorba de Mamaia. O stațiune cu plajă foarte lungă, cu hoteluri pe malul mării și cu un lac lung cât toată plaja pe partea cealaltă a șoselei nu-i greu să o depistezi... Dar de așa a fost să fie, taxiul până la Mamaia costa de zece ori mai puțin decât cel până la Neptun, iar băiatul care i-a tras-o s-a prins rapid că Vero era pafaristă. A stat o zi întreagă pe malul lacului de la Neptun, deși simțea că descrierea mea nu corespunde cu locul, dar era deja târziu. I-au mai luat un rând de piele și la hotelul în care a dormit peste noapte, bașca nu a putut să plătească cu banii pe care i-a schimbat taximetristul escroc, așa că a doua zi a luat autobuzul până la Mangalia, în căutarea locului care ar fi corespuns cu descrierea mea. De acolo, tot cu autobuzul până la Constanța, unde ȝiganii și bișnițarii din Piața Chiliei au curățat-o definitiv și de bagaj, și de bani și cred că doar frumusețea ei și ținuta impertinent impecabilă au salvat-o de la o japca sigură. Noaptea a petrecut-o în gară, la limita puterilor. Când mi-a povestit ce a îndurat în gară, nu m-am mai putut ține și am izbucnit în plâns. Nu-mi venea să cred că cineva poate să facă așa ceva pentru altcineva. Ce forță te mână spre asemenea gesturi, de unde vine dorința asta

nemaipomenită de a face orice pentru a-ți atinge scopul? Mi-aduc aminte o dată când eram disperat după cineva, personaj de aici din carte, mi-a trecut prin minte să mă duc la Călărași și să mă deghizez în cerșetor, să mă așez la scara blocului ei, numai ca să o văd și să pot fi aproape de ea. Dar eu nu am fost în stare. Și credeam că sunt tare. M-a înngenuncheat gagica. Și la propriu, și la figurat, pentru că stăteam pe jos, în camera de hotel, și îi încălzeam picioarele obosite de atâta drum pe litoralul plin de capcane în perioada postrevoluționară. Dimineața a nimerit Mamaia. Mamaia aia lungă. A oprit în toate golfulețele lacului. Mi-a spus că de cum a văzut ghiolul și-a dat seama că ăla e. Poate de la dungile tărcate pe care le lăsa vântul pe suprafața lacului de care sigur mi-am adus aminte că i-am povestit de atâtea ori în nopțile dulci de cart. Pe la prânz a găsit locul. După câteva minute am apărut eu cu Piticul, ne-am montat planșele și am atacat. Toată ziua s-a uitat după mine. Mi-a spus că am mai trecut pe lângă ea în fugă, dar se pare că mă grăbeam să mă întorc pe apă, așa că nu am băgat-o în seamă. Încerc să-mi imaginez emoțiile pe care le-a trăit, despre care încerca să-mi povestească în timp ce mă mângâia pe față și pe păr. Mi-a mai spus că dacă nu veneam la ea, ar mai fi stat puțin după care ar fi plecat la gară și după aia nu mai știa. M-am înfrigurat la gândul că s-ar fi putut întoarce în gară și de acolo nicăieri. A venit după mine, băi, asta da gagică, îți dai seama ce curaj! Dar dacă a plecat ea în jurul lumii și nu i-a păsat, România era floare la ureche. Am ieșit la masă, pentru că nu mâncase de două zile. l-am căutat pe băieți unde știam că mănâncă de obicei, bineînțeles, mai mult ca să le arăt și lor fata de care eram așa de mândru. A mâncat, după care s-a întristat. Și tristă a rămas toată seara. Am sperat să-și revină a doua zi.

Degeaba. A rămas tristă și nu a mai scos niciun

cuvânt aproape toată perioada cât a mai stat. Nu a vrut să-mi explice de ce, dar cred că i s-a tăiat. Cunoști sentimentul? Ți se taie. Pur și simplu. Nu-ți vine să crezi că cineva care ți-a plăcut foarte tare și pentru care ai fost în stare de orice, nu-ți mai place deloc. Dar deloc. Cred că asta i s-a întâmplat și ei. Eu m-am aprins din nou după ea, iar ei i s-a tăiat. Asta am înțeles eu din atitudinea ei. În prima noapte a refuzat să facă amor cu mine pe motiv că-i obosită după aventurile de la malul mării. Am auzit-o toată noaptea plângând. Am așteptat tot timpul să mă întrebe de ce am plecat așa hoțeste. I-aș fi răspuns: „Ca să mă răzbun pe toate cele care au plecat hoțeste de lângă mine”, și în special la Moni mă refeream, că de celelalte care au dispărut ca măgarul în ceață mi se cam rupea pula. Dar nu m-a întrebat. Și asta mă înnebunea. La un moment dat nu am mai rezistat și am întrebat-o eu: „Nu vrei să știi de ce am plecat de la Atena?” „Nu”, mi-a răspuns, și atunci mi-am dat seama că am pierdut-o. Am pierdut-o pe cea pe care nu am vrut să o țin lângă mine, pentru că știam ce a făcut cu viața ei până m-a întâlnit pe mine. Pe cea care, târziu am înțeles, și-ar fi dat și viața pentru mine. Cât am fost în Africa, nu mi-a păsat că a fost femeie ușoară, pentru că nu stăteam acolo și în fiecare zi ne schimbam locul. Aveam senzația că nimeni nu știe și nici nu va ști vreodată ce a făcut ea înainte de mine. La Paris mi s-a făcut frică. Fricos căcăcios, care voi plăti toată viața lipsa mea de curaj să-mi petrec restul vieții cu cea care abia acum știu sigur că mi-a fost sortită mie, doar pentru că... nu vreau să-ți mai spun nimic. Știi la ce mă refer. Am plecat împreună la Atena și de acolo la Paris. Petreceam ore întregi fără să schimbăm o vorbă, ne țineam mult de mână și emoția mea pentru momentul când va trebui să ia o hotărâre se amplifica cu fiecare oră ce trecea. Am găsit un bilet pe măsuta de la intrare. Am ajuns noaptea târziu de

la Paris. Am făcut duș și am dormit îmbrățișați. De când mă găsisse în România, nu mai făcusem dragoste. Am terminat exact cum am început. Fără sex. Ți-am mai spus că îmi plac simetriile. A plecat dimineața devreme. Eram foarte obosit, așa că nici nu am simțit. Pe bilet scria ceva care m-a făcut să am lacrimi în ochi multe săptămâni. Nici măcar nu știam unde stă în Bretagne. Undeva pe lângă Brest, sau nu, parcă pe lângă Carantec. Mi-ar mai fi rămas soluția ei. Să plec în Bretagne și să o caut. Dar nu am făcut-o pentru că știam că am pierdut-o definitiv. Dacă ai ști ce mi-a scris în bilet, ai fi și tu ferm convins că am dreptate.

XIII

Sunt agitat. E dimineată. Aproape dimineată. Nu aud cocoșii cântând. Poate pentru că nu există cocoși la mine în cartier sau poate pentru că geamurile de termopan mă izolează perfect de lumea de afară. Am mai prins dimineți la mine în casă, dar, ce curios, niciodată nu m-am preocupat dacă se aud cocoși cântând dimineăta sau nu. E drept că de fapt ajungeam acasă la ore matinale, când se crăpa de ziuă, după câte o noapte de pomină, sau de la treabă, dar niciodată nu am avut răgazul să ascult dacă se

aud cocoșii cântând la mine în cartier. Am petrecut o noapte în casă, singur, depănând amintiri sau, mai bine zis, analizând amintiri, pentru că a depăna cred că se spune atunci când mai ești cu cineva. Eu am fost singur în noaptea asta, uite chiar la așa ceva nu măi așteptam. Am mai stat până dimineța, dansând, discutând, jucând cărți, îmbătându-mă, făcând dragoste, călătorind, muncind, ba chiar și citind, poate, dar niciodată singur, fără nicio preocupare, doar cu gândurile mele. În copilărie, la țară, auzeam în fiecare dimineță cocoșii. Cântau pe mai multe voci, din mai multe curți, parcă era concurs. De multe ori ne trezeam și plecam la pescuit. Eram mai mulți nepoți, dormeam claie peste grămadă, care în pat, care afară pe prispă, care în pățulul din podul grajdului. Dimineța cu aburul ei fin de ceață, cu iarba încă udă de rouă, în care nu găseam lăcuste, și pe care alergam, fără frica albinelor, trântore șa ele la ora aia, albine care ne înțepau zilnic picioarele desculțe, în care mărșăluiam același islaz, după-amiază, în soarele puternic al verii, unde parcă zumzetul lor făcea aerul să vibreze și să distorsioneze imaginea acelui colț de rai. Încep să cred în Dumnezeu? Pescuiam până dădea soarele. Făceam kilometri întregii pe malul râului, după care ne întorceam, cu doi, trei eleni uscați de soare, la bindie, locul de scăldat al satului, traversând grădinile și livezile oamenilor, mâncând pe apucate ceapă verde, castraveții necopți, sau fructe abia ieșite din floare, bineînțeles nespălate, ajungând frânți către seară acasă la bunici, care ne făceau câte o omletă din zece ouă, într-o tigaie specială cu trei picioare, pe care să o poți pune direct pe jar, neagră de arșă ce era, din care luam de obicei cu mâna, până când cele trei degete cu care țineam mămăliga se albeau de la atâta băgat în gură. Restul mâinii mai avea urme de la băligarul de dis-de-dimineță în care căutasem râme și coropișnițe pentru pescuit, că

lăcustele care-i plăceau cleanului ieșeau mai târziu, dar și de la pământul din care smulgeam ceapa verde, pe care o băteam de picior până când cădea tot ce mai rămânea între mustățile din capul bulbului, ca să o putem mânca. Neavând cuțit la noi, mustățile de care-ți vorbeam le mușcam și le scuipam, dar tot mai rămânea ceva pământ în gură, pe care-l simțeam între dinți tot restul zilei.

Acum simt în gură o cocleală amăruie. Stau întins pe canapea. Parcă mi-a amortit mâna. O lumină albăstruie începe să coloreze ferestrele. Simt că mă sufoc. Respir din ce în ce mai greu și parcă ceva mă apasă pe piept. Încerc să mă ridic. Nu pot. Ce dracu', mă joc iar de-a voința. Nu pot să mă ridic sau nu vreau să comand corpului să se miște. Ce pula mea, mi-a amortit și piciorul stâng. Nu-mi mai simt piciorul stâng, iar în mână am furnici roșii, mici și multe. Intru în panică. Mă ajută și inima. Mă ajută să-mi cresc starea de panică, pentru că bate din ce în ce mai neregulat. Și din ce în ce mai tare. Transpir brusc și nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă. Cunosc din literatură aceste simptome. Mă rostogolesc aproape de pe canapea și mă duc să deschid ușa pentru că am nevoie de aer. E din ce în ce mai multă lumină afară. Mi-e rău pe bune. Mă auzi? Știu că am mai spus că mi-e rău, dar atunci mă refeream la starea sufletească. Te rog, ajută-mă, fă ceva, anunță pe cineva să vină să mă salveze. După ce am deschis ușa, am căzut înapoi pe canapea. Nu am numărul de la Salvare. Poate totuși îmi revin. Respir din ce în ce mai neregulat. E groasă. Nu pot să cred că se va termina așa. Sun pe mobil, la întâmplare, prieteni, cunoscuți, dar nu răspunde nimeni. E și greu la ora asta. Sun la toate numerele pe care le cred ale Salvării, dar nu nimeresc niciunul. Nu știu nici măcar numărul de la Informații, că de când cu noua numerotație, totul e altfel. Am numărul de fix al Rosei. Sun și nu răspunde nimeni. Nu o fi în București.

Mai sun o dată. Mi-e tare teamă că fac infarct.

Simptomele corespund. Sună, și iar sună, fără răspuns. Mai incerti o dată și în sfârșit aud o voce trezită din somn: „Da, cine e?” „Roses, sunt eu, mi-e rău, am nevoie de ajutor, nu știu numărul ctej la Salvare, nu pot să mă mișc”. Îngân fără sens, dar simt îngrijorarea! ei când mă anunță că în două minute sare în mașină și vine la mine. **f** „Lasă, că anunț eu Salvarea”, mai aud. Închid și intru din nou în panică de data asta pentru că nu mă mai pot mișca deloc. Mă sâcăiei îngrozitor faptul că trebuie să mai fac un efort să mă ridic și să-i închid câinii. Chiar dacă apăs pe butonul de la interfon, care e aici lângă ușă, tot nu pot intra cei de la Salvare. Nu neapărat căsând foarte răi, dar par foarte fioroși din cauza mărimii. Parcă au simțit! că-ți vorbesc despre ei, pentru că, deși nu au voie în casă, au apărui amândoi în ușa deschisă adineauri. Dau din coadă și nu au curaj! să se apropie de mine. Încerc să-i chem. Dar nu emit decât niștii găjăituri. Efortul e prea mare. Pierd puțin contactul cu lumea. Mâi trezesc câteii care și-au luat inima în dinți și s-au apropiat de canapea. Mă miros amândoi. Grija lor îmi dă putere, așa că mâi târăsc până la țarcul lor. Fraierii se țin după mine. Îi închid fără probleme, mă întorc în casă, apăs butonul de la interfon să deschid! poarta și mă scurg în canapea, fără vlagă. Îmi mai revin când intril Roșa cu cei de la Salvare. Înțeleg frânturi din întrebările puse. Casa se mișcă cu mine, apoi apare cerul. Foarte albastru. Imaculat. Simt și poarta pe care ies, după care acoperișul Salvării, în care presupun! că sunt băgat, îmi fură priveliștea cerului ăsta albastru, parcă mail frumos ca niciodată. Sau poate că nu l-am mai privit de mult. 01 aud pe Roșa întrebând la ce spital mergem. Cineva trânteste ușifâl Salvării. Mi-aduc aminte de „zăvorulălamare”. Nu știu de ce. E o zi foarte frumoasă. Întrezăresc copacii înfloriți prin geamurile dei

sus ale Salvării, nu se poate să mori într-o zi așa de frumoasă. Dacal tot o mierlești, măcar să se întâmple într-una din zilele alea ternei de căcat, întunecate, umede, friguroase, burnițoase, nu primăvara! când înfloresc pomii și cântă păsărelele. Cea mai nasoală chestie când mori e că a doua zi dimineța te scoli mort și nu te mai poți îmbrăca, drept care te spală și te îmbracă alții. Aud sirena. Inima mea execută un solo de baterie, cu multe tobe mari. Mă mai trezesc o dată când sunt scos din Salvare. Apare chipul Rosei în fața mea. Ce frumoasă e! Nu știu ce-mi spune, dar văd mâna ei care se apropie de fața mea. Mă mângâie. Cerul face curbe, mărginit de coroane de copaci, apoi mai văd niște lămpi mari aprinse cu neoeane clipind intermitent. Mă duc. Nu mai am putere nici să te rog să mă ajuți. Am senzația că a apărut și chipul lui Vero deasupra capului meu. Zâmbește. Ultima dată când am văzut-o era adormită la mine în pat la Paris. Atunci am mângâiat-o eu. Am adormit cu imaginea ei în minte. Când m-am trezit, dispăruse. A reapărut acum. E la fel de frumoasă. Și ea îmi vorbește, după care mă mângâie și ea pe păr. Închid ochii resemnat. Simt mâna ei care mă mângâie drăgăstos. Redeschid ochii și o zăresc pe Regu, aplecată asupra mea. Mă bucur că a putut să vină și ea. A apărut din nou Vero. Avea părul roșcat și cârlionțat al lui Regu. Cum au reușit să o anunțe și cum a sosit așa repede? Cineva îmi instalează electrozi pe piept. Are halat alb și seamănă cu Moni. E chiar Moni, a venit și ea. Mâna care mă șterge de sudoare mi-a obturat pentru o secundă imaginea feței Cutei, Moni Cutei. Când s-a retras mâna, în halat era Vero, brunetă ca Moni, cu fața arsă de soare ca atunci pe barcă. Nu au lipsit nici Manu, nici Liliana, chiar și Valeria a trecut pe acolo. Acum mă retrag puțin. Poate te-am plictisit cu poveștile mele. Știu că tu știi că eu știu că te-am mai mințit câteodată, că am inventat puțin și că

am fost subiectiv.

Dar e povestea mea, povestea singurătății mele, singurătatea mea. Pe care nu am vrut să o împart cu nimeni. Aud zgomotul dușului.

Mai bine zis al dușurilor mele reci, fierbinți, blonde, brune, aspre, moi, tandre, aprige, sincere și mincinoase. Dușuri.

